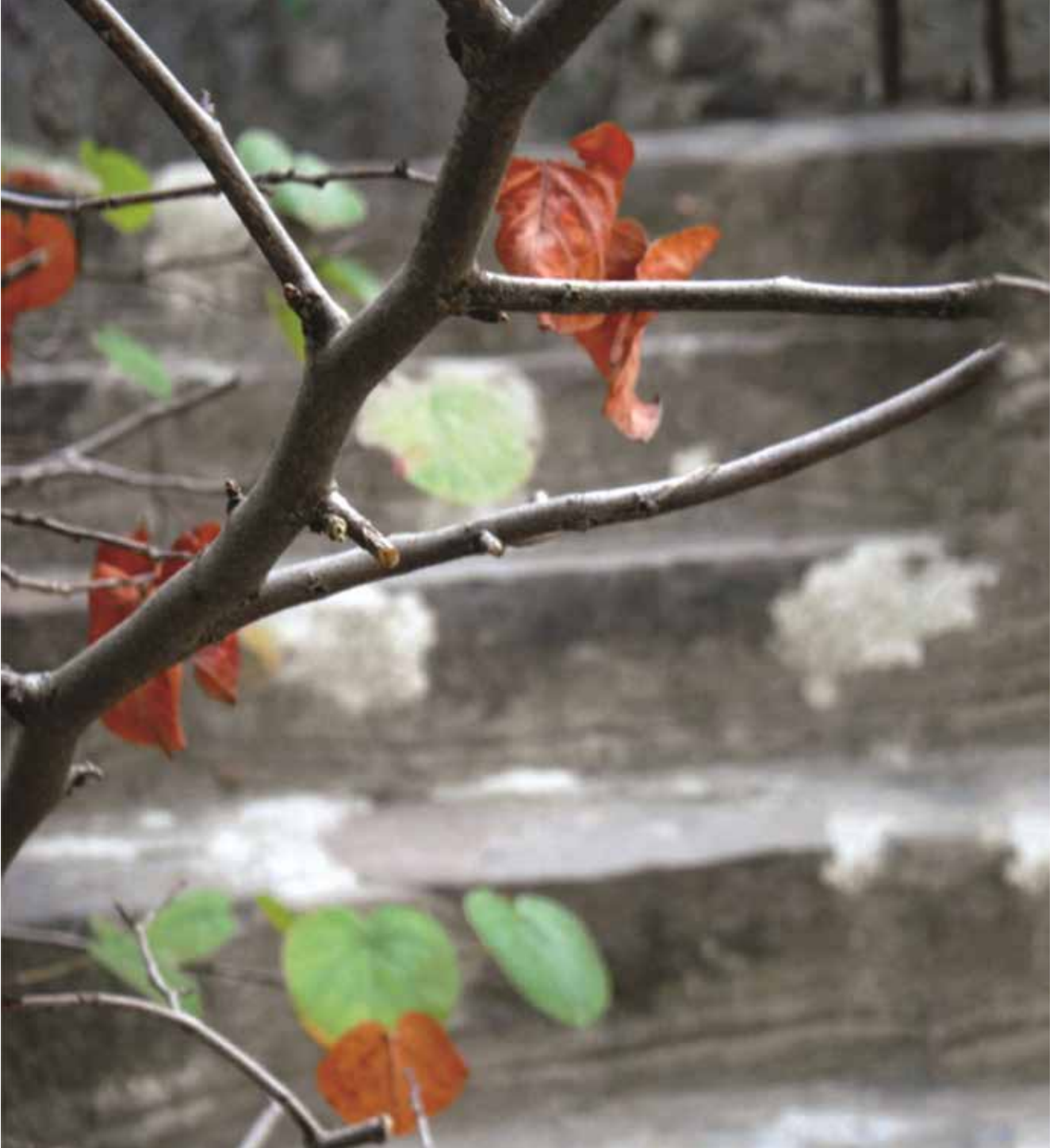




The Beacon

FOR FRIENDS OF ACI / İZMİR

MAY 2015



Bir Dalda İki Bahar

Dear ACI Alumni,



On Monday, December 15, 2014 the ACI administration received some great news from CIS (Council of International Schools) – our official self-study report was completed and we had received our CIS re-accreditation authorization. To those who may not be familiar, the CIS (Council of International Schools) is a respectable institution of world-wide fame, which certifies primary schools and high schools that provide education at the prescribed quality. The Council evaluates member schools against world-class quality criteria. It awards schools that meet the criteria with an "accreditation" certificate.

An accreditation certificate means long hours of labor-intensive effort for schools. In order that its education quality would be certified by an international institution, in 1994 ACI applied to the European Council of International Schools (ECIS), which was the certified body of those years, and became the first accredited education

institution of Turkey. What makes CIS important for the education world is that it strives not to reach the quality standard but to sustain it. In 2003, 2008 and recently in 2014, the ACI accreditation was re-evaluated by CIS in this light and was renewed.

At this point, I would like to thank our students, teachers, staff, parents and alumni for their great input in the CIS Self Study and their valuable participation during the visiting team meetings. The many hours of work that were devoted to this important process will help us in our quest for continuous improvement.

As you all know, the American Collegiate Institute has a rich history, full of unique stories and unparalleled loyalty and tradition. Naturally, throughout the American Collegiate Institute's long history, the school has undergone dramatic changes; as a result, ACI consider's its ability to adapt to change and continue to prosper to be one of its greatest strengths. Within ACI's mission statement, the goal of continuous renewal is explicit, thus the school since its establishment in 1878 has continuously progressed and strengthened itself to become one of the finest educational institutions in Turkey.

With the American Collegiate Institute's established tradition of academic excellence and university placement central to the school's mission, ACI has focused its attention on a newly created Vision Statement – "Striving for academic success in accordance with the guiding principles of the school". A new strategic plan is in place with a central focus on the school's approach to teaching and learning. This means that ACI teachers are working hard to review and strengthen their teaching practice in instruction, IT integration and student assessment to ensure that our graduates have the skills to enter the top universities in Turkey and around the world.

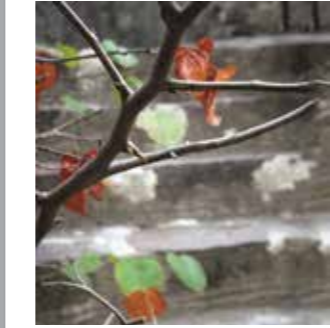
At the American Collegiate Institute the educational experience targets the broad needs of the learner – focusing on the mind, body and the spirit of the student. From its earliest days to present, ACI continues to offer students a full range of experiences through its academic program, sport, music, dramatic and visual arts, cultural experiences, social service involvement, internationalism and a participatory democratic model. ACI's present, like its past, continues to offers students an outstanding foundation for a life of continuous learning. It is a great privilege to be a member of the ACI family,

Sincerely yours,

R. Todd Cuddington

Headmaster

The Beacon



Bir Dalda İki Bahar

İMTİYAZ SAHİBİ

İzmir Amerikan Kolejinde
Yetişenler Derneği
Tel: 0 (232) 285 49 31
0 (232) 285 34 01 / 168
www.acialumni.com
acialumni@acialumni.org

TÜZEL KİŞİ TEMSİLCİSİ

Sevin ORAN ('56)

SORUMLU MÜDÜR

Hülda SÜLOŞ ('74)

YAYIN KURULU

İsmet NOONAN ('54)
Şükran YÜCEL ('71)
Bahar VARDARLI ('68)
Nükhet İZMİROĞLU ('71)
Raşel Rakella ASAL ('69)
Destina AKGÜN ('76)
Aliye MORAL ('66)
Aynur SAYINER ('83)
Aydan YAKIN ('89)

HAZIRLIK ve BASKI

TÜKELMAT
Ticaret Gazetesi
Tükeller Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
1571 Sk. No: 16
Çınarlı - İZMİR
Tel: 0 (232) 461 96 42 (4 hat)
Faks: 0 (232) 461 96 46
www.tukelmat.com.tr
info@tukelmat.com.tr

BASKI TARİHİ

27 Mayıs 2015

Sevgili ACI ailesi, Sevgili ACI dostları,

Bugün yazıma biraz geçmişe giderek başlayacağım ve bir çağrı yapacağım.

Önce ACI'nın kurulduğu 1878 yılından bu yana geçirdiği evrelerden kısaca söz etmek istiyorum. ACI, bir kız okulu olarak Basmane'de kuruldu. Anaokulu olarak hizmet veren bu okul Anadolu'daki ilk anaokuluydu. Basmane binasında anaokulu öğrencileriyle birlikte anaokulu öğretmenleri de yetiştiriliyordu. Okul 1898'de **American Collegiate Institute for Girls** adını aldı. 1919 Ekim'inde Karataş sirtlarında Salhane'de kiralanan bir evde yeni bir şube açıldı. Bu şube, 1922 yangınından sonra Göztepe'deki önceden satın alınmış olan 28 dönümlük zeytinliğe taşındı. Çok kısa bir süre için erkek öğrencileri de kabul eden okul 1913'ten sonra İngilizce eğitim veren bir kız okulu olarak hizmet verdi; genç kadınları ev işlerine ve profesyonel hayata hazırladı. Sonraki yıllarda çağa ve dünyaya ayak uydurarak akademik bir eğitim programı uygulamaya başladı ve 1986'ya kadar hep kız okulu olarak kaldı. 1986'da Milli Eğitim Bakanlığı'ndan kontenjan artırımı, yeni bina yapımı ve erkek öğrenci alımı için izin alınmasıyla birlikte ilk erkek öğrenciler okula girdi. Bu, okulun attığı en önemli adımlardan, aldığı en önemli kararlardan biriydi. Okul o yıldan sonra hem eğitim, hem altyapı, hem teknik donanım açısından hızla gelişmeye başladı. 1986'da Blake Hall'a iki oda eklenmesiyle başlayan küçük çaplı büyüme, büyük çaplı başka eklemelerle devam etti. 15 dershanelik yeni Orta Bölüm Binası Junior Hall ile 4 sınıflı, fizik, kimya, biyoloji, video ve bilgisayar laboratuvarlı 1600 metre-karelik Fen ve Tabii Bilimler Binası Hill Science Center'ın yapımına erkek öğrencilerin okula alınmasından sonra başlandı ve her iki merkez de erkek öğrencilerin eğitime başlamasından tam iki yıl sonra 1988-1989 öğretim yılında hizmete açıldı. Ayrıca bugün okulun içinde bir basketbol/voleybol sahası, üç dans odası barındıran bir spor merkezi (Shepard Sport Center) var. Kitap, dergi, gazete, CD, VCD ve DVD'den oluşan 50,000 parçanın bulunduğu dev bir kütüphane (Naomi Foster Library) var. Bilgisayar laboratuvarları var.

ACI bugün fen bilimleri eğitimine de sosyal bilimler eğitimi kadar önem veriyor. Sosyal servisler ve kulüp faaliyetleriyle öğrencilerini yaşama hazırlıyor. Erkek ve kız öğrenciler beraber büyüyor, köklü dostluklar kuruyor, birbirlerini zenginleştiriyor. Karma öğretime başlama kararı ACI tarihindeki en önemli adımlardan biri olmuş ve ACI'a büyük katkıda bulunmuştur. ACI 1986'dan bugüne çok farklı bir çehreye büründü, güzelleşti, zenginleşti. Bugün yalnız İzmir'in değil Türkiye'nin en köklü birkaç eğitim çınarından bir tanesi.

1993'te ilk erkek öğrencilerimizin mezuniyetinden bu yana 22 uzun yıl geçti. 22 kez erkekler ve kızlar bir arada okulu bitirdi. Bu çocuklar, bu genç kadınlar ve genç erkekler bugün başarılı bilim ve iş insanları, yaratıcı yazarlar, hayat kurtaran hekimler, harikalar yaratan mimar



ve mühendisler olarak yollarına devam ediyorlar. ACI bu 22 yılda çok yollar katetti, mezunları ve Yetişenler Derneği de!

Bu noktada Yetişenler Derneği olarak önemli bir eksikimizi dile getirmek istiyorum: Aramızda erkek mezunlarımız hiç yok. Oysa bizim dernek olarak hem erkek mezunlarımıza hem de yeni genç üyelere çok ihtiyacımız var. Onlarsız olmuyor!

ACI mezunu genç, enerjik beyefendiler, Sizleri aramıza katılmaya çağırıyorum. 22 yıldır karma eğitim veren 137 yaşında bir eğitim çınarının Yetişenler Derneği olmamıza rağmen bir kız okulunun Yetişenler Derneği gibi sadece hanımlardan oluşuyoruz. Oysa biz, sizleri de aramızda görmek istiyoruz. Sizin varlığınıza, sizin fikirlerinize, sizin desteğinize ihtiyaç duyuyoruz. Gelin, bize katılın, bizimle birlikte Yetişenler Derneği'nde çalışın! Etkinliklerimizde, reunionlarda, homecominglerde, helva pikniklerde, iyi günümüzde, kötü günümüzde, imkânlarınız el verdiğince yanımızda yer alın! Mezun olduğunuz okula destek verin. ACI sizlerin desteği ve katkılarıyla daha da güçlü olacaktır.

ACI mezunu genç, dinamik hanımefendiler, Aynı çağrıyı sizlere de yapıyor ve sizleri daha çok aramızda görmek istediğimizi bu satırlarda bir kez daha dile getiriyorum.

Haydi ACI'lı genç hanımlar, genç beyler ve yaşları kaç olursa olsun ruhu genç tüm mezunlar; gelin, birlik olalım! Çağdaş eğitimin en köklü kucağında buluşalım. Hep bir arada daha güçlü oluruz, unutmayalım!

Tüm ACI ailesini ve tüm ACI dostlarını sevgiyle kucaklıyorum.

Sevin Oran ('56)

Amerikan Kolejinde Yetişenler Derneği Başkanı

Didem Erpulat'la ('87) söyleşi

“Gençler bana ilham veriyor.”

Kendisi de bir ACI mezunu olan Didem Erpulat bu yıl Özel İzmir Amerikan Koleji'nde Okul Müdürü olarak göreve başladı. Boğaziçi Üniversitesi'nde akademik bir kariyere hazırlanırken, kendini ACI'da tarih öğretmeni olarak bulan ve 22 yıldır büyük bir aşkla mesleğini devam ettiren Didem Hanım ile eski bir mezun arkadaşı ve şimdiki çalışma arkadaşı kimliğimle bir söyleşi yaptım. Bakalım çiçeği burnunda müdürümüz bizlerle neler paylaşmış?

**ACI'da öğretmen olmaya nasıl karar verdiniz?**

1987 yılında ACI'dan mezun oldum. 1991 yılında da Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümü'nü bitirdim. Öğretmen olmayı hiç düşünmüyordum. Üniversiteye dönüp akademik kariyer yapmayı planlarken bir gün gazetede ACI'nın tarih öğretmeni aradığını yazan ilanı gördüm. ACI'daki benim de tarih öğretmenim olan sevgili Yaşar Hanım emekli olmuştu, onun yerine öğretmen aranıyordu. Dediğim gibi, öğretmen olmak istediğimden hiç emin değildim. Ancak okula geldiğimde efsane Lise Müdürümüz Berçis Hanım'ın (Toğulga) sıcak karşılaması ve Okul Müdürümüz Alparslan Özbay'ın yüreklendirici sözleri ile öğretmenliğe başvurudum. Öğretmen sertifikam bile olmadığı için, o yaz Dokuz Eylül Üniversitesi'nden pedagojik formasyon aldım ve 1993 yılında ACI'da tarih öğretmenliğine başladım.

1993'ün bir Eylül sabahı Beacon 3'te girdiğim Lise 1D sınıfı bana hayata gelme amacımın öğretmenlik olduğunu gösterdi. Ve o günden beridir büyük bir aşkla bu mesleği yapıyorum.

Kaç yıldır okuldasınız, hangi görevlerde bulundunuz?

1997'de Sosyal Bilimler Bölüm Başkanı, 2000 yılında da Lise Müdür Yardımcısı oldum. 14 yıl bu görevi çok severek yaptım. Öğretmenliğim ve idari görevim yanında öğrenci aktiviteleri içinde de aktif olarak yer aldım. 1995 yılında Model Birleşmiş Milletler Kulübü'nü (MUN) kurdum ve o yıldan beri aralıksız olarak sponsorluğunu yaptım. Her yıl Hollanda'nın Lahey kentinde düzenlenen dünyanın ilk ve en büyük MUN konferansı olan THIMUN'un Danışma Kurulu'ndaki tek Türk üyeyim. Ayrıca 14 yıl boyunca Öğrenci Birliği'nin sponsor öğretmenliğini zevkle yaptım.

Müdür olarak ilk yılınıza ilişkin hedefleriniz neler?

Yeni görevim, her şeyden önce 21 yıldır evim bildiğim Beacon binasından taşınmak anlamına geliyordu. Bu durum bende de, öğrencilerimde de burukluk yarattı. Ama fiziki olarak ofisim taşınsa da en büyük hedefim okul müdürü olarak öğrencilerden kopmamak, mümkün olduğunca onların arasında, aktivitelerinde yer almaya devam etmek. Çünkü gençler bana ilham veriyor.



137 yıl... Bu kadar yıl Türkiye'nin en önde gelen eğitim kurumlarından birisi olmak büyük bir başarı. Benim için bir eğitim kurumunun en önemli özelliği kökleridir. Biz bu köklerden besleniyor ve bu güçle geleceğe uzanıyoruz.

yor. Tüm gelecek planlarımızı, kararlarımızı bu sağlam temel üzerine inşa ediyoruz. Zaten okul mottomuz da biliyorsunuz ki "Enter to Learn, Depart to Serve"...

Mezunlarla ilişkilerinizin hala kopmadığını ve çok kuvvetli olduğunu gözlemliyoruz. Bunu neye bağlıyorsunuz?

Mezunlar bir eğitim kurumunun en somut ürünleridir. Onların hayattaki başarıları bu kurumun en büyük başarısıdır. Ben bu nedenle mezunları takip etmeye büyük önem veriyorum. Onların başarıları her zaman üniversite giriş puanı kadar somut verilerle olmuyor. Ama onların bireysel dönüşleri bizim için sayısal veriler kadar değerli. Onları takip edip, bağımızı canlı tutmaya çalışıyorum. Onların okula ziyarete gelmeleri için uğraşıyorum ve geldiklerinde de hepimiz onları coşku ile karşılıyoruz. Başarılarını kutluyoruz. Onlar da bu ana kucağına dönmekten bu nedenle büyük zevk alıyorlar.

Ben gerçekten gençlerden ilham alan ve beslenen birisiyim. Onlarla yakın iletişim kurmak, farklı konularda sohbet etmek büyük mutluluk. Onlardan çok şey öğreniyorum. Onları çok seviyorum. En yaramazları bile mezun olduktan sonra çok onurlandırıyorum. Onlar da bu sevgiyi karşılıksız bırakmıyorlar. Bağımız böyle sürüp gidiyor.

Mezunlarla ilgili yeni projeler, hayaller?

Şu anda hayatımızda Facebook denen bir "mucize" var. Bütün bu amaçlarımızı gerçekleştirilmek için mükemmel bir araç bence. Onun sayesinde hem gençlerimizi takip ediyor, başarılarını kutluyorum hem de herkesle paylaşıyorum.

Müdür Yardımcısı olarak, geçtiğimiz 14 yıl boyunca Güler Kamer Erdur ve Anet Gomel gibi iki olağanüstü müdürle çalıştım. Onlar benim için mükemmel birer rol model oldular. Bu yıllar içinde okulumuzda yarattığımız sıcak, olumlu, güvenli çalışma ve eğitim ortamını devam ettirmek, güçlü okul ruhunu sürdürmek en büyük amacım. Okulumuzun en büyük özelliği olan sosyal aktivitelerimizi başarı ile devam ettirmenin yanı sıra öğrencilerimizin akademik hedeflerini ve başarılarını da yükseltme konusunda son yıllarda etkin olarak çalışıyoruz. Bu çalışmaların sonuçlarını almaya devam edeceğimize inanıyorum.

Yeniliklere açık, ülkemizde Lise düzeyinde ilklere imza atmış bir okuluz. Bu özelliğimizi de devam ettirmeliyiz.

ACI'nın başarısının en büyük sırrı sizce nedir?

137 yıl... Bu kadar yıl Türkiye'nin en önde gelen eğitim kurumlarından birisi olmak büyük bir başarı. Benim için bir eğitim kurumunun en önemli özelliği kökleridir. Biz bu köklerden besleniyor ve bu güçle geleceğe uzanıyoruz. Okulda oturmuş mükemmel bir kültür var. Öğretmen ve ofis personeli olarak bünyesinde bu kadar çok mezun çalıştıran bir kurum olduğunu sanmıyorum. Hem çalışan mezunlarımız hem de çok uzun yıllardır okulumuzda bulunan öğretmen ve çalışanlarımız bu kültürü yaşatıyorlar. Yeni gelen öğrenciler, öğretmenler ve veliler hemen bunun içine dahil oluyor. Bu da bize çok sağlam bir duruş ve karakter veriyor.



Bir Dalda İki Bahar

ACI'nın kampüsü, bahçelerin en güzeliydi. Burası bizim için dört mevsimi birbirinden güzel yaşayan dünyadaki tek bahçeydi. Her mevsim yeni umutlarla gelir, yeni umutlarla giderdi. Renk renk çiçeklerin arasında, ulu ağaçların gölgesinde çocukluğumuzun, gençliğimizin en sevinçli ve en kederli günlerini aynı anda yaşadık. Kırık not aldığımızda, öğretmenlerimiz tarafından uyarıldığımızda ağladık. Bilmiyorduk henüz, oysa dünyanın sonu değildi. Ilkbaharda ağaçların çiçek açtığını, sonbaharda yapraklarını döktüğünü görürdük. Doğa en doğru öğretmendir. Biz ACI'da derslerde olduğu kadar bahçenin toprağında da eğitildik. İlk sırlarımızı ağaçlara, çalılara fısıldadık. Gelincikler topladık, Mayıs kraliçelerinin başına papatyalardan taçlar yaptık. Top oynadık. En gizli köşelerinde saklandık. İlk kez âşık olduğumuzda "seviyor, sevmiyor" diye papatyaları yolduk. Bahçe, hayat yolunda bizim öğretmenimizdi. Banklarında oturup varoluşçuluğu, absürd tiyatroyu, yeni akımları tartıştık. Patikalarında Hamlet'in, Macbeth'in, Jül Sezar'ın tiradlarını söyledik. Aşk, ilişkileri, dostluğu, dürüstlüğü, sadakati, vefayı ve ihaneti konuştuk. Amfiteyatronun dili olsa da anlatsa, orada kaç mezuniyet ve açılış töreninin yanı sıra kaç gayriresmi oyunun sahnelendiğini!

Ilkbahar sevinç, yenilik ve aydınlıktır. Güneşin gülen yüzüdür. Önce tomurcuklar patlar dallarda ve hızla dönüşürler yeşil yapraklara. Bir bakarsınız aynı dalda yeşilin yanında kurumuş kahverengi bir yaprak tüm gücüyle direnmektedir geçen zamana. Amacı varlığını sürdürmek, varlığını sürdüreceği olan yeşil yapraklara örnek olmaktır belki de...

Sonbahar sessiz sedasız gelir. Loş, renksiz ve hüzünlü gibi görünse de, uzayan geceleriyle kışın gelişini simgelese de, unuttuğumuz pek çok şey vardır aslında onun hakkında. Sonbahar gerçekte hasat mevsimi, dört mevsimin döngüsü, doğanın mucizesidir. Aynı zamanda okul yılının başlangıcıdır. Her yeni ders yılı içimize yeni heyecanların düşmesi, bahçeye yeni öğretmenlerin gelmesi, hayatlarımıza yeni arkadaşların girmesidir. Sonbahar her yıl yinelenen bir çalışma çağrısıdır; yeni dersler almak, yeni bilgiler öğrenmeye başlamak, yeni ufuklara dalmaktır... Aslında sonbahar bizim en güzel şansımızdır.

Yaprakların sararıp dökülmesi ağaçların; doğanın uykuya yatması ise dünyanın en büyük şansısıdır. Yapraklar dökülme yenileri fışkırmazdı; doğa uykuya yatmasa dünya taptaze renklerle, yepyeni çiçeklerle bir kez daha, bir kez daha kuşatılmazdı. Dört mevsimli bir iklimde yaşıyor olmak bize sevinç vermeli. Yaz kışla tamdır, kış da yazla. Sonbahar ilkbaharla tamdır, ilkbahar da sonbaharla. Unutmayalım ki ilerlemeyi yaratan farklılıklar, durağanlığın üstesinden gelen zıtlıklardır ve hepsi aynı bütünün parçalarıdır.

Biz, Beacon Yayın Kurulu olarak çok uzun yıllardır aynı kadro ile bu işi yapmakta ve bunu hâlâ aynı büyük keyifle sürdürmekteyiz. Ne var ki yaşlarımız ilerlemekte, görüşlerimiz tekrara dönüşmekte, yavaş yavaş eskimekteyiz. Henüz sararmadıysak da bir hayli kızarmış olmalıyız. Nasıl fotoğraftaki kuru kırmızı yapraklar aynı dalda yeşillerle bir aradaysa bizler de *The Beacon*'da daha fazla sayıda genç mezunumuzun yanımızda yer almasını diliyoruz. Nasıl Yetişenler Derneği etkinliklerinin bir kısmını gençlerle paylaşıyor ise bizler de *The Beacon*'ı önce gençlerle paylaşmak ve sonra tümüyle onlara bırakmak istiyoruz. Gençlerle birlikte yazmanın zamanı geldi de geçti bile...

İşte bugün bu satırlarda nicedir içimizde filizlenen ve giderek güçlenen bu arzuyu dile getirdik. Şimdi eli kalem tutan tüm genç mezunlarımıza buradan bir çağrı gönderiyoruz:

"Gençlerin daha fazla sesi olmalı bu dergide. Haydi gençler el verin bize, alın *The Beacon*'ı taşıyın gelecek nesillere!"

Öyle bir noktaya geldik ki, yeni iş kuran, mekan açan, kitap yazan, film çeken tüm mezunlar, paylaşmam ve herkese duyurmam için bunları benimle paylaşıyorlar. Geldiğimiz son nokta kariyer danışmanlığı olmaya başladı... Bir pozisyon için eleman arayanlar da, staj ya da iş arayanlar da bana yazıyor ve ben aralarında bu bağlantıyı sağlıyorum. Her akşam en az iki üç saatimi bunun için harcıyorum. Aslında en büyük hayalim, özellikle bu iletişim ağını kurma konusunda profesyonel bir veri tabanı ve web sitesi yaratmak. Bu fikrimi pek çok mezunuma açtım, herkes çok sıcak bakıp çok kolay diyor. Yapan kalbimi kazanacak.

Ayrıca okulumuzdaki hemen hemen tüm faaliyetleri de Facebook'ta paylaşıyorum, dışarıya açık tüm etkinliklerimize mezunlarımızı davet ediyorum. Bu da mezunların okula bağlılıklarını arttıran bir etken.

Bir hayalim de, okullarını çok seven ve bağlılıklarından emin olduğum mezunlarımızın okula somut katkılar sağlamaları. Bunun da en güzel

yolu burs verme. Genç mezunlarımızla bu konuda fikirler üretme aşamasındayız. Uygulayabilirsek kendileri için ufak, ama toplanıp birikince çok büyük olacak katkılarla ihtiyacı olan öğrencilerimiz için burs fonu yaratabileceğiz. Bu sayede çok daha fazla, başarılı öğrencileri okulumuza alabileceğiz.

ACI denince aklınıza ilk gelenler ya da anılar desek?

Bunun için gerçekten birkaç sayıyı ayırmanız gerekebilir. Yaptığımız her gezi, her aktivite bir anı... Bazaar Day hazırlıklarımız, önceki akşamlarda yaptığımız su savaşları, her seneki yağmur tehlikesi...

Spring Day, kral, kraliçe seçimleri, Film Festivalleri, moral piknikler... "Küçük hanım, saçlar!" uyarıları, Öğrenci Birliği ve MUN toplantılarındaki motivasyon konuşmaları, ofise gönderilenler için 45 dakika süren vaazlar... Fenerbahçe-Galatasaray tartışmaları... Öğrencilerin benim için yazdıkları her kart, her sürpriz doğum günü kutlaması... O kadar çok var ki... Tüm bunların artarak devam edecek olması en büyük mutluluğum...

Sevgili Didem Hanım'a ya da mezun dostum Didem'e, bu zor, ama bir o kadar da onurlu görevin üstesinden layıkıyla gelebileceği inancıyla başarılar diliyorum.

Cumhuriyet'in Yeni Yaşı Büyük Bir Coşkuyla Kutlandı



Blake Hall'da küçük bir resepsiyonla başlayan Cumhuriyeti Anma Gecesi, Yetişenler Derneği Başkanı Sevin Oran ve ACI müdürlerinin gecenin anlam ve önemini vurgulayan konuşmalarından sonra Neco'nun söylediği nostaljik parçalar ve içli türkülerle devam etti. Müziğin ritmiyle coşarak Cumhuriyetimizin yeni yaşını sevinçle kutladık.

Sevin Oran'ın Adına Limon Ağacı Dikildi

Geçtiğimiz Mayıs'ta başarılı öğrencilere destek sağlayan çalışmaları nedeniyle Yetişenler Derneği Başkanı Sevin Oran ('56) için Blake House'un bahçesine bir limon ağacı dikildi.



Homecoming 2014 Come and Wish upon a Star...



Homecoming bu senenin en büyük etkinliklerinden biri olarak katılımlara geçti! Neden mi?

Müzik capcanlıydı, bizdendi: Sevgili Nitsa Çukurel ('99) ve grubu Mavi Maymun sahnede tüm gece performans sergiledi...

Lezzetliydi: Veysi Bey ve ekibi gerek sucuk ekmeği ile olsun gerek "leyle" ile olsun, damaklarımızı şenlendirdi...

Yıldızlıydı: Dilek ağacı kurduk ve gelen mezunlarımızın 2015 dileklerini yıldızların üzerine yazıp ağaca asmalarını istedik... Ağaç doldu taşı... Dilekler ne miydi? Merak edenler için bazıları: aşk, bol para, tatil, seyahat, sağlık... ama hep aşk, hep aşk, yine aşk... 14 Şubat'larda da bir etkinlik mi yapsak acaba?

Eğlenceliydi: Önceki senelerdeki Noel Baba ve Kardan Adam maskotlarına ek olarak bu sene gerçek Noel Baba kızıağı ile bahçemizi ziyarete geldi. Kendisi ile fotoğraf çektirmek isteyen, kızıağına binmek isteyen mezunlar çok eğlendi...

Islaktı: Hava bize oyun oynadı ve başlama saatine dakikalar kalana kadar bol bol yağmur yağdı. Sonra ara verdi. Etkinliğin bitişine yarım saat kalana kadar sabretti... ve yine başladı... Bizi bahçeye kurduğumuz dev şemsiyeler ve mantar sobalar kurtardı... Ama kimse bu durumu umursamadı! Mezunlar hem içeride hem dışarıda gönüllerince eğlendi...

Kalabalıktı: İnanılmaz! Yağmura rağmen, soğuğa rağmen, bir rekor daha kırıldı: Co-op 400 kişilik bir katılımla doldu taşı...

Gençti: Yeni mezunlarımızın katılım oranı çok yüksekti! Çok heyecan verici değil mi? Okullarından mezun oluyorlar ve her fırsatta koş koş geri dönüyorlar... Hepsi pırl pırlı...

Ablydı: Genç katılıma inat, daha önce aramızda görmediğimiz yeni yüzleriyle büyük ablalarımız da aramızdaydı. Etkinlik gece, açıkavada ve genel olarak ayakta olmasına rağmen, her türlü hava koşuluna rağmen, beraber olmak için bizimle olan ruhu genç, yüzü genç, sözü genç ablalarımız...

Bol hediyeliydi: Bu seneki piyango öncekilerden çok farklıydı. 100'e yakın hediyein büyük çoğunluğu bizzat mezunlarımız tarafından Derneğimize iletilmiş hediyelerdi. Hepsi de birbirinden değerli ve özeldi, kazananları çok mutlu etti...

Desteklenmişti: Sevin Teyze'ye, Didem Hanım'a, Dernek Yönetim Kurulu'na, Pınar Su'ya, Veysi Bey ve ekibine, Mavi Maymun Grubu'na ve 4 Team Organizasyon'a, Oğuz Bey'e ve okul çalışanlarına destekleri için çok teşekkür ederiz...

Bizimdi: Bu etkinlik için çalışanlar BİZdik, gelenler BİZdik, eğlenenler BİZdik, özlemiş olanlar BİZdik, teşekkürleri alanlar BİZdik, teşekkür edenler BİZdik. BİZ hep ACI'yдық, ACI da BİZ!

Yılın son Cuma'sı, BİZ sizi de bekleriz... Bu arada, bu yıl sadece kendiniz için ne diletiniz?

Sevgiler...



masası hem göze hem damağa hitap ediyordu. Bir kuş sütü eksikti masada, o kadar!

Saat 14:00 de tam da planlandığı gibi kavrulmuş fıstığın nefis kokusu sardı etrafı! Evet, Helva karma zamanı gelmişti! Ne anlamlı bir gelenek! Genç mezunlarımız ne Helva PİKNIK'i bilirler, ne de isminin neden "Helva" olduğunu. Bizlere bunu tekrar tekrar anlatmak düşer ki, genç kardeşlerimiz de bunu öğrensin, paylaşsın diye... Daha önce de yazdığım gibi, sevgili Bahar Vardarlı tarihsel bir kanıt olarak her zaman başvurulması gereken, "Biz Kolejliliyiz!" adlı kitabında şöyle anlatmıştır:

"İbrahim Taner Bey'in zamanında başlayan helva piknikler, Mayıs ayında kutladığımız önemli günlerden biridir. İbrahim Taner Bey'in ölümünden sonra da Mrs.Blake bu geleneği onun adına devam ettirmiştir. İbrahim Taner Bey'in ruhuna dağıtılan helvalar, Mrs. Blake'in okulumuzun öz değerlerine ne kadar saygı gösterdiğinin kanıtıdır. Hatay Caddesi'nin üstündeki tepelerin tamamen bakır olduğu dönemlerde, okulun açığı ve açığı yamaklarının bir eşeğin üzerine, pırıl pırıl kalaylanmış kocaman bakır kazanı, irmik çuvallarını, yağı, şekeri yükleyip tepelere tırmanışları hiç gözümün önünden gitmez. Biz öğrenciler de ikiyeşerli düzgün sıralar oluşturup, eşeği ve aşçıları takip ederdik..."

Biz Yetişenler Derneği ve Gençlik Kurulu olarak genç mezunlarımızın hiç duymadığı, bilmediği geleneksel bir günü tekrar canlandırma çabamızdır. 2013 yılında tarzını değiştirerek kullerinden doğurduğumuz bu anlamlı günün 2014 yılında da büyük katılımla gerçekleştiğini gördüğümüzde, anladık ki doğru yoldayız...

Yetişenler Derneği'nin amaçları arasında ihtiyacı olan başarılı öğrencilerimiz için burs toplamak olduğu gibi okul geleneklerine sahip çıkıp gelecek nesillere başarılı bir şekilde aktarılmasını sağlamak da var. Bizler hep geçiciyiz ama okulumuz ve geleneklerimiz kalıcı... Önemli olan bu ruhu kuşaktan kuşağa aktarmak... Diğer tüm okullardan bizi ayıran en büyük özelliklerden biri çok köklü bir geçmişe sahip olmamızdır. Bu büyük tarih, içinde türlü anıyı, başarıyı, kişileri, gururları taşır... Bunları gelecek nesillere başarılı bir şekilde aktarmaz isek unutulur gider... Burada önemli olan değişen her türlü yeniliğe ve iletişime açık olmaktır aslında. Sonuçta günümüzde bu kadar hızlı değişen teknoloji ve akımlar arasında 10 yıl bile eski sayılacak bir zaman dilimi değil midir?

Öyle ise bizlere düşen geleneklerimize sahip çıkarken yeniliklere de ayak uydurmaktır... Bu kadar büyük bir aile içinde, hem büyüklerimizin hatırlarına saygı göstermek hem de yeni gelen neslin isteklerini dinlemek gerek...

Bu noktada sizlerden her zamanki desteğinizi bekliyoruz... Gelin bize katılın.... İster Dernek üyesi olarak, ister Gençlik Kurulu üyesi olarak, ister etkinliklere misafir olarak... Size kalmış... Önemli olan bize katılmanız... Çünkü sizler aramızda olmazsanız geleneklerimiz ve gurur duyduğumuz tarihimiz de kalmaz...

Bu güzel etkinliğimizde bizden desteklerini esirgemeyen Keskinöğlü, Pınar, Moova, Adepo, Sakıpağa ailelerine, Yeysi Bey ve ekibine, etkinlik eğlencelerini sağlayan 4 Team Organizasyon'a ve Sevgili Nitsa Çukurel'e, okulumuz çalışanlarına, Oğuz Bey'e... Sonsuz teşekkürler...

Eşitle, dostuyla, çocuğuyla okulumuzda gelen onlarca mezunumuz güzel bir gün geçirmenin keyfini yaşadı... Daha nice Helva PİKNIK'lerde bir arada olmak dileğiyle...

ACI'da Baharın Müjdecisi: Helva PİKNIK!

Öğretmen derste öğrencilerine sorunu sorar, "Çocuklar ilkbaharın geldiğini nasıl anlarsınız?" Öğrencileri hızla ellerini kaldırıp söz istemek için yarışsınlar; Ağaçlar yeşile bürünür, çiçekler açar, havalar ısınır, günler uzar... Bildiğimiz cevaplar ardına sıralanır... Arkalardan biri sadece farklı bir cevap verir: ACI'da HELVA PİKNIK yapılır!!!

Bahar geçtiğimiz sene yağmuru bol getirdi İzmir'e. Kışa yazı şemsiyelerimizin altında bağladık. İşte Helva PİKNIK de aynen böyle bir günde yaşandı. 20 Nisan 2014, Pazar günü yağmurla başlayıp güneşe dönen nemli bir İzmir günüydü. Biz hazırlığımızı buna göre hem Blake Kültür Merkezi önündeki açık alanı şemsiyeler ile koruyarak, hem de co-op kapalı alanını kullanarak yaptık. Takip edenlerimiz bilirler; tarihinde hep hafta içi kutlanan Helva PİKNIK bir evvelki sene farklı bir uygulama ile Pazar günü-

ne kaydırılmış, bunun sonucunda da katılımın arttığı bariz bir şekilde gözlemlenmişti. Geçtiğimiz yıl ikramlarımızı, katılımcılara daha uygun olacağını düşündüğümüz Pazar brunch'ına dönüştürecektik şekilde hazırladık. Her yeni denememiz ders alınacak bir deneyime dönüşüyor. Amacımız daha çok katılım ve daha keyifli etkinlikler olduğu için, şekli oturtana kadar farklı yöntemler denemeyi sürdüreceğiz. Sabah erkenden mis gibi kokular eşliğinde kahvaltı ikram masası hazırlandı. Maskot Orkestrası karşılama pozisyonunda yerlerini aldı. Çocuklar için hazırladığımız tüm eğlenceler onları bekliyordu. Saat 11:00 dan sonra etkinlik başladı. Herkes çok heyecanlıydı. Havanın yağmurlu olması moralimizi bozsa da küçük gruplar halinde gelen mezunlarımız içimizi aydınlattı. Bizim her etkinliğimiz yüreğimiz ağızımızda gözümüz kapıda mezunlarımızın yollarını gözlemekle başlar... Misafir sayısı arttıkça bizim de yorgunluğumuz azalır, keyfimiz artar!

Bir süre sonra sahne alan müzik grubu eğlenceli şarkılar çalmaya başlayıp, güneş de bulutların arasından kendini gösterince hepimiz derin bir nefes alabildik! Veysi Bey ve ekibi yine mükemmel bir hazırlık yapmışlardı. İkram



250 SEV mezunu ve destekçisinin katıldığı gecede Melis Alphan (ACI'96) tarafından yapılan konuşma:

We Entered to Learn and Now We Serve



SEV Liderleri Bir Arada New York'ta

18 Kasım'da New York'ta Harvard Club'da düzenlediğimiz SEV Leaders Night gecesi benim için 2014'ün en önemli olayı oldu. Türkiye'den ve yurt dışından çok sayıda SEV okulu (ACI, TAC ve ÜAA) mezununun ve destekçisinin bir araya geldiği gecenin konukları arasında SEV Yönetim Kurulu'ndan Sedefhan Oğuz, Berna Ülman, Ege Karapınar, Prof. Dr. Emre Akkuş, Ceyda Aydede ve Prof. Dr. İlter Turan ile FABSIT başkanı İsmail Ekmekçi vardı. Açılış konuşmasının The Coca Cola Company'nin CEO'su Muhtar Kent (TAC'71) tarafından yapıldığı gecenin diğer bir konuşmacısı da senelerce aynı sıraları paylaştığım sınıf arkadaşım cesur ve donanımlı gazeteci Melis Alphan (ACI'96) idi.

Mezunların dışında geceye New York Başkonsolosu Sayın Ertan Yalçın, TPF (Turkish Philanthropy Funds) CEO'su Haldun Taşman ve Dr. Tamer Seçkin gibi New York'taki Türk toplulu-

ğunun önde gelen liderleri de katıldı. Geceye SEV ile birlikte FABSIT sponsorluk etti. Yapılan konuşmalarda SEV okullarında aldığımız eğitimin yeni liderler, cesur kişilikler yaratmakta ne kadar önemli rol oynadığı vurgulandı ve gecede toplanan fonların gelir düzeyi yüksek olmayan ailelerin başarılı çocuklarının SEV okullarında okumaları için kullanılacağı açıklandı.

Bu gece, sevgili dostum Selim Süloş (ACI'02) ile beraber 2011 yılında New York'taki SEV okulları mezunlarını ufak çaplı organizasyonlarla birleştirmek amacıyla attığımız tohumların en güzel meyvesini aldık. Önceleri hazırladığımız etkinlikleri pek de önemsemeyip Upper East Side'daki evlerinden 5 metro durağı uzaklıktaki Soho'da düzenlenen organizasyonlara katılmayan mezunlarımız yerlerini Seattle'dan, Texas'tan, Miami'den, Los Angeles'tan hatta Londra'dan, dünyanın dört bir yanından koşturarak gelen mezunlara bıraktı.

2014'te yakaladığımız bu güzel momentumu 2015'te çok daha büyük hedeflerle devam ettirmek üzere şimdiden kolları sıvadık bile. 16 Kasım 2015'te yine New York Harvard Club'da 2nd Annual SEV Alumni gecesini gerçekleştireceğiz. Fabsit.org'dan bizi izlemeye devam edin.

was brainwashed with just one sentence, from the moment I first walked through the gates of ACI until I bid farewell to its campus: "Enter to learn, depart to serve." This sentence, led me to do what I do now; journalism. People may do various things in order to serve their community, but I believe that journalism is one of the most venerable forms of public service.

My preferred area of focus for a long time has been social justice reporting. Through this, I am trying to contribute to the restoration of justice, equality and rights. These concepts have been ingrained in me since my very early years, and ACI has been a massive influence.

ACI has also nurtured another value in me: Democracy.

I learned at ACI that everybody has the freedom to speak out and to freely debate conflicting opinions. That is what we were doing at that age, yet we now live in a country where the leaders of the ruling and opposition parties are unable to sit across from each other and carry on a debate.

If I do not and cannot shut up when an effort is made to silence journalists, it is because of ACI. This is what we were taught.

I do not think any other school in Turkey would take its teenage students to the Ephesus amphitheatre for a debate session, and ask them to support the assigned argument of their group, even if they do not agree with it in principle. ACI is where I learned that people can defend even those ideas with which they do not agree, and therefore, can show respect for different opinions.

For this, I am indebted to my alma mater because it instilled in us at a very early age the only possible way of living together.

When I think about what else ACI has ingrained in my character, especially related to my profession, I think of the words "inquiry" and "perspective."

I would not be able to become a journalist, much less a successful one, had I not learned to see different perspectives.

ACI taught me that no true authority can lack compassion and remorse. Undoubtedly ACI had some form of authority. However, that authority never revealed itself to us. It apparently was an authority laden with compassion and remorse. Maybe this was the one negative effect of ACI, for this was the kind of world that I came to expect: I believed that when I joined the real world, everyone would be free, fair and equal. It took me a while to understand that this is not the case. But since I came to this realization as a human being, a citizen and a journalist, I have been trying to promote these values in my society. I adopted these values at a very early age thanks to my school, and I am determined to continue to promote them, no matter what it takes.



New York ve Boston'daki Mezunlar Öğrencileri Ağırladılar

New York'taki ve Boston'daki ACI mezunları US College Tour için ABD'de bulunan Didem Hanım, Mr. Boobar ve ACI'lılar için toplandılar. Graduates of ACI in USA facebook grubu aracılığıyla düzenlenip duyurulan bu toplantıların ilki 30 Mart 2015'te New York'ta, ikincisi ise 2 Nisan 2015'te Boston'da gerçekleşti. New York ve Boston'daki mezunlarımız gelecek planları yapan ACI öğrencilerine mentorluk yaparak müthiş birer rol modeli oldular.

En sıkıntılı zamanlarında bile yaşama olan bağlılığını ve insanlara olan sevgisini kaybetmeyen Fortüne Asal vefatından kısa bir süre önce ACI'lular için bir yazı kaleme aldı:

Peace is Like a Crystal Ball

They say old people live on memories. I have to admit that souvenirs coming from my seven years in ACI have a very special place in my life. The class of 1947 was unique in many ways. It was a class of firsts. We were the first class to have the commencement ceremony in the Greene Amphitheater which had just been built. However, it was not in its present size yet. Each year new seats were added. With 20 students graduating, our class was the most crowded graduation since the foundation of the school. Since there weren't enough seats for all parents and guests, the school administration solved this problem by having two commencements, one on Friday and one on Saturday evening. Another novelty was our school song. We were the first class to sing "Hail Alma Mater".

Among many memories, I want to share with you one that stands out from others. It is so vivid that each time it makes its turn in my mind, I feel once more the intense emotion of that day.

It was in the spring of 1945. All the girls were gathered on the campus celebrating the end of the Second World War. Some of the girls were dancing, some singing, some crying... It was a day of mixed feelings. Then an announcement was made from the office urging each one of us to enter our class and wait for a teacher to come and speak about the importance of the day. Our speaker was Ms. Danning, a young English teacher. She started by saying what a big tragedy this war had been, how many cities destroyed, so many young soldiers coming back home either physically wounded or psychologically ill because of the atrocities they had witnessed, so many young heroes who had given their lives in order to leave us a better world...



A world of democracy, a world of freedom, a world of brotherhood... And finally she said: "Girls, peace is like a crystal ball. Try not to break it." Her words touched us deeply and made us think about the fragility of peace and our responsibility in preserving it. It was an unforgettable lesson in humanity.

Fortüne Asal'ın ('47) ardından...

Bizim Hikâyemiz

Birisi size "Senin hikâyen ne?" diye sorsaydı nereden başladınız anlatmaya? Biraz zaman mı isterdiniz; aklınızı kurcalayıp, ilginç bir şeyler mi anlatmaya çalışırdınız? Kendi eksikliklerinizi ayıklamak, kalan iyi yönlerinizi parlatmak için mi kolları sıvardınız hemen? Ya da içinizdeki sansürcü ortaya çıkıp sizi susturur da hikâyenizi kendinize mi saklardınız? Yoksa ta en baştan mı başladınız iç denizine balıklama atlayıp, kocaman bir iştahla kendi hikâyenizi anlatmaya? Kuşkusuz her birimiz kendi biricik dünyamızda biricik hikâyeler oluşturuyoruz. Kişiyi özel ve birbirinden bağımsız gibi görünen bu hikâyelerin milyarlarca insanı, yani bizleri birbirimize bağlayan görünmez iper olduğuna inanıyorum.

Yaşam ne denli karmaşık ilişkilerden oluşuyorsa, yaşamın içinde birbirine dolanan hikâyeler de karmaşık bir yaşam örgüsü oluşturuyorlar. Hele anne çocuk ilişkisinde, anne imgesi çocukta annesinin sesiyle, canlılığıyla, gürül gürül yankılanır. Göbek bağı, doğumdan sonra işlevini yitirse de, aranızdaki bağ hala kopmamıştır, kopamaz. Anne sevgisi duyguların en özü, en gerçeği, en durusu, en temizi ve sadece senin için olanıdır. Çocuk için yaşam annedir; anne içinse çocuk, bir ömür. Annemi kaybetmemin hüznü ile bugünlerde bir iç hesaplaşması yaşıyorum. Tıpkı yaşam gibi gizemli, karmaşık, tıpkı yaşam gibi anlaşılması da anlatılması da zor bir ayrılığı yaşamının burukluğu içindeyim. Ah, pek çok şey, evet, pek çok şey vardı yaşadığımız, ta uzak geçmişte, hemen yakın geçmişte, binbir çeşitlilikle, birbirimizle kesişme noktalarımızın sonsuz sayısı içinde... Geçmişin anılarıyla, kokularıyla, gürlütlüleriyle örülmüş; hepsi geçmişe ve anılara yönelik olmak üzere katmerli bir anımsamanın parçalarıydı düşündüklerim. Onun hakkında, kendim hakkımda...

Annem kendi "ben'im" en derin noktalarındaydı, yüreğimdeydi, yüreğimden de daha derindeydi, ruhumdaydı ve ruhumdan da derindeydi, o ve ben. İkimiz de birbirimize dolanmış iç dünyalarımızın derinliklerindeydik. Birbirimize eklenmiştik. Birbirimize kenetlenmiştik. Emily Bronte'nin sözlerini düşünüyorum: "O benden daha çok bendi; ben ondan daha çok oydum."

Sohbet ederken keyif aldığınız dostlarınız vardır; hayata bakışlarıyla, olaylara getirdikleri yorumlarla, tavırlarındaki içtenlikle, kendilerine has üsluplarıyla, başarılarıyla, entelektüel derinlikleriyle ve yaratıcı kişilikleriyle sizi her an zenginleştirdiğini hissettiğiniz dostlarınız... İşte annem tam da bu dostlardandı. Onunla iyi arkadaşlık. Hemen hemen her konuda kendime örnek aldığım yetişkin kadın modeli oydu.

Aile yuvasının koruyucu kanatları altında annemden öğrendiklerim şunlar: Başkalarını başıyla, her zaman başkalarını başıyla. "Lütfen" ve "Teşekkür ederim" de. Böbürlenme. Hiç kimsenin arkasından kötü söz söyleme. İnsanlarla konuşurken gözlerinin içine bak. Asla yalan söyleme. Dünyanın adaletsiz olduğunu, bazılarının diğerlerinden daha çok acı çektiklerini, eşit sözcüğünün aslında görece bir anlamı olduğunu anlamam için başımı kaldırıp çevremi bakmamın yeterli olduğunu... ben hep ailemden, annem babamdan öğrendim.

Kitaplardan konuşurduk, ya da gördüğümüz bir film hakkında... İnsanı insan yapan her şeyi sorgulardık... sonra geri kalan diğer sahneler var: Kolejde geçirdiği öğrencilik yıllarından söz ederdi. Öyle çok yer etmişti ki belleğinde bu anılar. Güzel yaşamışlıklardı annemin kolej yılları. Gururlandığı okuluydu, öğretmenleriydi. İbrahim Taner'i, Lynda Blake'i, Miss Greene'i saygı ile anar, anlatırken yüz ifadesi bir başka anlam kazanırdı. Onu dinlerken ACI yıllarını çok geride bırakmış olmasına karşın, okuluna duyduğu ilginin hiç

azalmadığını anlardınız. ACI'dan ne çok şey öğrendiğini, kişiliğine neler kattığını, anlattıklarından anlardınız.

Başka sahneler de var: Yaz mevsimindeki beraberliğimiz. Yemek sonrası sessizlik; kimimiz uyukluyor, kimimiz çalışıyor, tüm dünya suskun. Cennet gibi saatlerdir Çeşme öğleden sonraları. En çok sevdiğim saatlerdir. Sıcak, kuşlar, ağustosböcekleri... bahçe, kümeler halinde çiçekler, sarmaşıklar... hepsi güneşin altında, neşeli bir şekilde toplanmış... hafif bir esinti ağaçların arasında hisirdar, sıcak güneşli bir günün üzerine hafif bir keten şal gibi çöken sessizlik... Öğle yemeğinden sonra herkes odasına dinlenmeye çekilir, havada çok ağır bir uyuşukluk vardır; dünya uykuya dalıyordur.

Bunların hepsi uykunun bastırmasıyla öğle uykusu ile taçlanır. Annemin değişimiyle, dünyanın en şanlı insanlarından olduk. Evet, evet. Evet. Mutluydu, mutluyduk. Ve önemli olan sadece buydu; torunlarıyla olmaktan, Çeşme'de bizlerle olmaktan mutluydu. Sonra, ikinci vakti çay saati. Çocukların bahçede koşuşturmaları. Akşam yemeği hazırlıkları, kızım Ayda ve Salvo'nun İzmir'den gelmelerini heyecan içinde bekleyişimiz; akşam yemeği için masaya oturmamız. Yemek tabaklarını bulaşık küvetine yerleştirmemiz. Annemin öğrettiği gibi, onun annesinden öğrendiği gibi, bütün tabaklardaki artıkları tek bir tabakta toplamamız. Benim gibi, o da düzenli bir ev istiyor. O tabakları yerleştirilişimizde bir şey, olağanüstü bir şey buluyorum şimdi anımsarken. Elimde bir yığın tabakla benim mutfağa yönelmem, onun da benim peşimden mutfağa girmesi, bana yardımcı olması. Bu sıradan şeyler bir anda ne kadar değerli görünür. İşte hayat bu! Ya da annemin birçi oynamak için arkadaşlarıyla randevulaştığı telefon konuşmaları veya dördüncü oyuncu arayışları. Ya da torunlarına şeftali bölmesi, böldüğü şeftali dilimini daha küçük parçalara bölmesi, sonra muz soyması, çok yavaşça soyması, çok ince dilimler halinde, sonra bir kayısı, bir armut...

Seneye yaz, beş yıl, on yıl sonra tekrar Çeşmeye gideceğim ve asla unutamayacağımı bildiğim bir konuşmayı hatırlayacağım. O görünmeyen ama yakınımdaki birisinin benim sevdiğim şeyi seveceği, benim istediğim şeyi isteyeceği, kısaca "ben" kimsem o olacağı ve beni onaylarcasına gülücüklerle fısıldayacağı.

Oradan buradan konuşuyorduk. Dakikalarımızın sayılı olduğunu biliyorduk. Ödünç zamanlarda yaşadığımızı, zamanın daima ödünç olduğunu ve ödünç veren yaşamın, verdiği kredileri tam da bizim geri ödemek için en hazırlıksız olduğumuz bir zamanda geri aldığını biliyorduk. Ama bunun geçirilen son Çeşme yazı olduğunu fark etmeden...

Oyum Sanat'a

İngiliz Dili ve Edebiyatı öğretmeni **Kerime Arsan (70)**, ardında sevgi ve umut dolu anılar bırakarak emekli oldu. Yaratıcı eğitim felsefesiyle her zaman örnek olacak.



Uluslararası Bakalorya öğrencileri ile İstanbul Kuzguncuk'ta Alev ve Bihrat Mavitan'ın Atölyesi'nde

Bir öğretmen, bir eğitmen, bir arkadaş, bir dost, bir insan olarak Kerime'yi anlatmaya kelimeler yeter mi, bilmiyorum. Onunla aynı yıllarda öğrenciydik. Her zaman gülen yüzüyle hafızama kazınmış. Kerime'nin hep gözlerinin içi güler, dudaklarındaki gülümseme hali en ciddi, en hüzünlü olduğu, en üzüntülü olduğu zamanlarda bile yüzünden eksik olmaz. Kerime benden bir sınıf büyüktü. Onunla arkadaşlığımız ikimizin de o yıllarda içimizde kök salan ve hiç tükenmeyen tiyatro sevdasıyla başladı. Kerime Drama Club'ın önde gelen oyuncularından biriydi. Ama Lorca'nın "Don Cristobita ile Dona Rozita'nın Acıklı Güldürüsü"ndeki rolüyle bir fenomen oldu. O yıl okula TRT'den bir yönetmen gelmişti.

Okay Sağtürk (Tan Sağtürk'ün babası) kukla tiyatrosu formundaki oyunu ustalıkla sahneye koymuştu. Kerime de gerçekten profesyonellere taş çıkartacak bir başarı sergiledi. Kerime'yle unutulmaz bir sömestire tatili anımız da vardır. O yıllarda hepimiz AST'ın (Ankara Sanat Tiyatrosu) hayranıydık. Şubat tatilinde AST'ın oyunlarını birlikte izlediğimiz anları hiç unutmam. ACI'dan mezun olduktan yıllar sonra Kerime ile Gaziantep Şehir Tiyatrosu'nda karşılaştık. Kerime ODTÜ'nün Antep yerleşkesinde öğretim görevlisi olmuştu. Öğrencilerine Brecht'in

"Şvayk'la Hitler'in Tarihi Karşılaşması"nı çalıştırıyordu. Öğrencileriyle arkadaştı. Oyuna o kadar büyük bir şevk ve coşkuyla hazırlanıyorlardı ki, sanırım o öğrencilerin çoğunun yaşamının en güzel anısı Kerime hocayla Şvayk'ı sahneledikleri günler olacaktı. Kerime sanat ile eğitimin arasındaki o sihirli bağı çok önceden keşfetmişti. O öğretmenliği de bir sanat gibi işledi. Öğrencilerine sadece İngilizce'yi ve edebiyatı öğretmedi, iyi ve düzeyli yaşamayı, sanattan zevk almayı keşfetmelerini sağladı.

Müfredatın sınırları dışında yaratıcı olmayı, bilginin uçsuz bucaksız zevklerini aşıladı. Öğretmenle öğrenci arasında usta ile çırak arasındaki o bilgece bağı kurmayı başardı. ACI da Kerime'nin bu yeteneklerini değerlendirdi, emekli olurken İngilizce Bölümü Kerime Arsan adına her yıl okulda Kerime Arsan'ın nevi şahsına münhasır yaratıcı ruhunu taşıyan bir kişiye (öğretmen, öğrenci, personel) verilecek olan "One Of a Kind Creativity Award"u başlattı.

Kerime'yle sade ve sevimli evinde öğretim hayatını ve ortak anılarımızı konuştuk. 45 yıllık bir zaman yolculuğuna çıktık.

MESLEK HAYATI

"Boğaziçi Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra çok çeşitli eğitim kurumlarında çalıştım. Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nin Gaziantep Yerleşkesi, Ege Üniversitesi, Haydarpaşa Yüksek Teknik Öğretmen Okulu, Buca Eğitim Enstitüsü İngilizce Bölümü'nde görev aldıktan sonra Ula'da geçirdiğim bir yılda Ula Lisesi'nde part time çalıştım. Benim pedagojik formasyonum yoktu; yani üniversitede çalışabiliyor ama orta öğrenimde çalışamıyordum. Ayvalık'ta Ankara Eğitim Bilimleri Fakültesi'nin pedagojik eğitim

veren bir kursuna gittim. Orada liseye de eğitim verme hakkını elde ettim. Ben oradayken aynı kursa katılan Çamlaraltı Koleji'nin Müdürü Engin Dirikal'la tanıştık. Ben kurstaki bütün arkadaşlarıma ders anlatıyordum. Engin Bey benim ders anlatmamı beğenmiş. Bana Çamlaraltı'nda öğretmenlik teklif etti. Orada çalışmaya başladım.

GÜCÜNÜN FARKINA VARMA

En son 28 - 31 Ocak arası 14. Özel Okullar Sempozyumu'na katıldım. Orada hep öğretmenin kendi gücünün farkına varmasından söz ediyorlardı. Engin Bey beni çok özgür bıraktı ve bana çok güven duydu. Benim o zaman o kadar deneyimim yoktu. 30 yaşındaydım. "İstediyini yap," dedi. Benim istediğim de hep tiyatroyla örtüşüyordu. Biz ilk yıl Fareli Köyün Kavalcısını yapmıştık. Sahne yok, hiçbir şey yok. Okul bahçesine sandalyeler koyup Mimar Sinan Grafik Tasarım Bölümü'nden mezun Murat Savaşkan'la birlikte fare kostümleri, maskaları yapıp nerdeyse 60 kişilik bir İngilizce oyun sahneledik. Sandalyelerin arasından fırlayan onlarca

fare. Müthişti. İnsan bir şey yapmak isteyince önünde hiçbir şey durmuyor. Koşullar ne olursa olsun, o ruhu taşıması gerekiyor, tabii kendi kişiliğine uygun biçimde. Ben kendini sanatla ifade edebilen bir insanım. Her gittiğim eğitim kurumunda bu tür işler yaptım.

Tiyatrocu olmayı çok istiyordum. Olmadım ama tiyatrodan da hiç kopmadım. Çamlaraltı, Çaka Bey'den sonra 1994'de İzmir Amerikan Lisesi'ne geldim. 2014'te ayrıldım. Hiçbir yerde fazla duramayan bir insan olarak 20 yıl nasıl durdum, dedim. Ama bizim okulun çok besleyici, öğretmeni de besleyici bir havası var. İlk geldiğim zaman, İngilizce Bölüm Başkanı Helen Özbay beni Montreux'de Avrupa Uluslararası Okullar Birliği'nin (ECIS) konferansına gönderdi ve "Orada sadece konferansa odaklanma, gez,

Öğrencilerin gözünden Kerime:

"Ah evet, Shakespeare aşkımı sizin başlattığınızı eklemesem Hamlet bana küser, Mercutio benimle dalga geçer."

"En çok ben olan, meselesi ders anlatmak değil hayatı anlatmak olan öğretmen"

"Bana ve diğer arkadaşlarıma gerçekleri mutlaka aramamızı, haksızlıklara sessiz kalmamamızı öğrettiniz."

"Filme ve sanata olan ilginizden çok şey öğrendik. Sayenizde ufumuz açıldı, merak ettik, tiyatroya gittik, Tarantino izledik. Ama en önemlisi sizi çok ama çok sevдик."

"Siz her şeyden önce derslerinizde bana sevginin varolabileceğini, ne olursa olsun yaşamdan zevk alınabileceğini kanıtladınız."



ACI, Kerime'nin yeteneklerini değerlendirdi, emekli olurken İngilizce Bölümü Kerime Arsan adına her yıl okulda Kerime Arsan'ın nevi şahsına münhasır yaratıcı ruhunu taşıyan gerek öğretmen, gerek öğrenci, gerekse personel olsun bir kişiye verilecek olan "One Of a Kind Creativity Award"u başlattı.

ACI'da, Sosyal Bilimler derslerinde sınıf içi performansları yüksek olan, çalışmalarında kaliteye, sürekliliğe, yaratıcılığa ve bilimselliğe yer veren öğrenciler Sosyal Bilimler Başarı Ödülü kazanmayı hak ederler. Bu ödül yalnızca akademik başarı anlamına gelmez, akademik başarının etkinliklerle, davranış ve tutumlarla desteklenmesi gerekir.

Ayrıca Lise son sınıftan bir öğrenciye, 2002 yılında kaybettiğimiz felsefe öğretmenini Duran Şimşek anısına başarı ödülü verilir. Ödül için, felsefeye ilgi duyan, felsefi etkinliklere katılan, yaratıcı düşünme becerileri olan bir öğrenci seçilir. Kerime Arsan, 2014 yılında Bölüm Başkanı olarak özel ödüle layık görülmüştür.



dolaş, gör," dedi. Dönüşte ona, "Müthiş güzel saraylar vardı ama biliyor musun, siz oradakilere çok daha güzel sunumlar yapabilirsiniz," dedim. Bir yerde ben de onların kendi güçlerinin farkına varmalarına neden oldum. İngilizce bölümündeki arkadaşlar, ben ayrılırken, "One Of A Kind Creativity Ödülü" koydular benim adıma. Benim kendime özgü bir yaratıcılığım olduğuna inanıyorlardı. Bunu hiç beklemiyordum. Çok canla başla çalıştım. Çok severek çalıştım. Yerinde saymayı seven bir insan değilim. 42 yaşında Çaka Bey Koleji'nde bölüm başkanırken Amerikan Kültür ve Edebiyatı bölümünde yüksek lisans yapmaya başladım. Yeni bir şey yapmak istediğimde çalıştığım okullar hep destek oldu bana. Amerikan Koleji tabii, çok daha özgürlüklü, çok daha yaratıcı bir ortam sağlıyor hem öğrenciye, hem de öğretmene.

Arkadaşlarla çok güzel şeyler yaptık. Mesela birlikte Assos'ta Uluslararası Tiyatro Festivali oluyordu. Ben arkadaşlara "Gidelim," dedim. İngilizce Bölümü olarak gittik. Orada müthiş güzel performanslar gördük. Dünyanın her yerinden gelen tiyatro topluluklarını izledik. Biz hem okul içinde, hem okul dışında bir şeyler paylaşıyoruz arkadaşlarla. Tiyatrolara gidiyoruz. Işıl Kasapoğlu'nun sahneye koyduğu "Onikinci Gece"yi izledik birlikte. Amerikalı arkadaşlar Türkçe bilmemelerine rağmen tam Shakespeare ruhunu buldular oyunda. Hem okul içinde, hem de dışında bütün bölümlerden arkadaşlarla insanı motive eden pek çok etkinliği paylaştık.

ELEŞTİREL DÜŞÜNME VE YARATICILIK

Uluslararası Bakalorya programında "Bilgi Kuramı" dersini vermeye başlamam, eleştirel düşün-

cenin ne kadar zor olduğunu anlamama neden oldu. Yedi yıl bu dersi okutmam bana çok şey öğretti. Kendimi daha iyi tanıdım ve eleştirel düşüncenin ne kadar zor olduğunu, nasıl gençlerin bile şimdiden önyargıların ve kalıpların içinde olduğunu görmek üzücü idi. İdeolojik, biyolojik ve kültürel filtrelerimizin farkına varmak bile çok önemli. O derste de özgürce okumalar yaptık, çok tartıştık. Sanat galerilerine, müzelere gittik. Benim inanışımıza göre öğrenciyi özgür bırakacaksınız. 19. yüzyılın öğretim modelinin ne kadar yanlış olduğu, sanayi toplumunun sonucu olan bu modelin hataları bugün görülüyor. Şimdi tekrar tarıma, organik tarıma dönüş, öğrencinin en iyi yeşerebileceği ortamı hazırlamak, öğrenciyi özgür bırakmak konuşuluyor. Ben hep buna inandım. Öğretmenler biraz korkar bundan, kontrol elimizden gidiyor mu diye. Ama öğrenciyi özgür bıraktığınızda, çok sözü edilen yaratıcılık geliyor. Amerikan Koleji'nde bu ortam var. Öğretmenler müfredat ve bir takım kısıtlamaların izin verdiği ölçüde bunu sağlamaya çalışıyorlar.

Sonra ISTA (Uluslararası Okullar Tiyatro Birliği) üyeliğimiz, onlarla yaptığımız çalışmalar, ensemble tiyatro anlayışı, tiyatro hayatında hep oldu. 9 yaşında Devlet Tiyatrosu'nda Polyanna'yı gördüm. Ondan beri hep var. Tiyatrocuların yaşamı çok zor geldi ama okullarda bunu yapabilmek beni çok mutlu etti.

ÇEVRE İLE İLETİŞİM VE ÖĞRENME

Beyin araştırmaları ne diyor, siz o çocukları o sıralara oturtup sabah sekiz buçuk, akşam dört buçuk yerinden kaldırmadığınız sürece beyin gelişmez, diyor. Beyin hareket ederek, ellerini vücudunu kullanarak ve çevreyle iletişim kurarak gelişir. Amerikan Koleji'nde bir de o iyi yan var. Bizim öğrencilerimizde bir köycülük kulübü vardı. Yazın on beş gün bir köyde kalırdık. Hanımlarla bebek bakımı ve kadın sağlığı, akşamları kahveye gidip erkeklerle gazete okuyup güncel olayları tartışma, gündüzleri köyün çocuklarına değişik el becerileri geliştirme, İngilizce şarkılar öğretme gibi faaliyetlerde bulunurduk. Zaten öyle bir gelenekten geliyoruz. "Bilgini toplumu dönüştürmek için paylaşmalısın." Ve o hâlâ devam ediyor. Çeşitli sosyal kulüpler var. Ben en son çevreciliğe takmıştım. En çok gurur duyduğum şeylerden biri de

"İkinci El Giyim Pazarı" açmak oldu. Biraz çekinerek başlattım. Yılbaşından önce öğretmen arkadaşlardan giysileri topluyorum. Bunu okul çalışanları ve herkese açık bir kermes biçiminde satışa sunuyoruz. Hem bir şeyleri yeniden kullandığınız zaman enerji ve sudan tasarruf etmiş oluyorsunuz, hem de çok zengin bir ülke değiliz. Amerika'da bu tür mağazalar var. Niye biz de yapmayalım, dedim. Önceleri kuşkuyla yaklaştılar. Ama sonra bunlar tekrar kullanılsın diye senede bir kere sembolik fiyatlarla satmak üzere pazarlar açma fikri tuttu. Ben ayrıldıktan sonra da arkadaşlar devam ettirmiş. Buna çok sevindim. Öğretmenlik öyle bir şey ki ruhunuzla, kafanızla, her şeyinizle var olan koşulları zorlayarak hep böyle bir şeyler yapmak.

"ANCORA IMPARO"

Öğrenmeyi çok seviyorum. Mikelanj "Ancora imparo" demiş. "Hâlâ öğreniyorum." En çok öğrendiğim kaynaklardan biri de Altyazı'dır. Hayat boyu öğrenmeye çok inanıyorum. Fırat başta olmak üzere Altyazı dergisi çalışanlarına teşekkür ediyorum. Altyazı bana çok konuda iham verir. Filmleri takip etmeye çalışıyorum. Tabii öğretmen kendini besleyecek. Nasıl besleyecek? Benim durumumda sanatla besleyecek. Sinema, sanat, konser olsun bunlar bizi besliyor. En son İstanbul'a gittiğimde Miro'nun sergisine de gittim, Zeki Müren sergisine de gittim. Sinemanın Yüzüncü Yılı sergisine de gittim. Ben ne zaman üzülsem, ne zaman sıkılısam sanata kaçırım. Ben derslerimde sinemayı, filmleri kullanırım. Öğrenciler daha kolay öğrenirler bu örneklerle. En son katıldığım sempozyumda verdiğim sunumda da filmlerden yararlandım. ACI Akademik Koordinatörü Dilek Dirim, öğretmenlerin eğitimine yönelik danışmanlık şirketi kurdu.

Ben emekli olunca daha sade bir hayat yaşamak istiyordum ama arkadaşlarıma yardımcı olurum, dedim. Sempozyum için "Geleceğin Öğretmeni"ni insani boyutuyla ele alan bir sunum hazırladık. Giderek syborglaşıyoruz, herkesin elinde bir tablet, bir akıllı telefon. Bunlar bedenlerimizin bir parçası olmuş. Ben edebiyatçı olduğum için Shakespeare'e bakalım, değişmeyen ne var, ona bakalım, dedim. İktidar hırsı, kıskançlık, aşk ve başka duygular değişmiyor. Oradan yola çıkarak, sonuçta öğrenmede duygular çok

önemli olduğu için "Koro" ve "Monsieur Lazhar" filmlerinden bazı sahneleri seçtik. Arkasından da ben okuldan ayrılırken bir defter dolaştırmıştım "İsteyen yazsın.com" diye. Oradan öğrencilerin benim için yazdıkları notlardan alıntılarını kullanarak sunumumu tamamladık. O gerçekten insana çok dokunan bir şey. Oradaki insanlar gözyaşlarını tutamadı. Ben önce çekindim. Orada yurt içinden ve dışından profesörler, çok değerli akademisyenler vardı. Öğretmen olarak bilgim onların düzeyinde midir, diye ürkütm. Ama insanların geri bildirimini alınca, boynuma sarılıp ağlayanlar oldu, İstanbul'da bir okulun müdürü beni haziranda bir sempozyuma ana konuşmacı olarak çağırdı. Ne olursa olsun asıl olan bizi insan yapan evrensel ve kültürel özellikler. Öğrenmede duygular çok önemli, rahat ve huzurlu bir öğrenme ortamı hazırlanması çok önemli ve karşımızdakinin de çocuk ve genç olduğunu unutmamak ve onları anlamak çok önemli.

2013'te yüz felci geçirdim ve artık biraz dinlenmem gerektiğini düşündüm. Bir de torun İda var tabii. Emekli oldum ve sıradan yaşamak istedim. Kemeraltı'na gitmeyi, metroya binmeyi seviyorum. "İnsanları Seyreden Güvercin" filmi gibi insanların arasına karışmayı, seyretmeyi seviyorum. Amerikan Koleji'nde olmak "kendini iyi hissettiren bir film" izlemek gibiydi. Orada kendimi hep çok iyi hissettim. Öğrenciler şahane, insanlar sevgi dolu ve yaratıcı. Şimdi o film bitti. Başka bir film başlıyor. Ben bunu da seviyorum. Metroya binmeyi, insanları izlemeyi, "hiç kimse" gibi insanların arasında dolaşmayı, eskiden telaştan görmediğim küçük ayrıntıları keşfetmeyi seviyorum. O kuş, bu kedi, o insan, onlara bakmak çok hoşuma gidiyor. Çok mutluyum. Mutlu bir insanım ben.



Mr. Lutz'ın Folk'larıyız

1995 mezunlarımızdan, öykü kitapları ve romanlarıyla tanınan yazar Doğu Yücel, Mr. Lutz'ın hayatını nasıl değiştirdiğini yazdı... Sınıfa "Good morning folks" diye girerdi. "Folks, today we're gonna..." diye başlardı ders, "Listen folks"larla devam ederdi. Dikkatinizi çekerim, "Kids" değil, "People", "Students" ya da başka bir hitap değil, "Folks". Daha çok İngilizlerin kullandığı, yakın akrabalar veya dostlar için kullanılan bir hitap şekli. Mr. Lutz ile aramızdaki arkadaşlık bağını kuran ilk köprülerden biri belki de bu ufak kelimeydi. Ama tabii ki onunla geçen yıllarımızda daha birçok köprü kurulacaktı.

Unutmadığım birçok başka sözü var Mr. Lutz'ın. Bir arkadaşım snavıyla ilgili bir konuda itiraz etmişti. Tartışmanın sonuna doğru bir hışımla "This is not fair!" diye sesini yükseltmişti arkadaşım. Mr. Lutz her zamanki cool'luğu ve güleç ifadesiyle "Life is not fair" diye yanıtlamıştı onu. Buna benzer tartışmalarda birkaç kere daha bu sözü tekrarladığına şahit oldum. Belki birçok arkadaşım bu basit görünen sözü çoktan unutmuştu ama ben hiç unutmadım. "Life is not fair" hayatımda aldığım en güzel en gerçekçi derslerden biriydi. Öğretmenlerinize yaptığınız tartışmaları bir düşünün, ya onlar haklıdır ya da siz. Fakat bu tartışmanın sonucunda kimse haklı ya da haksız çıkmamıştı, sadece hayat böyleydi, hayat adil değildi. Gerçek de bu değil mi?

Özellikle gençken hedeflerinize aranızda bir engel girdiğinde başkalarını suçlarsınız. Öğretmenlerinizi, ailenizi, arkadaşlarınızı... En son kendinizi suçlarsınız. Oysa insan başkalarını değil, kendini suçlamaya başladığında büyümeye ve olgunlaşmaya başlar. Ama bir de bu denklemin içinde hayatın kendisi vardır. Ve o hiç adil değildir. O yüzden daha fazla çaba harcamanız gerekir. Büyük sporcular suçu hakeme atmaz, bir penaltı verilmediğinde daha çok çalışarak golü koparır. Bu senenin fenomen filmi Whiplash milyonlara bu dersi hatırlatmasıyla Oscar'lara uzanmadı mı? Oysa biz yıllar önce Mr. Lutz'ın tek cümlesinde bu dersi almıştık.

Mr. Lutz sadece bu cümlesiyle değiştirmedii hayatımı. Onun derslerinde kendimi özgür hissettiğimi hatırlıyorum. Bu da yaratıcılığımı(zı) körükledi tabii. "Lord of the Flies"ı okutuyordu bize. Dönem sonunda herkes bu roman üzerine

bir tez yazacaktı veya bir proje geliştirecekti. Mr. Lutz'a gittim, "Ben normal bir tez yazmak istemiyorum, romandan esinlenen bir şarkı yazmak ve onu çalmak istiyorum" dedim. Kabul ettil! Hemen bir grup kurdum. Bir rock grubu değildi bu, sert gürültülü bir metal grubuydu. Mr. Lutz provalarımıza geldi, şarkının aranjmanında bize yardımcı oldu. Bir ritim numarası gösterip, "Böyle yaparsan Black Sabbath gibi olur" demesini unutamam. Okulda öğrenciler arasında bile tek tük metalci vardı. Ama gelin görün ki Mr. Lutz gibi bir beyefendi Slayer tarzı yazdığım heavy metal şarkısına yardımcı oluyordu! Aylar süren çalışma sonrasında şarkıyı assembly salonunda çaldım. O senenin en yüksek notunu almıştım: 100 üzerinden 97!

Mr. Lutz ile ilgili en önemli anımı sona sakladım. Arada bir "Brainstorming" egzersizleri yaptırırdı bize. Bu derslerde kalemin ucunu boş defter sayfasına koymamızı ve yirmi dakika boyunca bir an bile durmadan yazmamızı isterdi. Bilinçaltının olağanüstülüğüyle o derslerde tanıştım. Aklımda dönüp duran öyküleri kâğıda dökmeye başladım. Hayal gücüm o egzersizlerle tavan yapmıştı. İlk kitabım "Düşler Kâbuslar ve Gelecek Masalları"nda yer alan iki öykünün temelleri o derslerde atıldı. Hâlâ saklarım bir tanesini. Hatta o öykülerden birinin güncellenmiş ve Türkçe'ye çevrilmiş haliyle 1997'de Gençlik Kitabevi Öykü Yarışması'nda ödül aldım.

Biliyor musunuz, Türkçe yazmam gerektiğini de Mr. Lutz söylemişti. Bir dersten sonra yanıma geldi. "Öykülerin çok güzel, neden Türkçe yazmıyorsun?" diye sormuştu. Çok garip, İngilizce çok iyi olmasa da öykülerimi hep İngilizce yazıyordum. Ne yapayım, bana edebiyat aşkını aşıl原因lar hep ACI'da bize okutulan İngilizce öyküler ve Shakespeare piyesleriydi. Türkçe derslerinde bize öğretilen Ömer Seyfettin öyküleri beni açmıyordu. O yüzden İngilizce yazıyordum. Belki de o gün Mr. Lutz Türkçe yazmam gerektiğini söylemese Türkçe öyküler yazmaya başlamayacaktım veya Türkçe yazmam gerektiğini fark ettiğimde iş işten geçmiş olacaktı. Yazdığım dört kitap, iki film senaryosu olmayacaktı. Hayatıma anlam katan eserlere imza atamayacaktım.

Şu anda Mr. Lutz'a canı gönülden teşekkür etme ihtiyacı duydum. Fakat bunu yapamıyorum. Çünkü onun dediği gibi: Life is not fair. "Fair" olsaydı iyiler bu dünyadan erken göç etmezdi. "Fair" olsaydı Mr. Lutz hâlâ aramızda olurdu. Öğrencilerle dostluk köprüleri kurmaya, onların içindeki potansiyel yazarları, sanatçıları, öğretmenleri, sporcuları, gazetecileri, yaratıcı insanları çıkarmaya devam ederdi. Neyse ki, yine onun gibi öğretmenlerin katkısıyla güçlenen bir hayal gücümüz var. Mesela Back to the Future'daki arabayla geçmişe gidip ona teşekkür edebiliriz. Bizi yine "Folks" diyerek karşılar. Ben bir kitabımı veririm hemen, "Bakın şu öyküyü sizin derste yazmıştım" diye gösteririm. Bakalım o zaman yine 100 üzerinden 97 verir mi?

Yetişenler Derneği'ne Gönül Verenler: Gülgün Eriş ('67)

Sanki İzmir Devlet Opera ve Balesi, ünlü Elhamra sahnesinin kapısı, Gülgün Eriş olmadan bize açılmaz. Özel veya Devlet Tiyatroları Gülgün biletlerini bizlere teslim etmeden, "Perde" diyemez. Her Cuma akşamı gerçekleşen bir kültür etkinliğinde, biz Kolejlilerin gözü merakla arar Gülgün'ümüzü; o da bizi yanıltmaz, ismi gibi pespembe gülüşüyle karşımızdadır; bizi beklemektedir. Erkenden gelmiş, önceden zorluklarla aldığı biletlerimizi elinde tutmaktadır. Bu karşılığı ödenmez emek, yıllardır değil on yıllardır devam eder. Sanki Gülgün, İzmir kültür faaliyetlerinin, bizler açısından, ayrılmaz parçasıdır... Sakin Gülgün'ün satış çabası sadece bilet teslimidir, sanmayın. Biletleri gişeden almasıyla başlar çalışması, ayrı ayrı hepimize telefon eder, duyurur oyunları, gösterileri, konserleri. İstedğimiz merkeze iletir biletlerimizi, eğer bize ulaştıramamışsa; elindeki biletlerle etkinliğin kapısında bekler bizleri. Derneğin organize ettiği toplantılarda, genel kurullarda, yemeklerde, gezilerde, mezuniyet kutlamalarında, mezuniyet balolarında hep Gülgün vardır. Zaten eminizdir Gülgün'ün orada sessiz, sakin, yokmuşçasına var olacağından... İnsan bu kadar verimli olduğu halde, nasıl da kendi benliğini onun başardığı gibi gizleyebilir? Karşılık beklemeden çalışma vardır felsefesinde... Ben Gülgün'ü elbette okul yıllarımdan bildim ama Yetişenler Derneği'ne girdiğim 1979 yılından itibaren dernek dolayısıyla çok yakın olduk. Kendisi o yıllarda derneğin muhasip üyesiydi. Ona hayranlığım, bu açkılı işleri nasıl başarıyla yürüttüğünü gördüğümde başladı ve yıllar içinde arttı.

Şimdi bırakalım Gülgün anlatsın Yetişenler Derneği'ne olan sonsuz bağının öyküsünü...

"ACI'yı 1967 yılında bitirdim ve bir yıl çalıştım. Bu kısacık iş hayatından sonra İzmir Gazetecilik Yüksek Okulu'na devam ettim; o sırada Cengiz ile evlendim. Gazetecilik Okulu'nu kızım Çağla'yı doğurduktan sonra bitirdim, ardından oğlum Rauf doğdu, bir daha çalışmadım ve ev hanımı oldum.

Kızım ilkokula başladıktan sonra Yetişenler Derneği'ne girdim. Toplantılarımız haftada bir olduğu için hem çocuklarımla ilgilenip hem dernekte çalışabildim. Annem de bu konuda bana yardımcı oldu.

Benim açımdan Yetişenler Derneği'nde çalışmak, farklı yılların mezunlarıyla, aynı heyecan içinde birlikte çalışırken sosyalleşmek ve de en önemlisi okula ve öğrencilere burs konusunda yardım etmek demektir. Bunu gerçekleştirmek vaktimi en iyi şekilde değerlendirmektir.

Dernek adına on dört yıl süreyle muhasip üyelik yapmak bir hayli zor olmasına rağmen beni çok tatmin eden bir görevdi. Bir zoru başarıyor ve sorumluluk taşıyordum. Derneğe her gidişim okuluma yeni bir katkıydı ve beni çok mutlu ediyordu. Okulda forma satışlarını ilk biz başlattık ve yıllarca sürdürdük. Forma satışları uzun yıllar boyunca Yetişenler Derneği için en değerli burs kaynağını oluşturdu. Dernek üyesi arkadaşlarım bu satışlar için zamanlarını verdiler, özveriyle çalıştılar. Dernek için tiyatro ve konser biletleri satıp, onun gelirini öğrencilere burs olarak aktarmak en sevdiğim faaliyet oldu. Buna hâlâ zevkle



devam ediyorum. Dernekte çalıştığım sürede her yaşta çok değerli arkadaşlarım oldu, bunlardan bazıları Ödül Kaptanoğlu, Gülden Ertöz ve Esin'dir; ne yazık ki üçünü de kaybettik. Diğerleri değerli ablamım Efser Kayral, İsmet Noonan, Ayşe Mayda (Allah sağlık versin hepsine) ve daha bir çokları... Şimdi de Sevin Oran'ın başkanlığında çalıştığımız çok uyumlu bir grubumuz var, kızım yaşındaki arkadaşlarımla çalışıyorum, bu ne büyük bir mutluluk!

Sonuç olarak, Yetişenler Derneği benim için bir tutku; bunu daha çok eşim rahatsızlandığında bir sene derneğe ara vermek zorunda kaldığımda anladım, Dernek hep aklımdaydı...

Şimdi en küçük torunum Derin, Üsküdar SEV Anaokulu'na başladı, bu beni çok mutlu ediyor!"

Dernek için gönüllü çalışan üyelerin her biri, zamanını, gönülünü, sevgisini bizlere adanmış. Bu bir gerçek. Başta başkanımız Sevin Oran olmak üzere, derneğe emeği geçen her mezunumuza teşekkür ediyor, aynı bağı yeni mezunlarımızın da devam ettireceğine inanıyoruz. Bizim aramızda kurulan bağ, sonsuz arkadaşlık ve dostluk zinciri derneğimizin başarısına dayanıyor. Yapılan her faaliyet, çağrı, duyuru, "Biz birlikteyiz!" mesajını yineliyor.

Melis Alphan (96) ile Söyleşi:

Mücadelelerin Sesi Olmak

Melis Alphan'ın moda editörlüğünden muhabirliğe, hafta sonu eklerindeki giyim kültürü yazılarından *Hürriyet*'teki siyaset ağırlıklı köşe yazılarına uzanan bir geçmişi var. Yaptığı işte en önemseydiği şeyin "mücadelelerin sesi olmak, kamuoyunu olan bitenle ilgili uykusundan uyandırmak" olduğunu dile getiriyor. Yazılarının bir diğer özelliği de hayatın çok farklı alanlarına temas etmesi ve belki de bu sayede toplumun farklı kesimlerinde etki uyandırabilmesi. Biz de onunla bu farklı alanlar arasındaki ilişkiyi merkeze koyan ve bugüne kadarki gazetecilik serüveninin aşamalarını takip eden bir sohbet gerçekleştirdik.

ACI'dan mezun olduktan sonra Londra'da eğitime devam etmişsin. Gazeteciliğe nasıl başladın?

Tesadüfi oldu aslında. Zaten okuldayken hayatıma moda endüstrisinde devam etmek konusunda şüphelerim oluşmaya başlamıştı. Okulu bitirip Türkiye'ye döndüğümde ise çok fazla iş imkânı olmadığını ve sektörde yaratıcı bir konumda çalışmanın epey zor olduğunu gördüm. Rastgele iş aramaya başladım. O ara *Vizyon* dergisine girdim. Moda editörü yardımcısı arıyorlardı. Moda çekimlerine elbise taşıyarak işe başladım, sonra moda çekimleri organize etmeye başladım. Dergide bir yılım dolmadan derginin editörü Elçin Yahşi'ye *Radikal* gazetesinin Cumartesi ekinin başına geçmesi için teklif geldi. Oraya giderken yanında beni de götürdü. İlk kez bir gazeteyle böyle adım attım. *Radikal*'de muhabirlik yapmaya başladım. İki yıla yakın süre orada çalıştıktan sonra *Milliyet* gazetesinde Can Dünder'in çıkaracağı Popüler Kültür ekine editör olarak geçtim. O da bir yıllık bir maceraydı. Ek kapanınca *Milliyet*'in yazı işlerinde editörlük yapmaya başladım. Günlük haber böyle hayatıma girdi. Bir süre sonra başkalarının yazılarıyla, haberleriyle uğraşmanın bana göre olmadığını anladım, gazetenin hafta sonu eklerine geçtim. Orada ilk kez köşe yazmaya başladım. Bu köşe üniversite tezimin bir uzantısıydı. Siyasetçilerin ve toplumun önde gelen kişilerinin giysileriyle ne gibi mesajlar verdiklerini irdeliyordum. 2009'da *Hürriyet* gazetesinden teklif gelince yoluma bu gazetede devam etmeye karar verdim. Önce *Kelebek*'te, sonra da ana gazetede köşe yazmaya başladım.

Hürriyet gazetesi Pazar ekinde 19 Mayıs 2013'te yayımlanan "Annem Beni Akıl Hastanesine Kapattı" başlıklı röportajınla Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin (TGC) düzenlediği 2013 Yılı Geleneksel Türkiye Gazetecilik Başarı Ödülleri'nde haber/röportaj dalında ödülün sahibi oldun. Bu ödül hakkında duygularını öğrenebilir miyiz?

Aslında yıllardır neredeyse hiç röportaj yapmıyorum. Ancak önüme çok iyi bir iş düşerse yapıyorum. Bu iş de öyleydi. 3-4 yıldır ilk kez bir röportaj yapıp onunla da bu ödülü almak hem sürpriz oldu hem de iyi hissettirdi. Ama beni iyi hissettiren daha ziyade bu röportajın görülmüş ve kabul edilmiş olmasıydı. Çünkü röportaj yayımlandığında saldırılara da uğramıştım.

Siyaset, moda ve magazin gibi farklı alanlarda yazılar kaleme alıyorsun. İnsanın zaman içinde politik görüşleri değişiyor. Bu durum, moda ve magazin konularına bakışını ne ölçüde etkiledi?

Aslına bakarsanız hiçbir zaman 'magazin' yazmadım. Hayat tarzına dair yazılarım çok oldu ama bunları magazin kategorisinde değerlendirmem. Modayı da herkesin bildiği anlamda pek yazmadım. Yani oturup marka vs. yazmıyordum. Benimkisi daha ziyade giyim kültürü üzerine yazıydı. Halen yazmaya devam ettiğim Ayna köşesini ise mizah kategorisinde değerlendiririm. Giyim kültürü yazılarıma son verdim çünkü bu konuda söylemek istediğim her şeyi söylediğimi düşünüyordum artık. Moda endüstrisine ise hiçbir zaman tam anlamıyla ısınmadığım gibi zamanla giderek de soğudum. Bir yandan sürdürülebilirliğe merak salarken ve bu konuları irdelerken sürekli tüketimi pompalayan bir endüstri beni daha da çok rahatsız etmeye başladı.

Türkiye'deki basın-yayın dünyasının içine girmek ve bu dünyanın kurallarını, yasaklarını, zorluklarını öğrenmek dünyaya bakışını ne yönde değiştirdi?

Endüstrinin içine girmek demeyelim de... Bu endüstrinin içinde kendime açtığım alanlarda giderek daha fazla bilgi sahibi olmak gerçek dünyayı daha fazla tanımama yol açtı diyelim. İnsan hakları, kadın hakları, işçi hakları, çevre gibi konularda bilgilendikçe ilk başlarda dünyaya dair epey umutsuzluğa kapıldığımı söyleyebilirim. İnsanı depresyona itebilecek ölçüde. Bu dünyadaki güzel şeyleri görememeye başladım. Ama zamanla -ki hâlâ tam olarak başarmış değilim ama- kendime umut aşılamağa başladım. Yani mesela, memleketin cennet köşelerinin büyük yatırımlarla altı üstüne getirilirken bir köydeki HES mücadelesinin sonuç vermesi beni mutlu etmeye başladı. 10 tane kötünün arasında mücadeleyle bir tane iyi şey olabiliyordu. Benim de görevim bu mücadelelerin sesi olmak, kamuoyunu olan bitenle ilgili uykusundan uyandırmaktı. Bunu görev biliyor ve çok önemsiyorum.

Moda değerlendirmelerin tepki çekebiliyor. Bu tepkiler yazış biçimini ya da üslubunu etkiliyor mu?

Hayır, etkilemiyor.

Gençler arasında iletişim dalında eğitime yönelik büyük bir ilgi var. Sence bugünün Türkiye'sinde iyi bir gazeteci olmak için ne gibi özellikler gerekiyor?

Bugünün Türkiye'sinde bırakın iyi gazeteci olmayı, gazeteci olmak, gazeteci olarak kalabilmek bile çok zor. Siyasi baskı malum. Şu dönemde gazeteciliğe adım atan gençler için gerçekten üzüldüğüm.

Ama burası Türkiye, her an her şey değişebilir. Dolayısıyla umutsuzluktan da kırılmamak lazım.

Çalıştığın yayın organları ve buralardaki çalışma arkadaşlarıyla kurduğun diyalog yaptığın işi ne şekilde etkiliyor?

Kendimi hem içinde hem dışında tutmaya çalışıyorum. Yazdığım konularda birçok kişiyle konuşup fikirlerini öğreniyorum ama kendi fikirlerimi bunlara göre oluşturmuyorum. Yine de "Acaba yanılıyor muyum?" diye diğer gazetecilerle tartışıp sağlamasını yapmayı faydalı buluyorum.

Mezun olduktan sonra köşe yazarlığı dışında başka ne gibi uğraşların oldu? "Basın-yayın alanında çalışmıyor olsaydım, şunu şunu yapardım" dediğin şeyler oldu mu ya da sektör değiştirmeyi, farklı alanlarda üretim yapmayı düşündüğün?

Hiç farklı bir iş yapmayı düşünmedim. Başka bir işi becerebileceğimi de sanmıyorum açıkçası. Sadece edebiyat beni heyecanlandırır. Edebiyatçı olmak isterdim belki. Ama onun için de gazetecilik alışkanlıklarından ve düşüncesinden uzaklaşmam gerekir.

Kitap yazmak ya da televizyonda program yapmak gibi planların var mı?

Bugüne kadar iki kitabım yayımlandı. Biri Prof. Ünsal Oskay'la *Milliyet Popüler Kültür*'de yayımlanan röportajlarımızın toplamasıydı. Diğeri ise *Milliyet*'te yazdığım giyim kültürü yazılarının derlendiği *Moda Moda Dedikleri*. Ama roman yazmak falan diyorsanız, şu aralar oralarda gezinmiyorum. Televizyonda program yapmak ise hiç bana göre bir iş değil. Bir-iki denemem oldu, sevdiğimi söyleyemem.

ACI'da okurken ne gibi etkinliklere katıldın? İlk yazını ne zaman yazdın? ACI'nın mesleğine katkıları oldu mu?

ACI'da genelde kültürel etkinliklere katıldım. İlkokulda bile kendi kendime yazı yazardım. Ama Ortaokul'da öyküler yazmaya başladım. Yazıp yazıp *Varlık* dergisine gönderirdim. Tabii hiç yayımlanmadı. Ama hevesti işte. Türkçe edebiyat öğretmenimiz Sevil Hanım beni teşvik etmişti yazmaya. İzmir'de bir deprem olmuştu ve onun üzerine çaresizliğe dair bir yazı yazdığımı ve Sevil Hanım'ın beni öyle fark ettiğini hatırlıyorum. Sonrasında bana hep okunacak kitaplar listeleri verdiğini ve oburca onları okuduğumu bilirim. Okul hayatım boyunca yazdım ama galiba daha çok okudum. Okumadan yazmak mümkün değil.



ACI'nın İlk Büyükelçisi: Sıradışı Bir Yaşam

Biliyorum çoğunuz kimden bahsettiğimi merak ediyorsunuz, ben sizlere **Sumru Akıncı Noyan**'dan bahsetmek istiyorum bu sayfalarda. Kendisi hem idolüm, hem ACI ve Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden okuldaşım olduğu gibi, hayatım boyunca mesleki gelişimini yakından hayranlıkla izlediğim biridir.



Sumru Akıncı, Kofi Annan ve eşi Nane ile Viyana'da.



Muğla Ulalı küçük kız, İzmir'de sınavlara girer, başarır ve Muğla'dan Amerikan Kız Koleji'ne gelir. 1956 yılının şartlarında Ula nere, İzmir nere? Bu mesafeyi gözünde büyüten, ayrılık hüznünü yaşayan küçük kız, o zamanlar henüz bilmez ki ileride tüm dünyayı dolaşacak, insanlık ve barış için kendini tehlikeden tehlikeye atacak.

1964 yılında, ACI'dan mezun olup, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne giden genç kız, Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü bitirir. Meslek memurluğuna giriş sınavını da verdikten sonra artık Dışişleri Bakanlığı'nda aday meslek memurudur; kendisine hariciyenin yolu açılmıştır.

Biliyorum çoğunuz kimden bahsettiğimi merak ediyorsunuz, ben sizlere Sumru Akıncı Noyan'dan bahsetmek istiyorum bu sayfalarda. Kendisi hem idolüm, hem ACI ve Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden okuldaşım olduğu gibi, hayatım boyunca mesleki gelişimini yakından hayranlıkla izlediğim biridir.

Sumru üstlendiği zor görevinde, kadın erkek ayırımını dikkate almayıp, insan olarak üstüne düşeni yerine getirmiş biri olarak kapasitesini zorlamış, azami çabayı göstermiş, azimli davranmış, mücadeleci olmuş, yılmadan çalışmış...

Sumru Akıncı Noyan (ACI'64) hem evlenirim, hem çocuk sahibi olurum, hem de kariyerimin zirvesine ulaşıyorum diyen ve bunu ispatlayan bir kadın.

Şöyle anlatıyor: "Meslek memurluğu sınavını kazanıp Dışişleri Bakanlığı'na girdiğimde acaba nasıl yaparım, başarılı olur muyum diye, epeyi endişelenmiştim. Zira, sözlü sınavlarda diplomasinin erkek işi olduğu, kadının bu mesleği yapamayacağı yönünde komisyon üyesi büyükelçilerimizden caydırıcı sözler işitmiştim. Bütün engellemelere rağmen sınavları kazandım ve özel yaşamım açısından son derece zor şartlar altında sürdürebileceğim bu mesleğe büyük bir hevesle girdim.

Bakanlıkta geçirdiğim 25 yıl süresince büyük bir özveriyle çalıştım ve başarılı bir meslek hayatı geçirerek elçi düzeyine yükseldim. Kısa bir süre sonra TC'nin önde gelen kadın büyükelçilerinden biri ola-

caktım. Önümde hiç bir engel yoktu artık. Dışişlerinde meslek memuru olabilen hemen herkesin mesleğe girişteki hedefi büyükelçi olmaktır. Ben bu aşamaya gelebilmişim.

Fakat hayatta her şey planlandığı gibi gitmiyor. Hiç beklemezken, hatta aklımın ucundan dahi geçmezken Bakanlık yetkilileri, BM tecrübem nedeniyle, BM'de yeni boşalan ve Türkiye için önem taşıyan üst düzey bir göreve aday gösterilmem durumunda seçilme şansımın yüksek olduğunu belirterek adaylık önerisini olumlu değerlendirmedi önerdiler."

Sumru Akıncı Noyan Viyana'ya mülakata gidiyor, nasıl olsa seçilmem kanısıyla yurda dönüyor, ama sonuç hiç beklediği gibi değil, göreve çağrılıyor!

"Dışişleri Bakanı dahil, üst düzey yetkililer, uzun yıllardır Dışişleri Bakanlığı'ndan BM'de üst düzey göreve seçilen ilk kişi olduğum için bu önemli görevi kabul etmem gerektiğini, nasıl olsa birkaç yıl sonra Bakanlığa döndüğümde Büyükelçi olarak atanacağımı söylüyorlar.

Oysa 2 yıl için ücretsiz izinli olarak ayrıldığım Bakanlığa ancak 12 yıl sonra dönebilecektim. Hiç tanımadığım bir çevrede, bilmediğim bir işte çalışacaktım. Yepyeni ve zorlu bir hayat başlıyordu ailem için ve benim için."

Zarif, bir porselenmişçesine kırılğan, gülümsemesi yüzünden hiç eksik olmayan, çiçeği burnunda Büyükelçi adayı Kolejli dostumuz 1994 yılı Eylül ayında, BM Uyuşturucu Maddelerle Mücadele ve Uyuşturucunun Önlenmesi Ofisi'nde programların hazırlanıp uygulanmasıyla ilgili Harekat Dairesi Başkanı olarak göreve başlıyor ve bu andan itibaren kendini nefes



Sumru Akıncı, Afganistan Kandahar'da kolluk güçleriyle yakalanan uyuşturucuyu incelerken.

nefese, heyecan içinde geçecek bir yaşamın odağında buluyor.

Çalışma alanı uyuşturucu üreten, uyuşturucu satan, uyuşturucu kullanan ülkeler oluyor. Hem de BM nezdindeki en yüksek temsilci olarak...

Myanmar (Birmanya) ilk görevlerinden biri oluyor. Sumru, Myanmar anılarını şöyle dile getiriyor:

"Myanmar denince, aklıma ilk olarak, yorgunluktan bitkin vaziyette ulaştığımız ücra sınır köyünde gece vakti yaşadıklarım geliyor: 100 kilometrelik yolu binbir güçle 12 saatte aşmış, Çin sınırındaki Mong Yong'a ulaşılmış. Bütün istediğim yatıp uyumak... Aracımız duruyor. Alacakaranlıkta, kulübe benzeri bir binanın önündeyiz. İçeri giriyorum; yer toprak ve çamur içinde, elektrik yok! Bir el feneri getiriyorlar, biraz aydınlanınca, o da ne! Odada iki ihtiyar bir köşeye büzülmüş uyuyorlar. Benim de onlarla aynı odada kalmam bekleniyor. Yatak ise, duvar kenarına iliştirilmiş bir şilte... Yanımdakilere, 'artık bu kadarı da fazla' diyorum. Beni hemen başka bir yere götürmelerini, gerekirse proje müdürünü yatağından kaldırıp odasını bana tahsis etmelerini söylüyorum. Yatacağım başka yer olmadığından, proje müdürünün odası bana veriliyor; böylece rahat bir uyku uyuyorum.

O sırada, 1994 yılında çalışmaya başladığım Birleşmiş Milletler 'Uyuşturucu Maddelerle Mücade-

le Programı'nda bütün dünyadaki yardım projelerinden sorumlu direktör olarak görevime yeni başlamıştım. Yardım programlarındaki aksamalar nedeniyle kısa bir süre sonra da, Myanmar'a gitmem gerekmişti.

Amacımız, aynı zamanda, resmen büyük bir inkâr konusu olsa da, sentetik uyuşturucu madde üretiminin yapıldığı Myanmar'da resmi makamlarla bu konuda da görüşmekti. Anlatılanlardan, işimiz pek de kolay olmayacak gibi görünüyordu...

Daha önce Myanmar'a gitmiş olan yardımcım, Japon uzman hanım, durmadan, yollar berbat, güvenlik yok diyor, beni caydırmaya çalışıyordu. Ama ben, BM 'de yeni başladığım bu önemli görevimde en az diğer meslektaşlarım kadar cesur, deneyimli ve bilgili olmaya karar vermiştim bir kere. Diğer taraftan da, Ofis'teki en üst düzey kadın yöneticidim; örnek davranışlarım olmalıydı. Daha da önemlisi üst düzey yönetici kadroda bulunan tek Türk'tüm...

Şimdi, yazımın başında kısaca değindiğim, o zaman bana çok çarpıcı gelen ve o günden bu yana pek bir değişiklik olmadığını anladığım, ilk Myanmar seyahatimi kısaca özetlemeye çalışacağım:

Uçak, Tayland'ın başkenti Bangkok'tan Yangon'a (Rangoon) sabah saatlerinde başlayan çok uzun süren bekleyişten sonra akşam saatlerinde kalkıyor.

İlk günümüz, hükümet üyelerini ziyaretle geçiyor. Başta, Dışişleri ve İçişleri Bakanları olmak üzere resmi zevatla yaptığımız görüşmeler çok iyi sonuçlanıyor; resmi makamlar, kaçak haşhaş ekimini yasaklamaya devam edeceklerini taahhüt ediyorlar. 10 yıllık uygulama planını sunuyorlar. İmal edip bölgeyi zehirlediklerini bildiğimiz sentetik maddeler konusunda, ağızlarından tek bir kelime çıkartamıyoruz; inkar durumu devam ediyor.

Daha sonraki günlerde, kaçak haşhaş ekimiyle mücadelenin etkin bir biçimde yapılıp yapılmadığını yerinde görmek istiyoruz. Uyuşturucu bağımlılığı ile mücadelenin uluslararası standartlara uygun yapılıp yapılmadığını; bağımlıların yoğun oldukları yerlerde görmek çok önemli. En sorunlu ve de en fazla BM yardımlarının yapıldığı bölge olması nedeniyle Wa bölgesine gidiyoruz.

Wa bölgesi, Çin ve Tayland hududunda, 22 etnik grubun yaşadığı, hemen hemen ortak dilleri olmayan kişilerin bulunduğu, çok yoksul bir yer. Ayrıca ünlü uyuşturucu kaçakçısı ve 'savaş lordu' unvanını taşıyan Khun Sa'nın ordusunun kontrolünde. Yaşam koşulları çok zor ve en güvensiz bölgelerden biri. Bu bölgede hala, Maoist bir yönetim tarzı hüküm sürüyor. Yönetim tamamen Çin'in etkisi altında.

Proje bölgesine ulaşmak için önce uçakla, daha sonra da karayoluyla gitmemiz gerekiyor. Yangon'dan epeyi rötarla kalkan uçak ise tıklım tıklım dolu. Bu defa hayvanlar da var uçakta. Ayrıca, uçağın Uluslararası Sivil Havacılık Teşkilatı (İCAA) kıstaslarının zorunlu kıldığı elektronik cihazlarla donatılmamış olduğunu da öğreniyoruz yolculuk sırasında... İlk durak, yeâne havaalanının olduğu Chentong kasabası. Proje bölgesine ulaşmak için bir gün sürecek, karayoluyla zorlu bir yolculuk var önümüzde.

Chentong da, çok eskiden yapıldığı her yerinin dökülmesinden anlaşılan bir motelde yer ayrılmış (odalarda ve otelde telefon yok, telefon konuşmalarını otelin çatısına çıkıp yanımızda götürdüğümüz uydu telefonu ile yapabiliyoruz). Beraberimizde getirdiğimiz çarşaf-ları seriyoruz yataklara! Neyse su akıyor, elektrik de var, memnunuz...

Akşam kasabanın en iyi restoranına gidiyoruz. Yemek sırasında gözüm karşıdaki dalları kıpırdayıp duran ağaca iliyor ve onlarca farenin ağacın dallarında hareket halinde olduğunu görüyorum. Şaşkınlık içinde, sorgu dolu bakışlarla bize refakat eden generale dönüyorum. General bana, dini inançlarına göre hiçbir canlıyı öldürmediklerini söylüyor.

O gece yorgunluktan baygın vaziyette yatağa giriyorum, sağanak yağmur yağışı gibi bir gürültüyle uyanıyorum. Oysa yağmur falan yağmıyor. Sabah gece duyduğum seslerin ne olabileceğini sordüğümde, teneke damda koşuşan aç farelerin çıkardığı sesler olduğunu söylüyorlar.

Herşeyi unutup, hemen işe koyulmak gerekiyor. Projemiz yaklaşık 100 km uzaklıktaki Mong Yong' da. BM logolu ve mavi bayraklı ciplerimize binip yola koyuluyoruz. Sınırdaki bu bölgede, merkezi hükümetin sözü geçmiyor. Bu defa can güvenliğimiz, mahalli yönetim ve isyancı gruplar tarafından sağlanıyor; durum tehlikeli görünüyor. Hepimiz, biz BM mensubuyuz; bize kimse birşey yapamaz, düşüncesindeyiz.

Doğa çok güzel, fakat yollar berbat! Daha doğrusu yol yok sayılır. Yağmur mevsimi yeni sona erdiği için nehirler taşmış vaziyette, köprü falan zaten yok, olanlar da yıkılmış. Bazı yerlerde traktörlerin çekmesi, bazen arabaları boşaltıp yürümek suretiyle, kaygan zeminde saatte yaklaşık 10 km giderek, tam 11 saat sonra akşam vakti Mong Yong'a varabiliyoruz.

Ertesi gün tekrar yola çıkıyoruz, bu defa, neredeyse her 10 kilometrede bir elleri silahlı, 15 yaşlarındaki gençlerin kontrolünden geçerek resmi yerel makamlarla görüşmelerde bulunacağımız köye geliyoruz. Yollar toprak. En güzel ve sağlam görünen binalar kutsal padogalar ve her amaca hizmet eden kumarhane, genelev oteller...

Bu bölgede Çinliler hakim. Yönetim, ticaret onların elinde. Mahalli makamlar Çin kökenli. Görüşmeler sırasında ısrarla 10 yıllık program çerçevesinde haşhaş ekimini yasakladıklarını, kaçak ekim yapanları cezalandırdıklarını, haşhaş tarlalarını imha ettiklerini iddia ediyorlar.

Oysa biz bu görüşmelere hazırlıklı gelmiştik. Gelmeden önce projemizin gerçekten etkili olup olmadığını anlamak amacıyla yasak bölgelerde haşhaş ekimi yapılıp yapılmadığını kontrol etmiştik. Resmi makamların söyledikleri ile bizim gördüklerimiz hiç uyuşmuyor.

Makamlardan uyuşturucu bağımlılığı ile mücadele konusunda aldığımız bilgiler ise ürkütücü. Genç yaşta bağımlıları hapse attıklarını, 50 yaş üstündekilerin ise dağlarda ücra bir alanda bırakılıp uyuşturucudan vazgeçmezlerse ölüme terk edildiklerini öğreniyoruz.

Çin sınırında çok güzel, bakımlı, yeşillikler içinde çok hoş villaların bulunduğu bir köye geliyoruz. Bu köy diğerlerinden çok farklı, adeta başka bir ülkedeyiz!! Derken, polis şefi bize bu güzelliğin arkasında yatan sınır köylerinin dramını anlatıyor. Hikâye şu: Çinli ve Taylandlı insan tacirleri köylere gelip ev ev dolaşıyorlar, 13 ila 15 yaş arasındaki güzel kızları tespit ettikten sonra ailelerinden satın alıp, Bangkok, Şanghay gibi büyük şehirlerdeki genelevlerde çalıştırıyorlar ve kızlara iyi de para veriyorlar. Kızlar 20 yaşlarına geldiklerinde yaşlanmış, eskimiş, yıpranmış işe yaramaz olduklarından ve çoğu kez de HIV (AIDS) virüsü taşıdıklarından köylere geri gönderiliyorlar. Bu güzel evleri yapan, dönüp köyün en doğru dürüst erkeği ile evlenen ve köydeki birçok kişiye de HIV virüsü bulaştıran hep bu zavallı kızlar."

Nefes nefese okuduğunuz bu anı, Sumru Akıncı Noyan'ın yaşadıklarının sadece biri, daha nice-leri var dağırcığında. Elbette kendisi de bu anılarını tarihe gömmeyecek, yazmayı planladığı bir kitapla, bizlerle paylaşacak. Ben anılarının birkaçını okuyunca, böyle bir kitabın geleceğini sizlere müjdelemek istedim. İnsanlık için, BM nezdinde kendi yaşamını binbir tehlikeye atan bir mezunumuzun varlığı ve onun yılmaz mücadelesi bana bir kez daha, "İyi ki Kolejliz," dedirtti.

Deklanşör Sevdası

Zengin sosyal etkinliklerle dolu, sorgulamaya, araştırmaya dayalı eğitimiyle çok yönlü bireyler yetiştiren ACI'nın 1963 mezunu;
Ilknur Baltacı Mateescu

Ilknur ACI sonrası İzmir'deki NATO Karargâhı'nda çalışırken devam ettiği Ege Üniversitesi İktisadi ve Ticari Bilimler Fakültesi İşletme Akşam Bölümü'nü bitirdikten sonra yoğun çalışma temposuna karşın değişik zaman dilimlerinde Fransızca, İtalyanca, Fotoğrafçılık gibi ilgi duyduğu konularda kurslara katılmıştır. Beş yıl boyunca Fransız Kültür Derneği'nde dil kursu sıralarını paylaştığı günlerin çok öncesinde deklanşöre basmış olan şimdinin başarılı fotoğrafçısı Ilknur'un bu sanata gönül verme öyküsü tutkuyla nelerin başarıldığının göstergesi. İkimizi okuldaş olma ötesinde bir dostluğa taşıyan o günleri yâd ederken, soru ve cevapların birbirini takip ettiği bir söyleşiye başlamış olduk...

Sevgili Ilknur, anı olarak saklamak üzere herkes fotoğraf çekiyor ama sanat fotoğrafı farklı bir şey. Yıllar önce devam ettiğin fotoğraf kursu, bugünlerin başlangıcı mı oldu?

Sevgili Nükhet, doğru, günümüzde herkes bol bol fotoğraf çekiyor. Gerek cep telefonları, gerek gün boyunca bir şekilde kullandığımız diğer cihazlar marifetiyle fotoğraf günlük hayatın sıradan bir parçası oldu; tabii bu güzel bir şey aslında! Ama öyle ki, insanlar sonradan bakmaya vakit bulamayacakları miktarda anı fotoğrafı çeker oldular. Özellikle gençler için, çekim dakikalarını eğlenerek yaşamak, daha sonra o anı hatırlamaktan daha önemli sanki! Yıllar önce senin de bildiğin gibi bir fotoğraf kursu gördüm. Bu bir başlangıçtı, fotoğraf sanatını ilgi duyduğum diğer sanat dallarından daha fazla ciddiye almaya başladığımın göstergesiydi. Ama çok gerilere doğru şöyle bir düşündüğümde, fotoğraf serüvenimin en başında, çocukluğumda evimizde sık sık duyduğum o "klik" sesinin cazibesi var galiba... Babamın fotoğraf merakı nedeniyle evimizde fotoğraf hep vardı ve ben sıkça duyduğum deklanşör sesini çok seviyordum; sonucunda çok sayıda fotoğrafımızın olması beni sevindiriyordu bir çocuk olarak.

Peki, o zaman, bir "Fotoğraf Tutkunu" olarak geçirdiğin aşamaları anlatır mısın?

Uzun zamanlı bir fotoğraf eğitimi almış olmayı isterdim, ama artık çok geçti. Üniversite bitmiş, çalışmaya başlamıştım; işime devam ederken kendimi eğitmek zorundaydım. Senin de bildiğin gibi, başlangıç olarak İzmir Fotoğraf Sanatı Derneği'nin (İFOD) temel fotoğraf kursuna devam ettim. Burada fotoğraf sanatı ve tekniği hakkında edindiğim genel bilgi dışında deneyim sahibi fotoğrafçı arkadaşlar kazandım. Bu arada kendime iyi bir makine satın aldım. Bol bol fotoğraf çekiyor, arkadaşlarla fotoğraf kitapları edinip paylaşıyor, hatta İngilizce'den çeviriler yapıyorduk. Şimdi tanınmış bir sanatçı olan yakın bir arkadaşım da fotoğrafıma tek tek bakıp her birinin arkasını işaretleyerek değerlendirme yapardı. Fotoğrafın benim için ciddi bir uğraş olmasında onun büyük payı vardır! Tabii o günlerde analog fotoğraf çekiyorduk, fotoğraf filmi, banyo ve baskı ücretleri ile fotoğrafçılık oldukça pahalı bir meraktı, ama ben kendimi kaptırmıştım! Her ay maaşımın hatırı sayılır bir miktarını bu zevkim için harcıyordum. Zamanımı da öyle! Çalıştığım için izin günlerimi, icabında tatillerimi fotoğraf için harcamam gerekiyordu. Görsel sanatları izlemekten zevk aldığım, birbirini beslediğine inandığım için, diğer sanat dalları olsun, fotoğraf olsun, çok sayıda sergi ge-

ziyor, konser, festival ve bienal gibi etkinliklere gidiyordum. İki yılda bir Paris'te Kasım ayında bir "mois de la photo/fotoğraf ayı" düzenlendiğini öğrenir öğrenmez bu etkinliğe gitmeyi aklıma koydum. Bu konuda şanslıydım, çünkü Paris'te yaşayan yakın arkadaşlarım vardı! İki yılda bir, onları ziyaret eder oldum. Koca bir ay boyunca kentin her köşesinde sayısız tanınmış veya yeni fotoğrafçının sayısız fotoğraf sergisi/fotoğraf gösterisi yer alıyordu. Yıllık iznimle gittiğim için seyahatlerim çoğunlukla on beş günü aşmıyordu; aynı günde 4-5 sergi gezdiğim oluyordu! İzmir'e gözlerim ve beynim fotoğrafa doymuş olarak dönüyordum.

Ben çok fotoğraf çekmek kadar, fazla ve farklı fotoğrafçıların işlerini görmenin fotografik görüşün oluşumunda çok etkili olduğuna inanıyorum; bu seyahatler bana çok şey kazandırmıştır. Bu arada da hatırı sayılır miktarda Paris fotoğrafım birikmiş oldu.

Evet, 2013 Mayısı idi, galiba, Fransız Kültür Merkezi'nde senin güzel bir Paris sergini gördük; ama sergi Paris'in romantik görüntülerinden ziyade bir bitpazarı öyküsü idi; bu olay nasıl gelişti?

İlginçti. Yılların birikimi olan siyah beyaz Paris fotoğraflarımı özellikle Fransız Kültür Merkezi'nde sergilemek amacıyla Dernek Müdürü'ne götürdüm. Onları beğendi ve 2012 Kasım fotoğraf ayında Paris'e gittiğimde neler çektiğimi sordu. Rastlantı eseri çantamdaki bellekte "brocante" yani "eski eşya pazarı" fotoğraflarım vardı. Onları kendisine gösterince "Tamam, işte bunları sergileyeceğiz" dedi ve Paris sergisinin "Ballade d'Automne/Sonbahar Gezintisi" adı altında, eski eşya pazarındaki gezintimin fotoğraflarından oluşmasına karar verdi. Sergileme için kabul edilmek hoşuma gitmekle birlikte ben yine de, klasik siyah beyaz fotoğraflarımı da bir şekilde herkesle paylaşmak istiyordum. Eski eşya sergisi fotoğraflarım baskıdayken bir yandan da siyah



Uluslararası Soroptimist'in Avrupa Federasyonu tarafından düzenlenen yarışmada ikincilik ödülü alan "Dance for a Healthy Environment" adlı fotoğraf.

beyaz fotoğraflarımdan oluşan on dakikalık bir dia gösterisi hazırladım. Sonunda salonun bir köşesine yerleştirilen bilgisayar aracılığıyla, sergiyi gezenlerle siyah beyaz Paris birikimimi paylaşabildim.

Hangi ustalarla, hangi hocalarla, hangi atölyelerle çalıştın? Fotoğraf yaşamının en etkili eğitimi hangisi oldu?

Fotoğraf bilgimi, görüşlerimi, çevremi genişletmek için her fırsatı değerlendirmeye çalıştım. Bir ressam arkadaşımın Salzburg'daki "Görsel Sanatlar Yaz Akademisi"nin varlığını ve detaylarını öğrenir öğrenmez bir sonraki yaz dönemi fotoğraf atölyesine katılmak üzere başvuru dosyama gönderdim ve kabul edildim. Benim katıldığım dönemde eğitmen olarak görevlendirilen fotoğrafçı o sıralar Amerika'dan sonra Avrupa fotoğraf dünyasında ünlenen New Yorklu fotoğraf sanatçısı Nan Goldin idi. Bu benim için büyük bir şans! Nan ile üç hafta boyunca dersler dışında geceli gündüzlü vakit geçirdik, arkadaş olduk. O zamana kadar kendimi fotoğraflarda hiç beğenmezdim; Nan ise yumruk yemiş yüzü, morarmış gözleriyle kendi öz portresini çekebilirdi yapıda bir sanatçıydı. Fotografik anlamda kendime ve çevreme gerçekçi bir gözle bakabilmeyi ondan öğrendim. Bize atölye bitirme ödevi olarak verdiği "Salzburg Günlüğü" benim en değerli portfolyolarımdan biridir. Çektiğim portrelerini ona gösterdiğimde bana "En güzel fotoğraflarımı sen çekiyorsun," diyerek fotoğrafta hangi alanda başarılı olabileceğimi bana hissettirmiştir. Alınan eğitimler dışında, fikir ve bilgi paylaşımının devamlılığı çok önemli. Güvenilen gözlerle ve sözlere başvurmak her zaman yararlıdır. Fotoğraf yaşamımda önemli yeri olan hocam Nan Goldin'den başka, arkadaşım olup fotoğraf konusunda bana destek vermiş, hala da vermekte olan değerli kişiler var. Son zamanda katıldığım atölye ise teknolojik geliş-

meleri yakalamayı amaçlıyor. Güncel olabilmek çok önemli. Günümüzde fotoğraf dünyasında dijital bilgiye sahip olmak ve az da olsa photoshop kullanabilmek gerekiyor. Bunun için sevgili arkadaşım dijital fotoğraf-öykü ustası İlke Veral Coşkuner ile bir süre çalıştım. Çalışmalarımız aralıklı olarak hala devam etmektedir.

Kişisel/karma sergiler, katıldığın yarışmalar için söyleyeceklerin?

Sayılsız karma sergiye katıldım; IFOD'un geleneksel yıllık sergilerine hemen her yıl fırsat buldukça katılırım. 1990 yılından bu yana muhtelif şehirlerde kişisel sergilerim oldu. Paris ve İstanbul'da iki kez, İzmir'de de defalarca çeşitli galeri ve Kültür Merkezleri'nde sergiler açtım. Vichy, Salzburg, Datça, Bodrum ve Ankara ise kişisel sergilerimin gerçekleştiği diğer şehirler. İlk sergim sırasında yaşadığım bir olayı hiç unutamam, onu sana anlatmak isterim: Hatırlarsan Fransızca kurslarından sonra konuşmamı geliştirmek amacıyla iki hafta için Clermont-Ferrand Üniversitesi'nin Vichy'deki odiovizüel eğitim merkezine gitmiştim. Bu arada üyesi bulunduğum Soroptimist Derneği vasıtasıyla, çalıştığı bankanın sanat galerisinde Türkiye fotoğraflarımın sergilenmesi için Vichy Soroptimist Kulübü'nden bir arkadaş ile bağlantı kurdum. Serginin açılmasından bir önceki gün fotoğraflarımla birlikte kulübün düzenlediği akşam yemeğine davet edildim. Bir Soroptimist salonunun girişinde bir masaya serilmiş olan fotoğraflarımdan bir tanesini ertesi günkü sergi açılışını beklemeden satın almak istedi. Beni davet eden arkadaşım ise sergilenecek fotoğraf sayısının eksilmesini istemediği için kendisine bir sonraki günü beklemesini söyledi. Gecenin sonuna doğru fotoğrafımı almak isteyen hanım yanıma yaklaşarak "Ben bu fotoğrafın bu akşam benim olmasını istiyorum," dedi. Anadolu gezilerimden birinde çektiğim, sararmış otların fon oluşturduğu, üstü küçük beyaz bir bulutla süslü güzel bir Hasan Dağ fotoğrafıydı bu. Beni gururlu bir telaşa sürükleyen bu ısrara şakayla karşılık vermek istedim ve kendisine "Eğer iki mislini verirseniz olur," dedim! Kısa bir süre sonra bir tomar Fransız frangının avucuma sıkıştırılması karşısında ne yapacağımı şaşırdım; çaresiz kalmıştım... İşte ilk fotoğraf satışımın bana aynı anda birlikte yaşattığı zevk ve utancın heyecanını dün gibi hissediyorum yine anlatırken...

Seni en çok heyecanlandıran sergi ya da yarışma hangisiydi?

Kişisel olarak açılan her sergide az da olsa heyecan duymamak olanaksız. Sosyal medya yokken fotoğraflarımızı göstermenin başka bir yolu

da yoktu ayrıca. Bir kere, sergi malzemesinin nasıl oluştuğu önemli; birikimleri sunmak güzel, aynı zamanda özel bir proje ile bir sergi çıkarmak daha da güzel. Paris'te yaşayan sosyolog arkadaşım Gaye Petek ile yaptığımız ortak proje, "Memoirs de France" buna bir örnek. Proje, iki yıla yayılan bir zaman zarfında, Fransa'da yaşadıkten sonra ülkeye kesin geri dönüş yapmış olan ailelerin ve fertlerinin Türkiye dönüşü değişik kentlerdeki evlerinde, iş yerlerinde ziyaret edilerek, hafızalarında neler geri getirdiklerinin sosyolojik olarak saptanması ile ilgili idi; arkadaşım ropörtaj ile, ben ise fotoğraf ile konuyu belgeledik. Kapsamlı ve çok keyifli bir proje idi. Dokümanter katalogu yapıldı. Bu sergi Paris'te Elele Derneği Galerisi'ni ve İzmir, İstanbul, Ankara Kültür Merkezleri'ni do-laştı.

"Sonbahar Gezintisi" sergim bana fotoğrafa bir geri dönüş heyecanı vermişti. Kentin saygın galerilerine, etkinliklerine davet edilmek heyecan verici! ACI'lı kardeşimiz Güniz Can'a ait Kedi Sanat ve Kültür Merkezi'nde, 8 Mart 2014'te diğer davetli sanatçılarla birlikte 'kadın' fotoğrafları sergiledim.

Daha sonra, her yıl Ekim ayında düzenlenen geniş kapsamlı Basmane Günlerine, fotoğraf alanında sergi davetlisi olmak ise kentte kamu alanlarına yayılmış bir etkinlikte yer almaktan dolayı heyecan verici idi. Semtin rengârenk sokaklarındaki çok renkli insanların, "siyah beyaz kazanç kapı"larını "Ekmek Teknesi" adı altında fotoğraflamak ve onları Basmane Garı'nda halka açık sergilemek ilginçti.

Ayrıca geçen yıl hiç ummadığım bir anda kendimi güncel bir sanat etkinliğinin içinde buldum. İzmir'de yine ACI mezunu Ayşegül Kurtel'in başlattığı ve geçen yıl üçüncü kez kurulan Port İzmir adlı Uluslararası Güncel Sanat Trienalı'nda yurtdışından ve yurtiçinden katılan onlarca sanatçı ve meslek ustasının arasında fotoğraflarımla yer almak da çok heyecan verici idi.

Port İzmir Trienalı'nın 2'nci ve 3'ncüsünde koordinasyon, çeviri gibi konularda çalışırken; dünya sorunları, ilişkiler, kimlikler ve politika ile ilgilenecek 'güncel sanat' kavramı ile yakından tanışmıştım. Bu yeni deneyim zihnimde sanat, sanat dünyası, sanat piyasası gibi konularda bilmediğim pencereler açmıştı. Üçüncü Port İzmir Trienalı'nın yabancı küratörü, sanatçı ve meslek sahiplerinin bir arada çalışıp kent/kentte yaşayanlar/çevre üzerinden işler üretmelerini istiyordu. Çok kapsamlı bu sergide İnciraltı'nı kendine konu seçen eğitimci-mimar-yazar Emel Kayın'ın davetiyle kendimi birçok çağdaş sanatçının arasında buldum ve bir seri İnciraltı fotoğrafı sergiledim.

Bu Trienal'de performans sanatında özel bir yeri olan ULAY, isimlerin büyük harfle yazılmasına karşı olan herman de vries gibi dünyaca tanınmış çağdaş sanatçının arasında uzak bir köşede adımın geçmesi heyecan veriyordu ama İnciraltı'nın henüz bozulmamış doğası ile bütünleşerek performans yapan çağdaş dansçı arkadaşım Cansu Ergin ile kolektif çalışırken duyduğum heyecan, fotoğraflarımı duvarda gördüğüm andan belki daha da fazlaydı.



"WPGA Julia Margaret Cameron Award for Women Photographers" yarışmasında "nü portre" alanında finale kalan fotoğraf "Unity".

Ya yarışmalar, aldığın ödüller?

Ulusal yarışmalarda birincilik dâhil birçok derece ve çok sayıda sergileme aldım. Derece almak güzel ve teşvik edici ama yarışmanın hangi kurum tarafından yapıldığı, jürinin kimlerden oluştuğu, ulusal veya uluslararası statüsü ve benzer faktörler yarışmanın, dolayısıyla da ödülün önemini belirleyen noktalar. Prestijli bir yarışmada finale kalmak, bir diğer yarışmada birinci olmaktan daha büyük başarı olabiliyor bazen. Örneğin, "Unity" adlı fotoğrafım 2012'de katıldığım yarışma "WPGA Julia Margaret Cameron Award for Women Photographers"ın sonuçlarında dereceye girmemesine karşın "nü portre" alanında finale kalmıştı; bu fotoğrafla, birincilik aldığım bir başka fotoğraftan daha fazla övünebilirim! Soroptimist International'ın Avrupa ayağı tarafından düzenlenen bir yarışmada "Dance for a Healthy Environment" adlı fotoğraf ile ikincilik ödülü aldım. Bu derece, benim için özel bir heyecan ve gurur kaynağı oldu.

İlerisi için planlarını öğrenebilir miyiz?

Analog ve dijital, değerlendirilmeyi bekleyen çok fazla birikmiş fotoğrafım var. Onları tematik olarak düzenlemek, sergi veya dia gösterisi biçiminde çevremle paylaşmak istiyorum. Daha fazla paylaşmak, daha fazla öğrenmek, daha fazla fotoğraf çekmek... Tutkumun beni sürüklediği yere doğru ilerlemek...

Sevgili İlnur, bize bu söyleşi için vakit ayırmana teşekkür ediyor, başarılarının devamını diliyoruz.

Zeynep Oral (64) PEN Türkiye Başkanı

Mezunumuz Zeynep Oral bütün dünyada düşünce ve ifade özgürlüğünü savunan ve dünya üzerindeki en önemli yazar örgütü olan PEN Edebiyat Derneği'nin Türkiye başkanlığına seçildi. Zeynep Oral'ı, insanlık onurunu yüceltmekle yükümlü böyle bir kuruluşun başkanlığına seçilmesi nedeniyle kutluyor, başarılarının devamını diliyoruz.

Melis Alphan'a (96) Demokrasi Ödülü

Demokrasi Denetçileri Derneği, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nde Türkiye'nin sosyal ve ekonomik hayatında öne çıkan kadınları seçti. Bu yıl 'Medya ve Demokrasi' temasını esas alan seçici kurul, demokrat duruş ve faaliyetleriyle kadınlara örnek olan yazarımız Melis Alphan'ı da bu ödüle layık buldu.

Aytül Akal (71) kitabıyla dünya sıralamasında

Merkezi Londra'da bulunan ve İngilizce dışında başka dillerde yazılmış çocuk kitaplarını keşfedip ödüllendiren Found in Translation, çocuk kitabı yazarları Mavisel Yener ve Aytül Akal'ın birlikte kaleme aldığı "Kayıp Kitaplıktaki İskelet" adlı eseri, bu yıl seçilen 6 büyük eser arasına aldı. Aralarında Amerikalı ve İngiliz akademisyen, yazar ve yayıncıların bulunduğu seçici kurulun bu kararıyla birlikte ilk kez Türkiye'den bir kitap bu sıralamaya girmiş oldu.

Levent Gündüz (93) Zarzuela Konseri'nde

Tenor Levent Gündüz'ün ünlü İspanyol Zarzuela sanatçısı Belen Lopez ve piyanoda operanın genel müzik direktörü/ orkestra şefi Tulio Gagliardo ile birlikte gerçekleştirdiği Zarzuela konseri 10 Nisan 2015 akşamı Karşıyaka Hikmet Şimşek Sahnesi'nde idi.



Defne Çorbacıoğlu (01) ve Kanada Pulları

Kanada'nın Vancouver kentinde yaşayan grafik tasarımcı Defne Çorbacıoğlu'nun tasarladığı iki Kanada pulu ülke çapında satışa sunuldu. Çorbacıoğlu, 15 Şubat'ta Kanada bayrağının 50. yıldönümünü kutlamak amacıyla Canada Post tarafından düzenlenen projede Kanada'nın ilk kumaş pulunu da tasarlayarak bir ilke imza atmış ve uluslararası alanda büyük bir başarı kazanmış oldu.

Nurdan Gürbilek (74) ve Sessizin Payı



"Sesini yitirmişlerin bu dünyadaki yankısı olabilir mi edebiyat?"
Nurdan Gürbilek

Kavramlara ve olaylara edebiyatın içinden bakan denemelerini Metis'ten çıkan yeni kitabı *Sessizin Payı*'nda bir araya getiren deneme türünün ustası Nurdan Gürbilek bu eserinde Dostoyevski'de adalet, Tolstoy'da vicdan, Orhan Kemal'de merhamet, Coetzee'de utanç, Peyami Safa'da kutuplaşma izleklerinin peşinden giderek sosyolojik ve psikolojik saptamalarda bulunuyor.

Doğu Yücel (95) ve Güneş Hırsızları



Doğu Yücel'in yeni kitabı *Güneş Hırsızları*, hayal gücüyle şaşırtan, sivri diliyle tabuları sarsan, ince mizahıyla gülümseten 12 istasyonlu bir "arama kurtarma" yolculuğu. Bu yolculuk boyunca eski bir sinema salonunda sihirli bir deneyim de yaşıyorsunuz, kendinizi ilk uzaylı-insanoğlu buluşmasının başrolünde de buluyorsunuz. Uzak bir gelecekte Güneş'e doğru uçtuğunuz da oluyor, ilk çağlarda bir mağarada ölüm kalım savaşı verdiğiniz de... Büyüklü gerçekçilikten distopya edebiyatına, masallardan şehir efsanelerine geniş bir yelpazede anlatılan öyküler günümüzün ironik bir resmini çiziyor. Ayakları yere basan ama ayaklarınızı yerden kesmeyi ihmal etmeyen öyküler bunlar.

Kerem Işık (94) ve Iskalı Karnaval



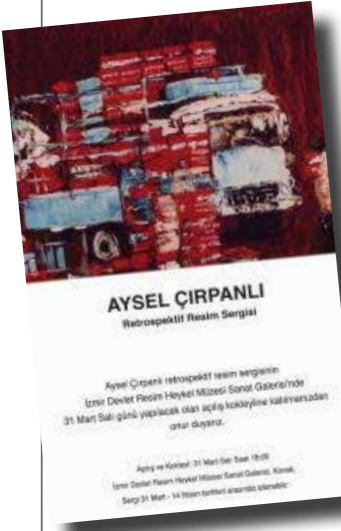
2012 Milliyet Haldun Taner Öykü Ödülü'nün sahibi Kerem Işık'ın Yapı Kredi Yayınları'ndan çıkan yeni kitabı *Iskalı Karnaval* bütün uçan havasına karşın ayağını bastığı gerçeklikle bağını koparmadan, günümüz insanının trajik sıkışmasını fantastik bir vurguyla kurgulayan öykülerden oluşuyor.

Roza Hakmen (74) Yeni Çevirileri



Combray / Kayıp Zamanın İzinde - Marcel Proust (çizgi roman) YKY
Swann'ın Bir Aşkısı 1 / Kayıp Zamanın İzinde - Marcel Proust (çizgi roman) YKY
Swann'ın Bir Aşkısı 2 / Kayıp Zamanın İzinde - Marcel Proust (çizgi roman) YKY
Bir Avuç Toz - Evelyn Waugh - Everest
Gömülü Dev - Kazuo Ishiguro - YKY

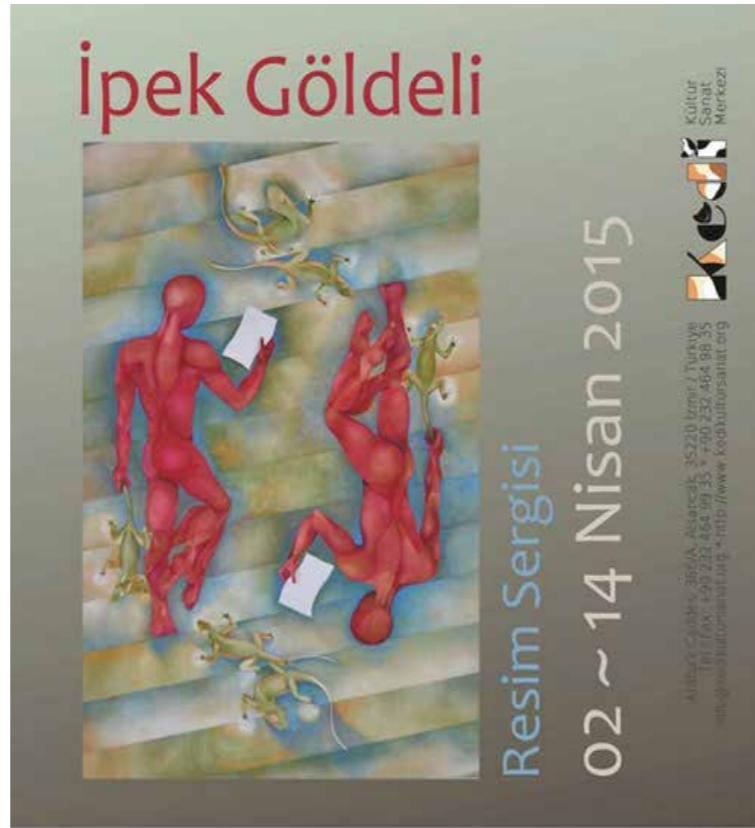
Sergi

Aysel Çırpanlı ('58)
Retrospektif Resim Sergisi

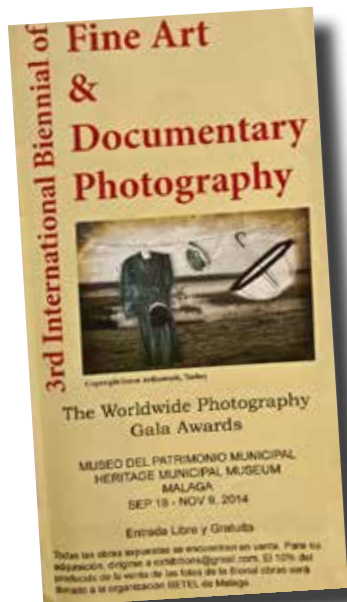
Aysel Bizsel Çırpanlı, hayatı boyunca yaratmış olduğu sanat eserlerini 31 Mart 2015 - 14 Nisan 2015 tarihleri arasında İzmir Devlet Resim Heykel Müzesi Sanat Galerisi'nde sergiledi. 50 yıllık sanat yolculuğunda kendisini fırçanın buyruğuna adanmış bir sanatçının 70'li yıllardan günümüze seçilmiş eserlerinden oluşan sergi, renkçi bir geleneğin izinden gelip çağdaş sanatın dilini yakalamış bir ressamın eserlerindeki sosyal içeriği gözler önüne seriyordu.

"Benim görüşüme göre resimle uğraşan biri hayatı boyunca öğrencidir. Ben öyleyim. Kendisini yeni formlar, yeni renkler ve yeni negatif, pozitif alanların dengelerini yaratmaya adanmış bir öğrenci. Her resim bir bütün olarak soyut ya da klasik olsun bir ruh taşımaktadır. Nefes almalı, nefes vermelidir. Ressam da bir rehber gibi izleyicisini tuvalinin içinde gezdirmeli, vermek istediği mesajın algılanabilmesi için vurgusunu en yalın biçimde aktarabilmelidir. Benim tüm yaşamım, sanata verdiğim bu değerleri uygulama çabası içinde geçmiştir."

Aysel Çırpanlı



İpek Göldeli Resim Sergisi 2 Nisan -14 Nisan 2015 arasında Kedi Kültür Sanat Merkezi'ndeydi. Orta'yı ACI'da, Lise'yi Ankara TED'de bitirdikten sonar KTÜ Mimarlık Bölümü'nden mezun olan İpek Göldeli 1985'ten bu yana Avustralya'da yaşıyor.

İsmet Tansuğ
Arıkantürk ('74)

Bu yıl İsviçre, Sırbistan, Macaristan, Hindistan, Yunanistan ve İngiltere'de hak kazandığı pek çok sergilemenin yanı sıra Eylül 2014'te İspanya'nın Malaga kentinde düzenlenen "3. Uluslararası Sanat ve Belgesel Fotoğrafçılığı Bienali"nde Türkiye'yi temsil eden tek fotoğraf sanatçısı idi. Fotoğrafı, sergi broşürünün kapak fotoğrafı oldu.

Sizin
Sınıfınız
Kaç Kişi?

Zeynep Oral ('64)

Cumhuriyet, 8 Haziran 2014

İçinde yaşadığımız politik ve toplumsal olaylar... Hiç dinmeyen gerilim... Her an yeniden yeniden üretilen nefret dili... Sürekli kıskırılan şiddet... Anne imdat diye haykırmamak için zor tutuyor insan kendini! Ama ben üç gündür bütün bunlardan çok uzayıyorum. Çünkü sınıf toplantısındayım.

"Sınıf" dediğim, bizim sınıf. Yani İzmir Amerikan Kız Koleji'nden sınıfım. 1964 yılında liseyi bitiren sınıf... 1964-2014... Tam elli yıl geçmiş aradan. Kimimiz 50 yıldır görmemişiz birbirimizi. Türkiye'nin çeşitli illerinden ve yurt dışından gelenler... Buluştuk, sarıldık, kucaklaştık. En çok birbirimize dokunduk. Yaralarımızı sarıp sevinçlerimizi çoğalttık... Okulumuzu, kız ve erkek çocukların "teyzeler gelmiş, nineler gelmiş" bakışları arasında yeniden gezerken, okulda değişen ve değişmeyenleri gördük... En çok "Öğrenmek için gir; hizmet etmek için çık..." tabelasının altında ağlaştık. Sonra Çeşme'de bir otele kapanıp birbirimizi dinlemeye başladık.

Şelaleler gibi akıyordu sözcükler... Çoğumuz meslek sahibiydik... Akademisyenler, "Prof"lar, birkaç kuşak yetiştirmişti... Kimi düşüncelerinden dolayı sürgün yaşamış, hapis yatmış, Türkiye'nin faşist yönetimlerinden pay almıştı... Çalışanı çalışmayanı daha demokratik bir ülke, daha barışçı bir dünya umudunu yitirmemişti... Yıllar hızla geçerken aramızdan çok erken ayrılanları anarken mesafeleri ve geçen zamanı kapamaya çalışırken gördük ki, okulda edindiğimiz ilkeler bir daha bizi asla terk etmeyecek bir biçimde içimize yerleşmiş! Neydi bunlar? Dinmeyen bir öğrenme tutkusu... Yararlı olma çabası... Geliştirilmiş empati duygusu... Dayanışma, paylaşma... Hakkaniyet... Vicdan... Ve en çok en çok: Hizmet etme güdüsü...

Durulmayan deli rüzgâr... Yaşsızdık... Akıl ve duygu zenginiydik. Sahi sizin sınıf kaç kişi? Bizim sınıftan 36'mız buluştuk, kucaklaştık. 36 mı dedim. Hayır. Türkiye'min aydınlık yüzü kadardık... Diyeceğim, siz siz olun sakın sınıf buluşmalarını kaçırmayın.



ACI '64



ACI '69

Lise IV'ü Tekrar Yaşamak

Aliye Moral ('66)

Kolej yolculuğunun son istasyonu Lise IV. Yolculuğu bitirip inmek için hepimizin bir acelesi var gibiydi. Eşyalarımızı toplarken heyecanla hayallerimizden, yapacaklarımızdan bahsediyor ve bir an önce kapıdan çıkmaya bakıyorduk. Bilemezdik ki daha sonra biz bu "aceleciliği" yavaşlaştırmaya çalışacağız, zamanı orada durdurup, ters yüz edip geri dönmeğe çalışacağız. Nereden bilebilirdik ki?

Püskülleri soldan sağa geçirip, kapıdan güle oynaya çıkışımızın üstünden tam 49 yıl geçmiş. Hâlbuki herşey daha dün gibi...

Ben Lise II'de matematikle ilgimi isteyerek ve bilerek kestiğim için Lise IV'te bana açılan dünya büyük ölçüde "Esthetics", "Ethics" ve "Anthropology"yi de içine alan "Contemporary Culture"ı kapsıyordu. "Contemporary Culture" Mrs. Blake idi. Bu ders bizim için büyük bir sevinç, Mrs. Blake için ise Main Office'ten aşağıya telaşla inip derse 15 dakika geç başlamanın üzüntüsü demek idi. Ama bir bilseydi, hele bir bilseydi: Arkadaşlarımızdan biri kapıda nöbet tutarken sınıfın uzun boylu kızlarından Çınla'nın, o zamanın sakıncalı kitaplarından Henry Miller'ın "Oğlak Dönencesi"ni elindeki kitabın içine gizleyerek sınıfa okuduğunu! Çınla'yı soluksuz dinlerken kapıdaki nöbetçi "Geliyor!" der demez başlarımız masumca öne eğilirdi ve Mrs. Blake tarafından "You are wonderful! So quiet!" sözcükleriyle ödüllendirilirdik! Kitabı bitirdik mi bitirmedik mi bilemiyorum ama hiçbir zaman böyle bir 15 dakika sessiz soluksuz öğretmen beklediğimizi hatırlamam.

Öbür şubenin fizik, astronomi gibi derslerine karşı yoğunlaştı-



ACI '74



ACI '74



ACI '79



ACI '84

rılmış edebiyat, dünya edebiyatı, yoğunlaştırılmış felsefe, metodoloji, steno, sosyal servis gibi daha çeşitli ve renkli derslere kendimizi adayıp, bir dersten öbürüne koşuşturup duruyorduk. Felsefe 5'i Mr. Jorgensen ile Parsons'da yaparken hemen sonraki ders olan Sosyal Hizmetler'i Beacon'da yakalamaya çalışıyorduk. Yol ne kadar kıysa, bir sonraki dersin yerini bulmak bir o kadar "zahmet"li oluyor, uzun zaman alıyordu!!! Bu aramalar Mrs. Blake'in duruma el koymasıyla sonlanıyor, dört yılda yollarını öğrenemediğimiz Kolej'de (!) Mrs. Blake bizi oradan buradan toplayıp derse getiriyor, o zarif Miss Conant'la sınıfını buluşturuyordu.

Türkçe ve İngilizce Edebiyatı yoğun bir şekilde okuyor, okuyor, okuyorduk. Sevgili Çamay Hanım bize düşündüğümüzü ifade etme özgürlüğünü vermişti. Ve bu düşüncelerin hepsi O'nun için değerliydi. Sevgili Lütfiye Hanım sınıfa girip malum ağırlıklarını (!) kürsüye iyice yerleştirdikten sonra "Fatih Sultan Mehmet beyaz atın üzerinde İstanbul'a girincü" ile derse başlar ve Fatih'le birlikte hepimize İstanbul'u fethettirirdi. Ya da Atatürk'ün İzmir'e girişini tekrar tekrar anlatılarak aklımızca ders zamanından çaldık. Sevgili Lütfiye Hanım'ı rahmetle anıyorum.

Ya Mr. Jorgensen'in Felsefe 5 dersleri... Öğretmenimizi karısından kışkırdık; beş saat okuduğumuz dersin on saate çıkması için canımızı vermeğe hazırдық. Öğretmenimizin ders notları ise Türkiye'de geçirdiği beş yılı kapsayan fazla hırpalanmış ve kullanılmış notlardı; bir önceki yıldan aldığımız defterlerden öğretmenimizin eksiklerini biz tamamladık.

Bize, yani Lise IV'lere, verilen en büyük imtiyaz, forma yerine etek bluz ve topuklu ayakkabı giymektir. Eğer ki 5 cm.lik ayakkabı ve dar bir etekle Mrs. Blake'e görünme bahtsızlığına erişirsek şu cümleyi duyardık: "Çocum, are you going to a party?" Fakat bu, bizim Lise IV Senior olmamızın keyfini çıkartmamıza engel olamazdı. Zaten aklımızdan çıkmayan sevgili Ms. Kilcoyne'un "Girls, don't you forget: Skirts should be short enough to be interesting and long enough to cover the subject!" cümlesi idi.

Kulüpler, seçmeli dersler, okul dışı faaliyetler... Paylaştıklarımız, paylaşmak istemediklerimiz, prensiplerimiz, hayallerimiz, umutlarımız ve hakikatlerimiz... Bir de bilinmeyenlerle dolu bir yarın. Her gün dönüp geldiğim okul artık olmayacak. Arkamda Bereke "Dik dur!" demeyecek. Yanımda gizli gizli konuştuğum Şule de yok artık. Ayşen'le dizlerimizin üstünde, yerlere kapanıp dekor hazırlamak da yok. Öğretmenler yok, kurallar yok. Kısacası alıştığımız hiçbir şey yok. Ne de güzel eğlenerek öğrendik pek çok şeyi. Kısacası çalışma ve eğlencenin durağı idi Lise IV.

Gelecek yıl 50. Yılımızı kutlayacağız. Koskoca bir yarım asır. Arkadaşlarımla beraber olduğum zaman bana hiç de öyle gelmiyor hâlbuki. Sanki daha dün mezun oldum. Biz '66 mezunlarından bir grup her ayın son Salı günü Blake House'ta topluyoruz.

Bir de bakıyoruz ki bu koca 50 yıl bir nefeste geçmiş. Evet, "boyfriend"ler yerine şimdi torunlardan konuşuyoruz, eski konuşmalarını nasıl başardığımızı



ACI '89



ACI '94



ACI '99



ACI '04

şaşırp ağırlarımızdan, siyatikten, bel fitiğinden yakınıyoruz. Miss Wang'un kulaklarını çınlatıp duruyoruz --Allah uzun ömür versin ona-- bize 50 yıldan kalan son efsane olduğu için. Ciddi bir konuşmada Çamay Hanım'ı, Fatih adının geçtiği her cümlede rahmetli Lutfiye Hanım'ı, sosyoloji ile ilgili her konuda rahmetli Muazzez Hanım'ı, dinlediğimiz her klasik müzik parçasında Mr. Lehman'ı hatırlıyor, felsefeyle ilgili her şeyde hiç kuşkusuz yakışıklı Mr. Jorgensen'ü düşünüyoruz. Ve o zaman fark ediyoruz ki okulun bu son yılı, "nereden çıktı fazladan bir yıl daha okumak" dediğimiz o son yıl bizi nasıl da kendine bağlamış! Anıları yazarken de olsa, ayrılmak çok zor Lise IV'den. Kalıcı arkadaşlıklar ve dostluklar edindiğimiz okul yıllarımız ve özellikle o "son durak". İyi ki durakta durmuş ve kaçırmamışım, yaşamışım!



Hayata Mola, Hayaller Fora!



İzmir Amerikan Kolejinde Yetişenler Derneği Gençlik Kurulu olarak Mola Cunda Hotel'de Aralık ayında bir haftasonu geçirmek istedik ve Orçun ile iletişime geçtik. Bize her anı keyif dolu bir plan hazırladı. Zeytinyağı tadımı, tarihi Ayvalık-Cunda Adası turu, yoga seansı, lezzetli menüler...

ACI'dan mezun olalı tam 20 yıl oldu. Haziran 1995 sonrası her birimiz için çok farklı oldu; bambaşka iş hayatları, şehirler, ülkeler... Hayatın inanılmaz hızlı işlediğini, gün gelip de takvimin gösterdiği seneye gözünüz iliştiğinde anlıyorsunuz ancak! Tam 20 yıl! Kocaman insanlar olmak için, bambaşka hayatlar kurmak için yeter de artar bile! İnsanları yaşam tercihleri bakımından iki ana gruba bölebiliriz: Bu süreyi aynı noktada geçirmeyi tercih edenler ve hayallerinin peşinden gidenler... İlk gruba göre zaman geçmek bilmez bir türlü, diğerlerine göre de hedeflerini gerçekleştirmek için zaman yetersizdir! Aslında çoğumuzun yaptığı hata da bu değil midir zaten; ikinci gruba imrenerek ilk grubun parçası olmak! Ben size bugün tam anlamıyla hayallerini gerçekleştirme cesaretini gösterip hayatın hızını yavaşlatmış bir eski dostumu anlatmak istiyorum. Orçun Özşüt, benim ACI'dan dönem arkadaşım. 1995'te Kolej'den mezun olduktan sonra İstanbul Üniversitesi Elektronik Mühendisliği'nde okuyup 2000 yılından itibaren Koç Holding bünyesindeki Koç Sistem Şirketi satış ekibinde çalışırken bir taraftan da MBA derecesini tamamlamış. 2005 yılında kurumsal satış yöneticisi olarak Xerox'a transfer olmuş. 2008'de Kurumsal Satış Ekibi Yöneticisi olarak Siemens'e geçmiş. Ardından da IBM'de Satış Grup Yöneticiliği yapmış. Nisan 2014'te Kurumsal hayata son verip İstanbul'dan Cunda'ya taşınmış ve yeni açtığı Mola Cunda Hotel'in başına geçmiş. 2014 Eylül ayında dünya tatlısı eşi Çiğdem'le evlenerek adada keyifli bir hayat yaşamaya başlamış! Sıradan başlayıp heyecanla süren bir hikâye, öyle değil mi? Bugünlerde bir şans olsa da bir adaya yerleşip yeni bir hayata başlasa diyenlerin oranı o kadar yüksek ki! İşte Orçun bu şans için çok çalışmış ve bu şans bizzat yaratmış



birisi. İzmir Amerikan Kolejinde Yetişenler Derneği Gençlik Kurulu olarak Mola Cunda Hotel'de Aralık ayında bir haftasonu geçirmek istedik ve Orçun ile iletişime geçtik. Bize her anı keyif dolu bir plan hazırladı. Zeytinyağı tadımı, tarihi Ayvalık-Cunda Adası turu, yoga seansı, lezzetli menüler... Bir grup arkadaşımızla birlikte bu seyahati gerçekleştirdik. Orçun ve sevgili eşi Çiğdem, her köşesi zevk ile tasarlanmış, özenle dekore edilmiş otellerinde, sanki bizzat kendi evlerinde ağırlıyorsa karşılardılar bizi. Hayatlarımızı kapıdaki paspasa bırakıp girdik içeri... Upuzun yemek masasında lezzetli yemekler yedik, şömine karşısında kahvelerimizi yudumladık, rahat odalarımızda dinlendik... Bütün bu süre boyunca kendimizi hep çok mutlu hissettik. Mola Cunda bir mimarlık dergisinin sayfalarında görebileceğiniz tasarımı olan ev sıcaklığındaki bir otel, "özel" bir yer! En önemlisi de orada sevgi dolu bir aile yaşıyor ve siz onların müşterisi değil misafiri oluyorsunuz...

Takvim Aralık ayını gösteriyordu ama hava Mayıs'tı sanki... Tertemiz, yumuşak bir Cunda Adası sabahı etkinliğimiz başladı. Cumartesi gününü otele yakın geçirmeyi tercih ettik. Konum olarak da merkeze yakın olduğumuz için yürüyerek yörenin bilinen bir balık restoranına gidip Ege sularının lezzetleri ile midemizi şenlendirdik. Otele döndüğümüzde yemek için kullanılan masanın üzerinde özenle hazırlanmış zeytinyağı tadımı malzemeleriyle karşılaştık. Monte Ida markası önce bize zeytin ve zeytinyağı hakkında bilinçlendirici bir anlatım yaptı. Ardından da her kalitede yağ bize tattırdı. Zeytinyağını sofrasından eksik etmeyen bir ailede büyümüş olan ben bile tadımın nasıl yapıldığını ilk defa öğrendim, yeni lezzetler ile tanıştım. Tahmin edebileceğiniz gibi evlerimizde yağ, zeytin ve zeytinyağı sabunlarla döndük... Akşamı otele geçirdik. Ertesi gün kahvaltıdan sonra otelede yoga seansına katıldıktan sonra tüm günü tamamen adayı ve Ayvalık'ı dolaşarak geçirdik. Sevim ve Necdet Kent Kitaplığı, kiliseler, müzeler... Hepsini bir rehber eşliğinde gezdik. Taş kaldırımlarda yürüdük, şehrin genel motifi olan cumbalı evlerin fotoğraflarını çektik, adanın kokusunu içimizde depolayarak evlerimize döndük...

Orada bulunduğumuz süre boyunca Orçun'la sohbet ettik bol bol... Kendi işinin başında olmanın çok keyifli ama bir o kadar da stresli ve sorumluluk gerektirdiğini söyledi. Bunun yanında geçmişteki kurumsal hayat tecrübelerinin, İstanbul'daki iş ve sosyal çevresinin çok faydasını gördüğünü, tüm zorluklara rağmen vermiş olduğu karardan ve başladığı yeni hayattan çok mutlu olduğunu söyledi. İşte çoğumuzun aslında ağızımıza sakız yaptığımız "hayaller" gerçek olmuş gün gibi parlıyordu karşımda! Bir an kendimi "İzmir'e döner dönmez ben de hayallerim için adım atmalyım," derken buldum! Orçun bu keyifli ortamı yaratmak için çok çalışmış. Henüz çok yeni olan Mola Cunda Hotel'i hayal ettiği seviyeye taşımak için daha da çalışmaya devam edecek. Turizm sektöründeki tecrübelerini de artırmak ve kendini bu yönde geliştirmek istiyor. Çok sevdiği ada hayatında ailesini genişleterek uzun yıllar huzur içinde yaşamayı planlıyor. İstanbul'dan gelip Cunda'ya yerleşen bu çift Cunda Adası ve Ayvalık'ın gelişimi ve tanınması için canla başla çalışıyorlar.

Hepimizin ortak paydası olan ACI'nın hayatımıza kazandırdıkları tartışılmaz. Bunu Orçun'un kelime aralarında da görmek şaşırtmadı beni. Gerek iş hayatında gerek sosyal hayatında bir ACI mezunu olmanın verdiği özgüven ile ayaklarının yere çok daha sağlam bastığını, sosyal bir okul hayatının insanın iş hayatında da çok iyi ilişkiler kurmasına yardımcı olduğunu ve basamakları hızlı çıkmasını sağladığını ekledi. Pek çok ACI'lı arkadaşımızın iyi pozisyonlarda olduğunu konuştuk. İş hayatında bu arkadaşlarıyla destek içinde olduğundan bahsetti ve ACI'daki arkadaşlarının desteklerinin onu çok mutlu ettiğini ekledi. Biz o haftasonu ha-



yatımıza bir mola verdik ve rotamızı Ayvalık, Cunda Adası'na çevirdik. Hadi, ne duruyorsunuz? Sizin bu haftasonu için planınız nedir? Gelecek için planlarınız nelerdir? Hayallerinizi hangi taşın altına sakladınız? Orçun'un sizin için bu konuda söyleyecekleri olduğuna eminim... Ne de olsa o başarılanlardan biri, neyi mi? Hayal kurmayı, bunu gerçekleştirmeyi ve gerçekten yaşamayı...

Arkadaşıma ve güzel eşi Çiğdem'e bu konukseverlikleri için tekrar teşekkürler...

İçimizden Biri

Ayşe Rua Çiner ('92)



Happy Hour etkinliklerinden birinde sevgili Ayşe Rua ve eşinin tamamen hayallerinin peşinden giderek yarattıkları Midyeli'de toplandık ve çok keyifli bir akşam geçirdik.

25 Mart'ta Yetişenler Derneği'nin hem mezunları bu-
luşturmak, hem de girişimlerini tanıtmak amacıyla
gerçekleştirdiği Happy Hour etkinliklerinden birin-
de sevgili Ayşe Rua ve eşinin tamamen hayallerinin
peşinden giderek yarattıkları Midyeli'de toplandık
ve çok keyifli bir akşam geçirdik. Midyeli'nin sıcak
ve doğal atmosferi uzun zamandır görüşmemiş
olan arkadaşları bir araya getirdi, farklı dönemler-
den katılan mezunları birbirleriyle kaynaştırdı. Bu
arada sevgili Ayşe Rua'nın bizler için hazırladığı özel
menüde gerek yeni ve gerekse geleneksel midyeli
tatları bir arada deneme şansımız da oldu.

Benim mezun etkinliklerinde en sevdiğim şey hiçbir ön yargı ya da
beklenti olmaksızın, spontane olarak kendimle aynı ekolden olan, ki-
misi benden genç, kimisi benden yaşlı yeni insanlarla tanışmak. Bu bel-
ki de benim sosyal tarafım. Ancak şunu itiraf etmeliyim ki, mezuniyetin
üzerinden bu kadar yıl geçmesine rağmen hala en rahat yeni iletişim
kurabildiğim insanlar hep ACI mezunları oluyor. Hele hele Happy Ho-
ur'larda neşeyle başlayan karşılaşmaların ve sohbetlerin keyfine do-
yum olmuyor. İşte tam da bu yüzden Ayşe ve Metin Çiner'in Midyeli'de
bizler için oluşturduğu bu fırsat karma bir reunion tadındaydı... Ayşe
Rua'nın eşiyile yarattığı bu güzel işletmenin elbette bir öyküsü de ol-
malıydı. İş hayatının en sonuncu halkası olan Midyeli'ye kadar geçen
süreci Ayşe ile konuştuk.



Ayşe Rua ('92) ACI'dan mezun olduktan sonra 9 Eylül Üniversitesi'nde
ekonomi okudu. Enerjik kişiliği ve girişimci ruhu ile daha üniversitedey-
ken çalışmaya başladı. 2000 yılında eşi Metin'le evlendi. 2004'te kızları
İlayda'nın dünyaya gelmesiyle iş hayatına ara veren Ayşe, bir süre sonra
yeniden iş dünyasına döndü.

Ayşe'ciğim öncelikle şunu sormak isterim: ACI'dan mezun olmak sana neler kazandırdı?

Her şeyden evvel İngilizceyi gerçekten çok iyi öğrenerek mezun oldum
ve her işimde bunun yararını gördüm. Aldığım iyi eğitimin gücüyle her
ortama son derece özgüvenli girdim. Hiçbir işi tecrübe etmekten çe-
kinmedim. Bu özgüvenli duruşum sosyal çevremi de etkiledi. İnsanlarla
rahat iletişim kurabildim.

Tekrar iş hayatına dönerken neler yaşadın?

Öncelikle yeniden kurumsal çalışmak istemediğimi farkettim. Kendi
başıma çalışabileceğim bir işim olsun, bir mağaza açayım, diye dü-
şündüm. O sırada Silk&Cashmere'in İzmir'de bayilik vermek istediğini
duydu. Başvurdum. Benim amatör bir ruhla yaptığım CV'li başvurum
kabul edildi ve görüşmek üzere İstanbul'a çağırıldım. Mağazacılık ma-
ceram böylece başladı ve bu günlere geldik. Halen Alsancak ve Ege-
park Karşıyaka'da iki mağazamız var.

Giyim mağazacılığı senin iş hayatından beklentilerine yetti mi?

Mağazacılık işine 2004 yılında tek başıma başladım, 2007 yılında eşim
Metin de dahil oldu. İşler belli bir düzene oturduktan sonra bu sefer
girişimci ruhumuz devreye girdi. Belçika ve Fransa'daki deniz ürünleri
restoranlarını gezmeye başladık. Beğendiğimiz yemekleri araştırarak

kendimiz denemeye karar verdik. Bu konuda o kadar uzun süre çalıştık ve bilgi topladık ki,
sonunda kendi restoranımızı yaratacak düzeye geldik. Midyeli işte böyle doğdu. 2013 yılından
beri Alsancak'ta Dönerciler Sokağı'nda hizmet veriyoruz.

Bütün bu yoğunluğun içinde Yetişenler Der- neği ile olan bir bağın da var. Ondan da bah- seder misin?

Yetişenler Derneği'nin bir kolu olan Gençlik Ku-
rulu üyelerinden sevgili Ziya Zaptıoğlu 2009
yılında Mezunlar Tiyatro Topluluğu için bir çağrı-
da bulundu. Ben de vakit ayırabildiğim kadar bu
grubun tiyatro çalışmalarına katıldım. 2014 yılına
kadar da hemen her yıl bir rolüm oldu. Burada
farklı dönemlerden mezunlar bir araya geldik.
Yeni arkadaşlıklar kurduk. Oynadığımız oyunların
bilet gelirlerini de sosyal sorumluluk projelerine
aktardık. Emek harcarken keyifli zaman geçirmek
ve buradan sağladığımız kazancı ihtiyaç sahiplerine
ulaştırmak çok değerli. Böylece okulumuzun
mottosu Enter To Learn, Depart To Serve'ün ne
kadar doğru olduğunu yaşayarak gördüm.

Sevgili Ayşe, güzel paylaşımların için çok te- şekkür eder, başarılarının ve girişimciliğinin devamını dileriz.

The Beacon'ın ilk sayısından bu yana yayımlanmasında emeği geçen yayın kurulumuzun değerli üyesi çevirmen ve yazar arkadaşımız sevgili Şükran Yücel (71) İstanbul'a taşındı. Aynı zamanda *İzmir Life* dergisi yazarlarından olan Şükran'ın İzmir'den ayrılırken dergideki köşesi için yazdığı yazıyı sizlerle paylaşıyoruz.

Bu Şehir Arkandan Gelecektir

Yıllar, yıllar sonra İzmir'den ayrılıyorum. İzmir'den ayrılmak mümkünmüş gibi. İzmir doğduğum, büyüdüğüm, yaş aldığım şehir... Sokaklarında yürüdüğüm, okumayı, yazmayı öğrendiğim, ilk kez ağladığım, ilk kez güldüğüm şehir. Kitap okumaya tutulduğum, kitapları başucumdan ayırmadığım şehir... İlk kez sinemaya, tiyatroya gittiğim, ilk kez âşık olduğum, ilk mektubumu, ilk öykümü yazdığım, dostluğun, arkadaşlığın, komşuluğun zevkini tattığım şehir... Denizinden esen imbatını, gülen yüzlü insanlarını, vapurunu, çiçeğini, böceğini, gevreğini, kumrusunu, boyozunu, çarşısını, pazarını, Hisarönü'nü, hanlarını, Kemeraltı'nı, Karantina'sını, Göztepe'sini, Karşıyaka'sını, kitapçılarını özlediğim şehir.

Bir evden başka bir eve taşınmak zorlu bir süreç. Bir şehirden başka bir şehre taşınmak daha da zor. Çok sayıda kitabınız, derginiz varsa, toplanmanız imkansız gibi görünür. Adalet Ağaoğlu'nun Ankara'dan İstanbul'a taşınmasını anlattığı "Göç Temizliği" adlı bir kitabı vardı. Toplanma sırasında çocukluk, gençlik anılarıyla yüzleşiyor, iç sesini dillendiriyordu. Sık sık onun satırlarını hatırladım bu süreçte. Kendimle konuştum. Kaç defa yakaladım kendimi, yüksek sesle, "Hatıralar bu kadar mı dokunur yüreğe, bu kadar mı yorar zihni?" derken. En zoru albümler, mektuplar, belgeler ve fotoğraflarla geçirilen zaman. Anılar canlanır belleğinizde. Ayrılacağınız evde geçirdiğiniz anlar gözlerinizin önünden bir film şeridi gibi geçer. Ne çok duygu yaşanmıştır 37 yılda. Çocukların küçüklüğü, okul yılları, ayrılıklar, hasret, eşimin zamansız kaybı, babamın, ağabeyimin ve annemin vefatları, kederli anılar, buruk acılar bir bir çıkagelir. İnsan hatıraları her yere birlikte taşır. Onlar nereye gidersem gideyim, hep benimle olacak.

Memleketimin aydınlık yüzüdür İzmir. En dışı kentidir. Kadınları bir başka güzeldir. Kökleri Amazonlara dayandığı için midir, bilinmez, özgür ve bağımsız kadın örneğine en çok İzmir'de rastlıyorsunuz. Hangi çalgın, onlara zincir vurabilir, şaşarım. Smyrna, Amazonların kraliçesinin kurduğu şehirdir mitolojide. Bu efsanede gerçeklik payı olmalı. Efsane dediğimiz, gerçekle masalın en güzel buluşmasıdır bir anlamda. İzmir, zaten bugün de her şeyiyle çağdaş bir efsanedir. Ben kadınların dünyayı iyiyeye, güzele doğru değiştirebileceğine İzmir'de inandım. Avrupa Caz Festivali, Uluslararası İzmir Festivali, Filmekimi, Kukla Günleri, Tiyatro Haftası gibi sanat etkinlikleriyle daha da güzelleşir şehrim. İKSEV (İzmir Kültür, Sanat ve Eğitim Vakfı) İzmir'e renk ve zevk katar. Festival akşamlarında Efes antik kenti, izleyenlere tarihin görkemli günlerini yaşatar. Celsus Kütüphanesi'nde konserler, daha anlamlı, daha keyifli geçer.

İzmir'de tarihin gizemini ve modern dünyanın yararlarını aynı anda yaşarsınız. Geçmiş, günümüz ve gelecek İzmir'de buluşur. Uygarlıkların kavşak noktasıdır İzmir. Doğu'yla Batı'yı birleştiren köprüdür.

Kavafis ne güzel yazmış, "Bu şehir arkandan gelecektir." diye. İzmir, peşinizi hiç bırakmaz. Nerede olursanız, olun, hatırası canlıdır. Üç boyutlu ve sinemaskoptur. Bir yanınız hep İzmir'de kalır. Edip Cansever'in şiirinde olduğu gibi,

*"İnsan yaşadığı yere benzer
O yerin suyuna, o yerin toprağına benzer
Suyunda yüzen balığa
Toprağını iten çiçeğe
Dağlarının, tepelerinin dumanlı eğimine*

*Göğüne benzer ki gözyaşları mavidir
Denize benzer ki dalgalıdır bakışları
Evlere, sokaklarına, köşebaşlarına
Öylesine benzer ki
Ve avlularına
(Bir kuyu halkasıyla sıkıştırılmıştır kalbi)
Ve sözlerine
(Yani bir cep aynası alım-satımına belki)
Ve bir gün birinin adres sormasına benzer
Sorarken sorarken üzünçlü bir görüntüsüne
Camcının cam kesmesine, dülgerin rende tutmasına
Öyle bir cigara yakımına, birinin gazoz açmasına
Minibüslerine, gecekondularına
Hasretine, yalanına benzer"*

İzmir'de yaşamasaydım, belki de başka biri olurdu. İzmir'e benzemeseydim, ben olmazdım. "Belli bir yaştan sonra herkes İzmir'e gitmek ister", diyor dostlar. Biliyorum, benimki ters göç oldu. Gene biliyorum, bu cesareti bana İzmir verdi. Selam olsun Homeros'un doğduğu şehre. Bundan sonra İstanbul'dan yazacağım İzmir'e. Ayrılırken İzmir'e veda etmeyeceğim. İzmir'e veda edilmez, "merhaba" denilir. "Merhaba İzmir."

BİR Varmış, HEP Varmış...

Özgecan'ın babasının dediği gibi, masallarla büyüdü, "Bir varmış, bir yokmuş. Bir Özge varmış, bir Özge yokmuş," sözlerini kabul edemiyor insan; Özgecan gibi pırl pırl genç kızlarımız ve kadınlarımız hep sevgi içinde, güvenlik içinde yaşasınlar, var olabilsinler istiyor.

Yüz yıl öncesinden kızları eğitmek üzere kurulmuş bir okulun mezunları, yetmiş yıl önce kurulan Yetişenler Derneği'nin üyeleriyiz. Yıllar içerisinde öncelikle Cumhuriyet kızı, kadınları, çalışanları, anne, anneanne, babaanneleri olmanın mutluluğunu ve gururunu yaşadık. Bu yüzdendir ki gencecik kızların hayatlarının, yaşama şanslarının gaddar bir şekilde, ellerinden alınmasını insanın aklı almıyor. İnsan isyan ediyor, kabullenemiyor.

Şubat ayı ortasında akşam haberlerinden öğrendiklerimiz bir çoğumuzun kanını dondurdu. İnanılacak türden bir haber değildi bu. Yirmi yaşlarında, Çağ Üniversitesi, Psikoloji Bölümü öğrencisi ÖZGEÇAN ASLAN Mersin'deki evine dönerken, Tarsus'ta tek başına yolculuk ettiği minibüste şoför tarafından hunharca bir saldırıya uğramış, feci şekilde öldürülmüştü. Yurdumuzu sar-san bu trajik ve acı olay içimizi yaktı, kararttı. Günlerdir içimizde biriken acının hafflemesini beklerken, öfkemiz gün be gün çoğaldı, büyüdü. İçimizdeki yangın yakmaya devam ediyor bizi.

Maalesef bu olayla gündeme gelen bir aile, acılı ve vakur bir anne, bir baba, diğer iki evlat, Beste ve Barış; yaşadıkları bu felaketten sonra, bu dört bilge insan tarafından, bu kadar mı insanlık dersi verilebilir bir topluma? Özgecan'ın babasının dediği gibi, masallarla büyüdü, "Bir varmış, bir yokmuş. Bir Özge varmış, bir Özge yokmuş," sözlerini kabul edemiyor insan; Özgecan gibi pırl pırl genç kızlarımız ve kadınlarımız hep sevgi içinde, güvenlik içinde yaşasınlar, var olabilsinler istiyor.

Biz nasıl ve ne zaman böyle insanlık dışı bir topluma dönüştük? Erkek ve dişi, bir bütünün birbirini tamamlayan iki yarısı değil midir? Anası, kız kardeşi, karısı, kız çocuğu olmayan erkek var mıdır, tam mıdır? Bütün sorun kadın erkek birlikteliğinin, eşitliğinin bilinçlerde yerleşmesinde; kadının da erkekle kol kola, diz dize yaşama katılmasında...

Bizler, sadece kız okulu olarak kalmayıp, bünyemize erkekleri de alarak, ne kadar isabetli bir karar vermişiz yıllar önce.

ACI Ailesi ve İzmir Değerli Bir Yardımseverini Kaybetti

Uzun yıllar boyunca İzmir Amerikan Kolejinde Yetişenler Derneği Saymanlığı ve Karataş Hastanesi Kadınlar Kolu Başkanlığı görevlerini yürüten Fortüne Asal (47) 13 Ocak günü aramızdan ayrıldı.

Fortüne Asal, uzun yıllar İzmir Amerikan Kız Koleji Yetişenler Derneği'yle İzmir Behçet Uz Çocuk Hastanesi ve Afrodisias'ı Sevenler Derneği'nde gönüllü olarak çalıştı. İzmir'deki Yaşlılar Yurdu'nu 1937 yılında kurmuş annesi Raşel Sabanoğlu'nun 1972'deki vefatından sonra, kırk yıl gibi uzun bir süre boyunca "Asile de Vieillards" olarak bilinen Yaşlılar Yurdu'nun Kadınlar Kolu Başkanlığı'nı büyük bir özveriyle yürüttü. 1990'lı yıllarda Yaşlılar Yurdu ile Karataş Hastanesi arasında daha sağlıklı bir diyalog kurulması amacıyla hastanenin yönetim kuruluna seçilmeyle giren ilk kadın üye oldu. Bu görevini de sekiz yıl sürdürdü. Asal bu yurdun daha sıcak ve konforlu bir yuva haline getirilmesine büyük katkı sağladı.

İlkeli ve erdemli bir liderlik ve büyük bir insan sevgisiyle Yaşlılar Yurdu'nun Kadınlar Kolu Başkanlığı'nı yürüten Fortüne Asal, Mart 2014'te Fakirleri Koruma Derneği tarafından "Jane Selma Elküs Erdem Ödülü" ile onurlandırıldı.

Vefatı büyük üzüntü ile karşılanan Fortüne Asal, İzmir'de önemli izler bırakan örnek bir kişi olarak toplum hafızasında yerini alacak, daima sevgi ve saygıyla anılacak.



Merging of Cultures in a Unique Funeral



On October 20, 2014, John E. Noonan, beloved husband of İsmet Noonan (54) passed away. İsmet Noonan, who have served loyally in Amerikan Kolejinde Yetişenler Derneği since long years devoted herself to ACI. She was also there with *The Beacon* on the day it was born. Years flew by and İsmet Hanım is still with us, guiding us, leading us and we, Yayın Kurulu, still counting on her advice. The members of *The Beacon* will always feel grateful to her for her contributions. As we extend our most sincere condolences to İsmet Noonan, her son Cevat Francis Noonan, and daughters Joanne Aliye Noonan (74) and Dianne Deniz Noonan (77) through these paragraphs, we also want to recount shortly a unique person and his unique burial ceremony.

John Noonan was a very intelligent, gentle and poetic soul with an amazing sense of humor. When he first arrived in İzmir 60 years ago, he met and fell in love with İsmet Kabağaçlı who soon became his cherished wife. This young American impacted everyone with his courtesy, generosity and knowledge. In the States he had been teaching University of Maryland evening classes on Turkish history and mythology. He had such a big passion for history and mythology that he even escorted many dignitaries to ancient sites such as Ephesus, Bergama and Sardis. Among them were prominent journalists, actors like Bob Hope and even the reknown heart specialist Dr. De Bakey.

In fact, John Noonan was filled with such love and respect for the region that this is what probably prompted him to call himself "The Meanderer". He said he chose the name because of the Meandros river (Menderes) which gently and unhurriedly twists and turns as it flows peacefully around the Aegean. Romantic as well as intellectual, John Noonan was also a published writer and poet who had nicknamed his trusted typewriter "the faucet of my soul".

John Noonan was not a religious person. He was in awe of nature and believed in the inherent goodness of mankind. Love and peace were the values he held dear. His funeral aptly reflected this compassion and flowed at its own natural pace. The Islamic ceremony was held at the Tatari Mosque just opposite the first home he and his wife had settled in. The imam declared that he was truly welcome there. The coffin was wrapped in a blue cloth symbolizing his love for the sky and the sea and decked with flowers of all colors. The beautiful farewell continued at Paşaköprüsü cemetery with two priests, one being an old friend Alan McCain. Maria Rita Epik sang hymns from the Bible while his wife İsmet, sister Ayşe Abla, son Cevat Francis and daughters Kuki and Dodo shared their fond memories and read poems from his book *The Meanderer*'in both English and Turkish.

He was a man who had touched so many hearts in two completely different cultures. He will be missed sorely.

Çınlıyor Kulaklarımda... Hiç Susmuyor

Tiraje Günay Çapa (70) anısına...

O zamanlar dostluklar anlamlı, birliktelikler değerli idi... Saygı ve sevgi ekseninde oturan ilişkilerde ailelerimizin sosyal, psikolojik ve maddi durumlarını hiç bilmezdik... Ayıptı zaten insanların özellerinden söz etmek...

O benim sadece okul ve sınıf arkadaşım değil, sıcak yaz günlerimi serinleten dostum, sırdaşım, can yoldaşımdı. Bu ailenin hayatından en az üç-beş roman çıkar diye düşünürdüm Tiraje'yi dinledikçe... Çok şanslıyım ki, ben de bu yazılmamış romanların birkaçının içinde yaşama fırsatını bulmuştum. Bugün kendimi bu konuda çok ayrıcalıklı hissediyorum.

O zamanlar dostluklar anlamlı, birliktelikler değerli idi... Saygı ve sevgi ekseninde oturan ilişkilerde ailelerimizin sosyal, psikolojik ve maddi durumlarını hiç bilmezdik... Ayıptı zaten insanların özellerinden söz etmek...

Tiraje'nin babası Rıza Amca Merkez Bankası'nın saygın üst düzey yöneticilerinden biri idi. Annesi ise yaşadığımız çağın çok ilerisinde, idealist, çalışkan, örnek bir Türk kadını. Mithat Paşa Caddesi sakinlerinin birçoğunun ebesi olan, "Hazır yiyciler"e öfkeli, emeğin en güzel temsali, gece gündüz kendi kullandığı arabası ile hızır gibi her evin imdadına yetişen bir sağlık uzmanı.. Renkli kişiliği ile Handan Teyzemiz...

Sevgili Tiraje, o derin yeşil gözlerini, beden diliyle sözcüklerin ötesinde konuşmasını, doğruluğunu, kesinlikle annesinden almıştı... Çok damarına basıldığında öfkesi sözcüklerin de ötesine geçerdi.

Bir estetik ve renk ustası olan sevgili kardeşim, benim gibi sıkıntıyı hiç sevmezdi. İşte bu yüzden biz onunla, ACI'yi fazla Fen ve Matematik'e

bulaşmadan bitirmeyi seçmiştik. Lise 2'de "Business Math" sınıfının bir elin parmaklarından az olan nüfusunu, birlikte arttırmıştık.

Önel Ablamızla son derece keyifli ve yararlı, sohbet tadında dersler yaptık birlikte. Bize A sınıfı derlerdi. AB olanlar Türkçe Matematik alanlar, B'ler ise bilim insanları Fenciler idi. Diğer derslerimizde bizler AB'lerle birlikteydik.

Tarih derslerinde tüm kitabı ezber yeteneğini göstererek bütün sınıfı ve en önemlisi Tarih öğretmenimiz Lütfiye Hanımı bile hayretler içinde bırakırdı. Öyle ki, Lütfiye Hanım kitaptan takip eder, Tiraje takıldığında ve "sayfayı çevir üstten üçüncü kelimesinin" diye ona yardımcı olarak gönül borcunu öderdi.

Sesi çok güzeldi. Talent Show'larda mutlaka Sevinç Zeytin piyano çalar, o da o yıllarda müziği Enrico Macias'a, sözleri Sezen Cumhur Önal'a ait olan Kamuran Akkor'un meşhur ettiği şarkıyı söylerdi.

*"Aşk eski bir yalan/Adem ve Havvadan kalan
Bir ses bir bakış bazen/ O kalbime dolan
Bir çiçek hatırlanan /yılların ardından"*

Onun meşru görevi vardı sahnede. Bense kendime bir gayrimişru iş edinmiştim. Şarkıda Sezen Cumhur Önal'ın şiir olarak okuduğu bölüm vardı.

ve kadın yaratıldı

diye başlar, ve

*göçmen kuşlarını kısılandı
diyar diyar dolaştı
yine de unutulmadı, unutulmadı*

şeklinde devam ederdi...



ACI Mafia – Beşibiryerde'ler:
Kerime Arsan, Tiraje Çapa, Güler Erdur, Anet Gomel, Sevinç Hepakçin

Dedim ki ona: Senin bir vokaliste ihtiyacın var, ben o şiir bölümünü okumalıyım mutlaka; daha güzel olur ve hem ben de bu vesile ile provalarda ders kaynatırım hem de ne güzel birlikte oluruz. O sahne maceramız da anılarımda sınırsız... Tiraje'nin kahkahalarıyla daha dünmüş gibi...

Yaz tatillerimiz, birlikte şenlendirdiğimiz mütevazı şölenlerdi. Ya ben giderdim onlara sabahları... Birlikte söyleşir, dertleşir, hayal kurar, müzik dinler, hatta daha da büyük işlere soyunur, patron çıkarıp dikmiş dikerdik. Ya da o gelirdi bize, kah yüzer kah deniz kıyısında yelken yarışlarını seyrederdik. Akşamüstleri birlikte yürüyüşe çıkardık Göztepe Güzelyalı hattında sahilde... Çok alımlı ve güzel bir genç kızdı. Bir o kadar da vakur! Hiç kimseye yüz vermezdi... Bazı akşamlar Gözümoğlu, Sahil veya Vadi sinemalarından birine giderdik birlikte... Yanımızda mutlaka Cevriye ve Nüvit Abla olurdu, ya da benim annem.

Evliliklerimiz, eşlerimizin meslektaş ve dost olmaları... Kızlarımızın ACI'da arkadaşlıkları... Hep beraberdik... Ne yıllar ne de yollar ayırabilmişti bizi... Yıllar sonra aynı okulda aynı ofiste birlikte çalışmamız her ikimizi de çok mutlu etmişti. Mr. McCaine o günlerde bize "ACI Mafia – Beşibiryerde'ler" derdi. Çünkü biz

o yıllarda aynı sınıftan (1970 mezunları) Anet, Tiraje, Kerime, Sevinç Hepakçin ve ben 5 kişi okulumuzda çeşitli görevler üstlenmiştik hep birlikte...

Greene Ofis'te de Tiraje'nin kahkahalarıyla şenlenen birçok gülünesi anılar biriktirdiğimiz. Ülkü Moğultay, Ayşe İldiri, Banu Turmak ve Ahmet Avcı çok iyi hatırlarlar... Benim son yılımda bir acıklı güldürüye dönüşen teftiş maceramızı... Hep olumlu düşünerek ve hep ileriye bakarak...Yokları var ederek alınımın aklıyla büyük bir takım ruhuyla ACI'yu birlikte yücelttiğimiz teftiş günleri...

Hastalığında gittiğimde kabul etmek istememişti beni... İkimiz de iyileşeceğine inanmak istiyorduk. O beni çağırdığında ise ben yetişemedim... Ne ölümüne ne de cenazesine... Gömüldükten sonra varabildim İzmir'e... Didem Erpulat ile birlikte bir bakanlık görevinden döndükten sonra Ankara'dan. Handeciğime sarıldım sıkıca... "Sizi sayıkladı, ama belki de böylesi daha iyi... En güzel haliyle hatırlamanızı istedi Güler Teyzem..." dedi.

Yaşananlar... Anılar... İnanmadığım ve ona hiç yakıştıramadığım ölüm... Kafamın içinde onun sesiyle çınlayıp duran, sözleri bugün pek anlamsız gelen o şarkı... Devamlı dönüp duran hiç susmayan 45'lik plak...

Her şey yalan olabilir, gerçek olan dostluk... Yaşananlar, anılar hatırlanan yılların ardından... Güzel Dostum, Sen benim en güzel anılarımda, bende yaşayacaksın daima... Yemyeşil...

Ülker'e Mektup...

Ülker Baykan (71)

*Bir tek kalbin kırılmasını önleyebilirsem,
Boşuna yaşamış olmayacağım
Bir yaşamdan acıyı alabilirsem,
Ya da bir acıyı hafifletebilirsem,
Ya da bir ardeş kuşunu yeniden yuvasına
koyabilirsem
Boşuna yaşamış olmayacağım...*

Emily Dickinson



Sevgili biricik Ülker'imiz,

Bu mektubu sana '71 mezunları adına yazıyorum. Biricik'tin bizim için ve seni hayatının değişik evrelerinde tanıyan herkes için. Her insan kuşkusuz biriciktir, tektir, eşsizdir ama seninki farklıydı. Sen belki de biricik olmaya yazgılıydın. Bizim yaşamızda senin kadar olgun, ağırbaşlı, hoşgörülü, duyarlı, kibar, zeki, her açıdan mükemmel, ama gene de uyumlu, aktif, etkin bir başkası yoktu. Bu yüzden mi bir grup arkadaşımız sana "hala" diyordu? Yaşından beklenmeyecek olgunluğun nedeniyle mi? Ama "büyümüş de küçülmüş" denilenlerden hiç olmadın. Çok iyi bildiğin bir şeyi bile ilk defa işitmiş gibi tevazuyla dinledin. En çalışkandın ama hiç kimse sana "inek" demezdi. En yaramazların, en tembellerin, en usulların, en asilerin, en uysalların, idarenin, öğretmenlerin, kısacası tüm okulun "ideal öğrencisi" olmayı nasıl başarıyordun?

Öğrenci Birliği'ni o denli incelikle, özgüven ve düzenle nasıl örgütlüyordun? Bütün projelere, sosyal kulüplere, başında yemeni, ayağında şalvarla köylere ışık saçmaya nasıl yetişiyordun? Mikroskopla bakıp incelesen, sende en ufak bir kusur ve leke bulabilir miydik? Hiç düşünmedik çünkü senin kusursuzluğun doğal bir özelliğindi. Senin bir parçandı. Herkese karşı kibar, saygılı, hoşgörülü, duyarlı, alçakgönüllü ve sevgi doluydun.

Gençlik yıllarında hepimizin büyük veya küçük hayalleri vardı. Dünyayı ve hiç değilse hayati-

mızı yönlendirebileceğimizi düşünürdük. Küçük bir serada yetişen bitkiler gibiydik. Dışarıda esen rüzgârlardan, fırtınalardan, depremlerden, sellerden habersizdik. Bilinmeyen geleceğe bakmadık ama senin falına baksaydık, hepimiz orada çok parlak, başarılı ve mutlu bir gelecek görürdük. Sen varlığıyla dünyanın tüm iyiliklerini, güzelliklerini ve başarılarını çağıran, hepsine layık olan bir arkadaşımızdın.

Mayıs kraliçemizdin, güzel ve zarif... Güzel Sanatlar Akademisi bir efsaneydi o yıllarda. Bir akademili olarak sevdirdin kendini yeni çevrene. Üniversite yıllarında etrafındaki fırtınalardan savrulmayan, en zor koşullarda dengesini koruyan, sakin ve bilge bir birey olarak herkesin saygısını kazanmayı başardın. Her zaman duyarlı, çevreyi, doğayı, insanı korumak için yeni çareler üreten bir bilim kadını oldun. Araştırma sana yakışıyordu. Mimarlık sana yakışıyordu. Nice öğrencilere ışık veren bir kılavuz oldun derslerinde.

'71 andacımız BİZ'de senin için yazılan yazıda, "Ülkerçim, ne olur biraz değişip seni bu dünyaya, şu satırlara sığdırabileceğimiz bir şekilde girersen, sana geleceğin bütün mutluluklarını dileyen bizlerin seni ne kadar sevdiğini bir bilsen..." diye yazılmış. Seni bu dünyaya sığdıramadık, bu satırlara sığdırmamız gene olanaksız. "İnsanoğlu mutlak değerlere erişemez bu dünyada, kendini nispi değerlerle aldatır gider, demiştik geçenlerde. Ne kadar yanılmışız. Değerlerin en güzelinin en gerçeğinin, yani mutlak iyiliğin senin kişiliğinde karşımıza çıktığını anladım ben," demiş sana arkadaşımız. Dünyanın iyiliği temsil eden meleklerle göre bir yer olmadığını öğrenmemiştik henüz.

Seni hep sonsuz iyimserliğine, insanlara, çevreye, doğaya, bütün dünyaya güzel bakan hülyalı, kara gözlerinle hatırlayacağız sevgili biricik Ülker'imiz! Anın, ışığını esirgemesin bizden.

Her Daim Mavi

Sedef Tümer Uğurlaş (74) için



*gölgedir mavi
doygunluğu azalmış renkler
kalbe düşünce gölge*

*aşk mıydı, başka bir şey mi
kuzey sisi, kilitli gümüş
çok erkendi her şey
bir anı olmaya geri çekildiğinde*

*şimdi akşamlar erken
gölgeler hep aynı yerde*

Murathan Mungan

Ne kardeştiler, ne de kan bağıyla bağlıydılar. Başta birer yabancıydılar. Üstelik biraz sessiz, çekingen ve kırılığandı. Bir iki sözcük, bir iki soru derken konuşmaya başladılar. Sonra da hiç susmadılar. Aceleciydiler. Her daim yetişmek zorunda oldukları bir zil vardı. Zaman ilerledikçe ortak anılar çoğaldı, paylaşılan sırlar arttı. Bir gün yalnız olmadıklarını anladılar. İşte o gün bir ormandılar.

Bir omuzda gelecek hayalleri, idealleri, düşleri, Bee Gees-Beatles şarkılarıyla biraz romans biraz kavak yelleri; diğer omuzda büyüme acıları, kayıpları, karabasanları, kalplerinin kırıkları... Kollarında ders kitapları. Kız kolejinin kızları o uçsuz bucaksız bahçenin patikalarında peşlerinde ışık ve gölgeden izler bırakarak yürürken bunları beraberlerinde taşıdılar. Üzerlerine sarkan salkım olmuş morların, denizden gelip saçlarını uçuşturan bahar rüzgârlarının, havayı ıslak toprak kokusuna bulayan ilk yağmurların bu yollarda farkına vardılar. En çok, amfinin banklarında öğle güneşine uzanmayı, bahar geldiğinde ağaçlara tırmanıp çağla toplamayı, haftasonları Pasaport'ta çay boyozla sınavlara çalışmayı, Köşk Sineması cuma dört-kırkbeş seanslarındaki Tarık Akanları hiç kaçırmamayı, fizik problemi çözerek başladıkları geceleri varoluşçuluk tartışmalarıyla sonlandırmayı, birbirlerini ele vermedikleri için arka arkaya *detention*'a kalmayı ve birlik olup her türlü haksızlığa baş kaldırmayı sevdi. Umutlarıyla umutsuzluklarını, sevinçleriyle kederlerini, en güzel rüyalarıyla en korkunç karabasanlarını arkadaşlarıyla paylaştılar. Arkadaşın her daim sırdaş, her daim yoldaş, sırasında ana, baba, kardeş olduğunu öğrendiler.

Her biri kendi yoluna koyulduktan yıllar sonra bir bahar zamanı İstanbul'da buluştular. İlik ve güneşli bir nisan sabahının erken saatlerinde ellerinde simitlerle Ada vapuruna bindiler. Güneş tepeye yükseldiğinde onlar çoktan Burgaz'ın bir küçücük tepesindeki salaş bir kır meyhanesinin asmalı çardağının altına upuzun sıralanmış eski tahta masalara yan yana kurulmuş, zamanı unutmuşlardı. Geçen zaman yalnızca ağarmış saçlarına, gözaltlarına yansımış yorgunluklarına,

katılmış alışkanlıklarına takılı kalmıştı. Hiç farkına varmadılar. Her biri bir başka hayattan gelen, yaşamlarının çok geride kalmış önemli bir dönemini, çocukluk günlerini ve ergenliklerini birlikte geçirmiş, yetişkinliğe birlikte adım atmış bu bir grup kadın o gün, orada, içlerindeki küçücük çocukları ortaya çıkardılar. Bitmemiş sohbetlerine bıraktıkları yerlerden yeniden başladılar. Uzun bir uykudan uyanmış gibi uzun uzun konuştular, dertleştiler, güldüler, sıkıntı ve yılgınlıklarını üzerlerinden attılar. Günbatımına doğru tekrar vapura binip mutlu mesut adadan ayrıldılar.

Yetmişdörtlülerin unutulmazları arasında ilk sırayı alacaktı daha sonra hep Burgaz. Yaşamın anlamının zamanda, zamanın anlamının ölümden saklı olduğunu ise Burgaz'dan sonra öğreneceklerdi: İçlerinden bir kaçının aniden, üstelik de hiç haber vermeden sınıfı ekip gitmesiyle... Böyle bir ekilmeye, böylesi bir eksilmeye doğrusu hiç mi hiç alışık değillerdi. Bu durumu uzun süre kabullenemeyeceklerdi. Hep beraber kocaman bir çocukluğu paylaşmış ve birlikteyken hep çocuk kalmışlardı. Sanırlardı ki çocukluk, o en güzel, o en şenlikli, o en güvenli zaman; o en son ana, o en sonlu zamana çok ama çok uzaktı...

Bu yıl bahçe bir kez daha eksildi. Dünya biraz daha sessizleşti. Sedef gitti.

O şimdi, tıpkı Deniz gibi, tıpkı Nurbike gibi en sevdiğimiz şeylerde. O şimdi bizim en güzel düşlerimizde, en derin özlemlerimizde... Bazen çok uzaklarda yankılanan şen bir kahkahada, bazen dost bileğine armağan bir dizi renkli gözboncuğunda, bazen yepyeni bir dünyaya henüz adımını atmış bir seyyahın yere göğe sığmayan çocuksu taşkınlığında, bazen "felsefe sınavından kırık not almış bir filozof"un dünyayla barışık düşkünlüğünde, bazen efsunlu bir sahneye ait kıpır kıpır bir folklor figürünün tutkulu kıvraklığında, bazen karanlık bulutların arasından bir görünüp bir kaybolan kış güneşinin muzip göz kırışığında, bazen bahar rüzgârında usul usul salınan bir unutmabeninin mormavi mahzunluğunda, bazen de geçmiş bir yaz gecesine kurulu dost masasının her derde deva sohbetinden kalkıp geliveren ince uzun bardağın buz mavisi buğusunda... Ama en çok... evet en çok... deniz deniz bakan gözlerin duru mavi bir çocuklukla sessizce çağıldamasında...

İçimizde hiç dinmeyecek bir kucaklaşma isteği. Sedef artık hep mavi.

Derleyen: Nükhet İzmiroğlu ('71)
Destina Akgün ('76)
Aynur Sayiner ('83)

İsmet Noonan ('54)

Ayla Kulakçı Bozkurt'un ardından...



Can arkadaşımız Ayla Kulakçı Bozkurt'un ('54) Kasım ayındaki ani ölümü hepimizi yasa boğdu. Sevgili eşi Ergun Bozkurt'un, kızı Ekin Şavk'ın, oğlu Önder ve küçük kızı Ödül'ün, çok sevdiği torunları Esen, Candan, İlke, Özge ve Utku Bozkurt'un büyük acısını paylaşıyoruz. Ayla, ACI'dan sonra yıllarda yeni açılmış olan Ege Üniversitesi Ziraat Mühendisliği'nden 1 numaralı diploma ile mezun oldu. Ayla'cıgım, bir araya gelip seni anmamak olmazdı;

"Ayla demek Münije demek. Münije demek Ayla demektir."

Münije

"Ayla hayatımda tanıdığım en akıllı insandı." **Rita**

"Keşke seni daha çok tanısaydım. Sevgili güzel kardeşim, nurlar içinde uyu." **Şadan Ayker**

"Sevgili Ayla, bizler için çok kıymetli olan kişiliğini yetiştirdiğin çocuklarıyla hepimiz seni yüreğinden anıyoruz." **Aysel**

"Aramızdan son derece değerli bir bireyimiz ayrıldı. Büyük bir kayıp. Huzur içinde yat sevgili Ayla." **Can**

"Ayla, cumartesiler sensiz çok zor geçiyor, telefonlarını çok özleyorum. Seni çok özledim." **Yüksel**

Hepimiz seni çok özleyeceğiz. Özleyeceğiz. Güzel anılarıyla yaşasın Ayla kardeşimiz kalplerimizde.

Bahar Vardarlı ('68) mezunları adına...

Mualla Pekinçelebi İmre ('68) için...

Mualla neredesin, ses ver! Şaka yapma artık bize! İnanamıyorum seni kaybettiğimize... Okul sıralarında oturan pembe yanaklı afacan kız nerede? Sınıfa giren her hoca'nın gülünecek bir yanını hemen keşfeden, ona bir isim takan yaratıcı arkadaşımız nerede? Sınıfta ani kahkaha patlamalarının nedeni olan volkan nerede?

Mualla, yokluğunu kabullenmek zor hepimize... Aşık olmakta öncümüzdün, evlenmekte acelecimizdin, annelikte erken davrananımızdın, canımız, arkadaşımız, bari gidişin bu kadar çabuk olmasaydı...

Sen öyle hayat doluydun ki, seni görenin canına can katarydın! Yıllar içinde biz yaşlandıkça senin o güzel yüzün hep genç kaldı, çünkü sen hep neşeliydin, sevgi doluydun. Bu öyle bir sevgiydi ki insanları aşmış, hayvanlara taşmıştı. Baktığın sayısız sokak kedisinin yaşam nedeniydin.

Her fırsatta anlatacağın komik bir hikâyen vardı. Sen de bizim gibi bir yaşama sahiptin ama sen her yaptığında bir komedi unsuru yaratıyordun. Senin komşun, bindiğin taksî şoförü, gittiğin bakkal, baktığın kedi bu kadar mı komikti, yoksa sen mi hafife alıyordun yaşamı?

Mualla'cıgım, sen hastalığını anlatırken bile güldün, bizi de gülmüsetmeye çalıştın.

Şimdi düşünüyorum da senin kendine mal ettiğin görev etrafındaki mutlu etmek miydi acaba?

Okul anılarımı yazarken, her yazdığım yazıda senden bir anı gelir aklıma. Muallasız okul anım yoktur benim. O hayat dolu, içinden coşku fışkıran çocuk hiç kaybolmadı altmışına geldiğin gün bile... Son olarak, birlikte olduğumuz Denizli gezimizde ne çok güldürmüştün bizi oteldeki futbol kulübüne atıfta bulunarak. Şimdi bu satırları yazarken bile hâlâ gülüyorum. Mualla senin ölümüne inanmıyorum çünkü gidenin ardından sevenleri ağlar; bense seni animsadiğçe gülüyorum...

70's

Semra Musal Şendünder ('71) Anadolu Üniversitesi Sağlık Kurumları İşletmeciliği 2012-2014 dönemini bitirerek çiçeği burnunda üniversite mezunu oldu.

Candan Ateşoğlu Çilingiroğlu ('74) Ankara KAMU-DER (Kamu Çalışanları Derneği) tarafından yılın en başarılı iş kadını seçildi.

90's

Reci Meseri Dalak ('98) Ege Üniversitesi Diyetetik ve Besleme Bölümü'nde bu yıl doçent oldu.

80's

Erem Memişoğlu Bilensoy ('88) EUEFES (European Federation for Pharmaceutical Sciences) başkanlığına seçildi. Profesör Erem, Kurum tarihinde başkanlığa seçilen en genç kişi, ilk Türk ve ikinci kadın başkan.

Kasım 2014'ten itibaren İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü Gıda Mühendisliği Bölümü'nde profesör olan **Figen Korel ('88)**, Nisan 2015'ten itibaren İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü Mühendislik Fakültesi Dekanı olarak görevine devam ediyor.

We celebrate the marriages of:

- » **Birnur Kayaloğlu Herkmen's ('68) daughter**
- » **Nursel Bilallar's ('68) son**
- » **Esther Benmayor's ('68) son**
- » **Bilge Nazlı Yaykiran's ('80) daughter**
- » **Işıl Sönmez Demirmen's ('80) son**
- » **Filiz Özbek's ('80) son**
- » **Işıl Carfi Urgancı's ('80) daughter**
- » **Dilek Nam ('80)**
- » **Tuba Göktepe ('80)**
- » **Selmin Köroğlu Tekeli's ('83) son**
- » **Afife Can Ersoy's ('83) daughter**
- » **Özlem Altınışık ('88)**
- » **Yankı Büke Ötleş ('88)**
- » **Ali Uzun ('01), Suzan Urfalı Uzun's ('76) son**
- » **Ali Özpoyraz ('03), Şafak Barışçimen Özpoyraz's ('80) son**

We grieve for:

- » **Jale Gürsoy Saltuk ('41), sister of Leman Gürsoy Kardam ('39), Şule Gürsoy Erkun ('43), Sevim Gürsoy Say ('45)**
- » **Edibe Soydiç Günkut ('43)**
- » **Nazan Çelebi ('44), Heves Şahin Özyılmaz's ('77) mother, Rezzan Çelebi's ('37) sister**
- » **Suzet Franko Lerereya ('45), Jülyet Lerereya Boz's ('71) mother**
- » **Fortüne Saban Asal ('47), Rakella Asal's ('69) & Sarit Asal Bonfil's ('78) mother**
- » **Ayla Kulakçı Bozkurt ('54), Ekin Bozkurt Şavk's ('84) & Ödül Bozkurt's ('88) mother**
- » **Birşen Türküsay Şınlak ('56)**
- » **Mualla Pekinçelebi İmre ('68)**
- » **Tiraje Günay Çapa ('70), Nüvit Günay's ('62) sister, Hande Çapa's ('94) mother**
- » **Ülker Baykan ('71)**
- » **Belgin Tütüncü Aydınel ('73), Zeynep Aydınel Batu's ('94) & Alper Aydınel's ('97) mother**
- » **Sedef Tümer Uğurlaş ('74)**

- » **İsmet Kabağağaçlı Noonan's ('54) husband, Joanne Noonan's ('74) & Diana Noonan's ('78) father**
- » **Ayşe Serinken Velibeşe's ('61) husband, Elif Velibeşe Sümer's ('84) & Zeynep Velibeşe's ('87) father**
- » **İnci Erker Birsels ('66) father**
- » **Şebnem Sel Baklan's ('68) husband**
- » **Gönül Özsoy Peker's ('69) mother**
- » **Nilgün Tartaroğlu Orbay's ('70) mother**
- » **Semra Menküer Gömeç's ('71) husband**
- » **Vivian Roditi Tovil's ('71) mother**
- » **Yasemin Şener Yazan's ('72) & Berrin Şener Ertürk's father**
- » **Dilek Erdur Altan's ('73) mother**
- » **Ayşe Uz Kunter's ('74) husband, Yeşim Kunter's ('95) father**

- » **Belma Dağıstan Özmen's ('74) mother**
- » **Nihal Yöney Akış ('74) mother**
- » **Bakiye Çorbacıoğlu Kütükçü's ('75) mother**
- » **Sema Yağcı Çalış ('75) husband**
- » **Emine Erboy Weaire's ('76) mother**
- » **Sevil Eren Ayberk's ('76) mother**
- » **Işıl Tansal Evcimik's ('76) mother**
- » **Begüm Enginsu Barkan's ('77) mother**
- » **Ferhan Kapar Eron's ('78) mother**
- » **Işıl Çetindağ's ('78) mother, Seniha Altınkalem Talay's ('39), Sabiha Altınkalem's ('42) & Beria Altınkalem Tükel's ('43) sister**
- » **Yeşim Tanık Yöney's ('82) mother**
- » **Aynur Sayiner's ('83) father**
- » **Banu Şınık Kanibelli's ('84) father**
- » **Figen Özneşeli Tunçtürk's ('88) father**
- » **Gülce Hakgüder's ('88) father**
- » **Ebru Çapa's ('90) father**
- » **Okan Öncel's ('95) father**
- » **Selden Pazarbaşıoğlu's ('95) father**

We celebrate the births of:

- » **Tezer İzmiroğlu Gülan's ('61) granddaughter, Güneş Tayyibe İzmiroğlu Yandaş ('62) granddaughter, Deniz Aytaç Aşık Aksade's ('68) granddaughter, Derin Birnur Kayaoğlu Herkmen's ('68) granddaughter, Ceren Ayşe Ayaşlıoğlu Ardali's ('68) grandson, Yaman Işıl Saatman's ('68) granddaughter, Alara Perizat Burak Baradan's ('68) grandson, Ateş Melek Kayın Bir's ('68) grandson, Demir Nadide Şaşzade Pekar's ('68) grandson, Timuçin Tanju Akyurttaş Gövsa's ('70) granddaughter, Alin Nadire Yengin Kartal's ('71) granddaughter, Damla Aslı Yorgancıoğlu İçli's ('90) daughter, Alba Ebru Körpeağaç Gök's ('90) son, Emre Pelin Şenkaya Kurdak's ('90) twin daughters, Lal & Bade**
- » **Ayça Öztürk Szapora's ('92) daughter, Sara Lena Tangül Aktuğlu Kardeş ('95) son, Rüzgâr, Bergün Kavukçu Kardeş ('62) grandson**
- » **Murat Gültür's ('95) daughter, Damla Öykü Gazioğlu Arıtekin's ('96) daughter, Beliz Özge Gürsoy Tuğtan ('96) daughter, Ezgi İrem Gazioğlu Demiroz'u's ('97) daughter, Leyla, Işıl Gökşel's ('71) granddaughter**
- » **Reci Meseri Dalak's ('98) daughter, Ada, Vivet Kohen Meseri's ('68) granddaughter**
- » **Feyyaz Ünal's ('00) son, Efe, Gülgün İzmiroğlu Ünal's ('71) grandson**
- » **Ahmet Yiğit ('05) & Yıldız Egeli Yiğit's ('05) daughter, Maya, Belgin İzmiroğlu Egeli's ('75) granddaughter**

ACI 2014 Üniversite Yerleştirme Sonuçları

ADI, SOYADI	ADI	BÖLÜMÜ
ARDAN YAMAN	ODTÜ	İŞLETME (İNGİLİZCE)
CAN BERK KANAT	ODTÜ	SİYASET BİLİMİ VE KAMU YÖNETİMİ (İNGİLİZCE)
MELİS UYSAL	ODTÜ (Kings College London)	İNGİLİZCE ÖĞRETMENLİĞİ (UOLP-SUNY NEW)
SERA NAZ ERSOY	ODTÜ	SOSYOLOJİ (İNGİLİZCE)
AYŞEGÜL GÜNDÜZ	BOĞAZCI ÜNİVERSİTESİ	İNGİLİZ DİLİ VE EDEBİYATI
CAN UÇAR	BOĞAZCI ÜNİVERSİTESİ	KİMYA MÜHENDİSLİĞİ (İNG.)
MELİSA ÖZEN	BOĞAZCI ÜNİVERSİTESİ (Columbia University)	İNGİLİZ DİLİ VE EDEBİYATI
NİLSU BILGEN	ITU	KİMYA MÜHENDİSLİĞİ
PELİN KARACA	ITU	İŞLETME (İNGİLİZCE) (UOLP-SUNY NEW PALTZ)
SARE GENÇ	ITU	PEYZAJ MİMARLIĞI (İNGİLİZCE)
EMRE PEHLİVAN	ANKARA ÜNİVERSİTESİ	URDU DİLİ VE EDEBİYATI
ALİ TANKURT	DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ (University of British Columbia)	EKONOMETRİ
KEMAL GÖZGİR	DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ (Royal Holloway, University of London)	CANLANDIRMA FİLMİ TASARIM VE YÖNETİMİ
ARDA GÜLYAPAN	EGE ÜNİVERSİTESİ (University of Surrey)	GAZETECİLİK
DOĞAN AKAD	EGE ÜNİVERSİTESİ (University of Toronto)	GIDA MÜHENDİSLİĞİ
İDİL MUTAFOĞLU	EGE ÜNİVERSİTESİ	ECZACILIK
ŞİVE BAĞDINLI	EGE ÜNİVERSİTESİ	İNGİLİZ DİLİ VE EDEBİYATI
CEREN KORKUT	GALATASARAY ÜNİVERSİTESİ (Bocconi University)	FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI
AHMET EMRE HARSA	HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ (Dalhousie University)	İNGİLİZ DİL BİLİMİ (İNGİLİZCE)
MELDİ VAR ÖNGEL	HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ (Bennington College)	AMERİKAN KÜLTÜRÜ VE EDEBİYATI (İNGİLİZCE)
BAŞAK ÜNLİĞİL	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ (University of Wisconsin, Milwaukee)	DİL BİLİMİ
DENİZ DOKUZER	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ (Dix College of Art and Design)	LATİN DİLİ VE EDEBİYATI
ADA DOĞRUCU	İZMİR YÜKSEK TEKNOLOJİ E. (Worcester Polytechnic University)	FİZİK (İNGİLİZCE)
AHMET UZAY SEZER	MARMARA ÜNİVERSİTESİ (Syracuse University)	MAKİNE MÜHENDİSLİĞİ
SELİM İNSAL	MARMARA ÜNİVERSİTESİ (University of Exeter)	TEKSTİL MÜHENDİSLİĞİ
YASEMİN ATABAY	MARMARA ÜNİVERSİTESİ	HALKLA İLİŞKİLER VE TANITIM
İLAYDA ÖZVARLIK	MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR	SANAT TARİHİ
ECE ERŞAN	YILDIZ TEKNİK ÜNİV. (İST.)	MİMARLIK
AYŞİN ÇATIKKAŞ	ACIBADEM ÜNİVERSİTESİ (İST.)	TIP FAKÜLTESİ (İNGİLİZCE)
ALARA EKİN KELEŞOĞLU	BAHÇEŞEHİR ÜNİVERSİTESİ	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ (İNG.)
BESTE BÜSEM BAYER	BAHÇEŞEHİR ÜNİVERSİTESİ	REKLAMCIK (İNG.) (%50 BURSULU)
FARUK SİPAHOĞLU	BAHÇEŞEHİR ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ (İNGİLİZCE)
SAHRA TELLİOĞLU	BAHÇEŞEHİR ÜNİVERSİTESİ	ULUSLARARASI FİNANS (İNGİLİZCE) (%25)
ARDA GÜLŞEN	BİLKENT ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME (İNGİLİZCE)
AYLIN KAVALCIOĞLU	BİLKENT ÜNİVERSİTESİ	AMERİKAN KÜLTÜRÜ VE EDEBİYATI (İNGİLİZCE)
BORA BARDÜK	BİLKENT ÜNİVERSİTESİ	BİLGİSAYAR MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE)
BURCU GALİP	BİLKENT ÜNİVERSİTESİ	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE)
EGE ALP GÜNERİ	BİLKENT ÜNİVERSİTESİ	MÜTERCİM-TERCÜMANLIK (İNG-FRATÜR) (%50)
EMRE İNCE	BİLKENT ÜNİVERSİTESİ	BİLGİSAYAR MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE)
KAAN KARACA	BİLKENT ÜNİVERSİTESİ	MAKİNE MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (TAM)
KARDEM DİM	BİLKENT ÜNİVERSİTESİ	İLETİŞİM VE TASARIM (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
ÖZKAN ATMIŞ	BİLKENT ÜNİVERSİTESİ	ULUSLARARASI İLİŞKİLER (İNGİLİZCE) (%50)
ALARA KAYNAR	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ (University of Toronto)	MEDYA VE İLETİŞİM SİSTEMLERİ (İNGİLİZCE)
ALİ BERK COŞKUNTUNA	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	EKONOMİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)

ADI, SOYADI	ADI	BÖLÜMÜ
AYŞE DEVECİOĞLU	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ (Royal Holloway, University of London)	MEDYA VE İLETİŞİM SİSTEMLERİ (İNG) (%25)
CAN OPÇİN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	SİNEMA VE TELEVİZYON (İNGİLİZCE) (%25)
CANBERK COŞAR	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ
CEREN ÇELİK	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	ULUSLARARASI TİCARET VE İŞLETMECİLİK
DİLARA AHMAN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	PSİKOLOJİ (İNGİLİZCE)
ECE SEZGİN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	EKONOMİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
EGE ALPAYKUT	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	ULUSLARARASI İLİŞKİLER (İNGİLİZCE) (%50)
EMEL DİLARA TOPANOĞLU	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ
EMİR VURGUN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ (University of Exeter)	SİYASET BİLİMİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
EREN ÜLKÜMEN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ
EYYÜP ALTAN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE)
GÜLCE ERŞAN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ
IRMAK GÜRSEL	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ
İLAYDA DOĞRUSÖZ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	ENDÜSTRİ ÜRÜNLERİ TASARIMI (İNGİLİZCE) (%50)
İSMEK GENELİOĞLU	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ (Royal Holloway, University of London)	HUKUK FAKÜLTESİ
MERVE YOLCU	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ (Bentley University)	HUKUK FAKÜLTESİ
OKAN KARAGÖZ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ
RAHİM ŞAHİN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ
SILA SİNİK	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MİMARLIK (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
UĞUR ÇAĞLAR ŞENOL	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ
UTKU BİLDİK	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME-EKONOMİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
ZEYNEP YENİÇERİ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ (Bocconi University)	İŞLETME (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
ELİF ÇELİK	İSTANBUL TİCARET ÜNİVERSİTESİ	PSİKOLOJİ (%25 BURSULU)
KAAN KIZILTOPRAK	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE)
İLDOYA YENGÜL	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ (Brandenburg University of Technology, Cott)	MİMARLIK (İNGİLİZCE)
MERT ERDİN	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ	GIDA MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
HAZAL YAZAYDIN	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ	SOSYOLOJİ (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
ÖYKÜ DUGLES	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ
SELAHATTİN ALPER AKSÜT	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
TİMUÇİN ÖZTEPE	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ (Anglia)	İŞLETME (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
SEDEF SAĞLAM	İZMİR ÜNİVERSİTESİ	TIP FAKÜLTESİ (TAM BURSULU)
GÖKHUN BOZTEPE	KADIR HAS ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ
BENSU BARAN	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	ELEKTRİK-ELEKTRONİK MÜHENDİSLİĞİ
BERK SOYLU EREN	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (%25)
BERKAN HIZIROĞLU	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	ELEKTRİK-ELEKTRONİK MÜHENDİSLİĞİ
CAN YILMAZ	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	EKONOMİ (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
CEYLİN KOCAGÖZ	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (Emerson College)	PSİKOLOJİ (İNGİLİZCE)
GÜRSEN SELİN SUBAŞI	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	MEDYA VE GÖRSEL SANATLAR (İNGİLİZCE) (%25)
HANDE ÖZKAYGAN	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	SOSYOLOJİ (İNGİLİZCE) (TAM BURSULU)
IRMAK GÜZEL	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME (İNGİLİZCE)

ADI, SOYADI	ADI	BÖLÜMÜ
LEVANT KESTELLİ	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME (İNGİLİZCE)
MEVHİBE ECEM DİREN	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	EKONOMİ (İNGİLİZCE)
MUSTAFA NALBANTOĞLU	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	EKONOMİ (İNGİLİZCE)
NİSAN KÜLAHÇI	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	EKONOMİ (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
RÜYA GÜRGÜN	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	ULUSLARARASI İLİŞKİLER (İNGİLİZCE)
SELİM KABADAYI	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	EKONOMİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
SELİN BAYSAK	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
ZAFERHAN SOYLU	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	EKONOMİ (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
EMRE CAN ORAL	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	EKONOMİ (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
ASLI ÇETİN	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ
BERKAN ÖZER	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ
BORA ÖLÇAY	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
CANBERK MERAL	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE)
CEREN OKUMUŞ	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ
ÇAĞLAR ÖZKUL	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ (University of Exeter)	İŞLETME (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
EDA SEYOK	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ (University of Edinburgh)	HUKUK FAKÜLTESİ
FEYZA SAYMAN	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ	MİMARLIK (İNGİLİZCE) (TAM BURSULU)
HAKAN ŞEN	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ (%25 BURSULU)
KAYACAN KAVAKLI	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ	BİLGİSAYAR MÜHENDİSLİĞİ (İNG.) (%50 BURSULU)
YASEMİN GÜLDAL	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ	İLETİŞİM TASARIMI (İNGİLİZCE) (TAM BURSULU)
BAHAR GÖKÇE MEŞE	SABANCI ÜNİVERSİTESİ	ÜRETİM SİSTEMLERİ MÜHENDİSLİĞİ
DENİZ GÖKÇİN	SABANCI ÜNİVERSİTESİ	MÜHENDİSLİK VE DOĞA BİLİMLERİ
DOĞU ÇİLOĞLU	SABANCI ÜNİVERSİTESİ	ÜRETİM SİSTEMLERİ MÜHENDİSLİĞİ
İSMAIL TIRYAKI	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (University of Exeter)	YÖNETİM BİLİMLERİ PROGRAMLARI (İNGİLİZCE)
KAAN SARAÇOĞLU	SABANCI ÜNİVERSİTESİ	MÜHENDİSLİK VE DOĞA BİLİMLERİ
NESLİŞAH AYŞE SUNGUR	SABANCI ÜNİVERSİTESİ	SANAT VE SOSYAL BİLİMLER PROGRAMLARI
OĞUL DOĞUKAN ÖZEN	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (Politecnica di Milano)	ÜRETİM SİSTEMLERİ MÜHENDİSLİĞİ PROG. (İNG.)
SILA KUMRAL	SABANCI ÜNİVERSİTESİ	SANAT/SOSYAL BİLİMLER PROG. (İNG.) (%25)
UTKU AYDINER	SABANCI ÜNİVERSİTESİ	YÖNETİM BİLİMLERİ PROG. (İNG.)
ZEYNEP UMUT CANBABA	ŞİFA ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)	TIP FAKÜLTESİ
İPEK MUTAFOĞLU	TORB EKONOMİ & TEKN. ÜNİV. (ANK.)	HUKUK FAKÜLTESİ
AYŞEN KOCAKABAK	YEDİTEPE ÜNİVERSİTESİ	ECZACILIK FAKÜLTESİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
ESRA ÖZBAŞ	YEDİTEPE ÜNİVERSİTESİ	ECZACILIK FAKÜLTESİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
RAKEL RİTAL ALALUF	YEDİTEPE ÜNİVERSİTESİ	BESLENME VE DİYETETİK (İNG) (TAM BURSULU)
EMİLY SU AKDOĞAN	UNIVERSITY COLLEGE UTRECHT	
DENİZ AMADO	BRANDEIS UNIVERSITY	
SELEN AMADO	BRANDEIS UNIVERSITY	
ECE ATEŞ	SARAH LAWRENCE COLLEGE	
DEFNE ERDİNÇ	BARNARD COLLEGE	
YASEMİN ERDİNÇ	BARNARD COLLEGE	
ESRA KORALTAN	QUEEN MARY, UNIVERSITY OF LONDON	
TUNA KUNT	UNIVERSITY COLLEGE LONDON	
LEYLA HÜRŞAT	TUFTS UNIVERSITY	
ANNA İLAYDA MASAUTOVA	UNIVERSITY OF BRISTOL	
KAYRA SİLA ÖZALP	UNIVERSITY OF SCIENCE AND TECHNOLOGY: HKUST	
PIRIL ÖZGERÇİN	SCIENCE PO-COLUMBIA DUAL PROGRAM	
ESTER SABA	UNIVERSITY OF THE ARTS LONDON	
SEVGİ SEÇEN	EUROPEAN SCHOOL OF ECONOMICS	
DENİZ SOKULLU	CARNEGIE MELLON UNIVERSITY	

veysis döner



Mithatpaşa Caddesi No: 933 Göztepe / İZMİR



285 46 00

254 57 57

Ben bir Pınar Annesiyim
sağlıkla büyüsün isterim

